JILLY COOPER

"Un succes de excepție..."
New York Times

sex,
trădări,
iubire
pasională

Editura MIRON

LISA

ȘI CEILALȚI

'bestseller'

JILLY COOPER

„O carte care a încîntat milioane de cititori..."
KIRKUS REVIEWS

Povești incredibile de dragoste despre Lisa și alte doamne minunate, prietenele ei, care se îndrăgostesc subit, au tot felul de relații extraconjugale, greșesc, îi pierd și uneori îi regăsesc pe bărbatii viselor lor.

L359.00

Jilly Cooper
Lisa şi ceilalți

Jilly Cooper

Lisa şi ceilalți

Traducere de Anca Nistor

Editura MIRON
București

O logodnă urgentă

Darrell French nu semăna deloc a regizor de film. Purta un costum cu dungulițe subțiri, o cravată gen militar și lanțul unui ceas îi atîrna peste vestă. Înghițea pastile de stomac cu apă Perrier, pe care o bea direct din sticlă, și biroul său era cel mai dezordonat din cîte văzuse Hester vreodată.

Cărți, scenarii, hîrtii, numere ale revistelor *Spotlight* și *The Stage* erau grămadă pe birou și era ca și cum ai fi vorbit cu cineva peste zidul grădinii.

– Ultima mea asistentă personală își petrecea toată ziua făcîndu-și unghiile, vorbind la telefon cu prietenele și regulîndu-se cu cei mai importanți clienți ai mei, spuse el plictisit. Habar n-avea de dactilografie, stenodactilografie, ortografie sau măcar să facă un ness. Odată, a încercat s-o pună pe Nanette Newman în rolul principal dintr-un film de război, în locul lui Paul Newman.

Hester izbucni în rîs.

– Te rog să mă crezi că, atunci, n-a fost deloc amuzant, spuse Darrell French.

Telefonul începu să sune şi trecură cîteva secunde pînă cînd îl găsi printre lucrurile de pe birou.

– Bine, fă-mi legătura... Salut, David, ce mai faci... Ticălosul, zise el apăsînd nervos pe butonul receptorului, l-ai întrerupt, imbecilule... Bine, fă-mi legătura din nou... David, da, Niven, la numărul din sudul Franţei... Atunci, ar trebui să faci legătura prin centrală.

Oftă şi lăsă jos receptorul, uitîndu-se la Hester rugător.

– După cum vezi, sînt într-un rahat teribil. Sînt complet dependent de o asistentă nepriceputâ şi m-am săturat de fete frumoase şi analfabete care nu sînt dispuse să muncească, dar cărora le surîde ideea filmelor. În ultimele două zile au venit la interviu peste o sută de fete.

Se uită din nou la Hester, observîndu-i faţa rotundă şi dulce, gura frumos formată, părul arămiu şi strălucitor strîns într-o coadă lejeră pe ceafă şi pielea la fel de curată şi de cafenie ca săpunul *Pears'*.

– Pari a fi o fată simpatică, continuă el îndoielnic, dar s-ar putea să mă înşel. Trebuie să-ţi mai spun şi că am o căsnicie fericită şi trei copii pentru care trebuie să plătesc taxe şcolare de nouă mii de lire sterline anual. Pot să fac asta numai dacă lucrurile merg bine la birou. Nu i-am făcut avansuri nici uneia dintre asistente.

– Se pare că vă e foarte greu, spuse Hester cu compătimire.

– Am mare nevoie de cineva care să se ocupe de o mulţime de lucruri, spuse Darrell French. De luni în două săptămîni plec la Nairobi ca să fac un serial de televizi-

une intitulat *larba cîntă*.

– Cu Doris Lessing? întrebă Hester.

– Ei bine, ăsta e un pas în direcția cea bună, zise el. Poți să termini pînă atunci cu slujba pe care o ai acum?

– Oh, desigur, şopti Hester.

– Bine, atunci ar fi bine să-ți faci cîteva vaccinuri împotriva holerei, febrei galbene, tuberculozei, ăsta din urmă s-ar putea să te scoată din circulație pentru vreo 24 de ore. Ai paşaportul în regulă?

Hester încuviință nevenindu-i să creadă.

– Chiar îmi oferiți slujba?

– Da. O mie e bine?

– Pe an? întrebă ea speriată.

Darrell French începu să rîdă.

– Nu, pe lună. Sper că nu eşti măritată sau că nu ai vreo relație serioasă, nu?

Hester era amețită la gîndul atîtor bani. Ezită o clipă înainte să răspundă, pentru că nu se putea spune că relația ei cu Julian era serioasă.

– Nu, spuse ea, în cele din urmă, categoric nu.

– Bine, pentru că slujba asta o să te facă să stai plecată în străinătate săptămîni întregi, chiar şi luni, iar soților nu prea le place acest lucru.

Hester încercă să-l sune pe Julian de la un telefon public imediat cum se depărtă suficient de biroul lui Darrell French. Nu îi plăcea deloc faptul că trebuia să-l sune ea, mai ales că el nu-i mai dăduse un telefon de mai bine de o săptămînă. Dar o nouă slujbă era, cu siguranță, un pretext bun. În definitiv, el fusese cel care îi tot spusese să renunțe la serviciul ei actual şi putea să pară încîntată şi în al nouălea cer, nu rigidă şi căutîndu-şi cuvintele, cum ar fi fost în mod normal. Mîna i se umezi

pe receptor, în timp ce telefonul suna întruna. Probabil că Julian era plecat sau nu voia să răspundă. Adesea scotea telefonul din priză cînd avea mult de lucru.

Ieşind din cabina telefonică, Hester se duse direct la magazin şi cumpără o sticlă de *Dom Perignon*, după care opri un taxi. Dacă avea să cîştige douăsprezece mii de lire sterline pe an, îşi putea permite cîteva luxuri.

– Am primit slujba, strigă ea cînd intră în biroul pe care îl împărţea cu Beverly, secretara directorului comercial.

– Excelent, spuse Beverly, care îşi terminase prînzul frugal alcătuit din brînză de vaci şi crevete, şi acum amesteca *Sweetex* cu un pix într-un pahar de carton cu cafea.

– Nu-mi vine să cred, spuse Hester desfăcîndu-şi părul, care i se revărsă arămiu pe umeri. O grămadă de bani şi un om atît de drăguţ, iar David Niven a sunat exact cînd stăteam de vorbă. Am cumpărat asta ca să sărbătorim, zise ea agitînd sticla de şampanie.

– Ţin regim şi tu trebuie să baţi la maşină raportul Fisher- Holmes în după-amiaza asta.

– Nu-mi pasă, zise Hester rupînd cu unghiile hîrtia aurie de pe dopul sticlei, de luni în două săptămîni, sînt în drum spre Kenya.

– Dumnezeule, spuse Beverly scoţînd din dulap două pahare de plastic. Ce naiba o să spună domnul Petrie?

Chiar aşa, se întrebă Hester, ce avea să spună domnul Petrie? Lucrase pentru el şase ani, încă de cînd absolvise şcoala de secretare. Deşi munca fusese grea şi, adesea, plictisitoare, ea ţinuse atît de mult la toţi cei din birou, iar domnul Petrie păruse atît de îngrozit de fiecare dată cînd ea sugerase că ar fi vrut să plece în altă parte, încît nu fusese în stare să o facă.

Totuşi, în ultima vreme ajunsese la capătul răbdării. Lucrase pînă tîrziu în fiecare seară, pe Julian părea să-l intereseze din ce în ce mai puţin şi ea nu făcea cunoştinţă cu nici un alt bărbat. Ei bine, ieşise din acea monotonie obţinînd o slujbă nouă. Acum nu mai trebuia decît să-i spună domnului Petrie.

Dopul zbură pe fereastră, punînd în pericol viaţile a doi porumbei care se împerecheau pe acoperiş. Şampania, agitată de Hester, ţîşni pe mocheta de un verde decolorat şi ea umplu cele două pahare.

– Pentru cariera ta strălucită, spuse Beverly. Cîte calorii conţine şampania?

– Aproape nici una, spuse Hester. Ştiu, îi spun domnului Petrie că m-am logodit.

– Dar n-ai făcut-o, zise Beverly.

– Pot să mă prefac c-am făcut-o. Nu cu Julian, sînt prea superstiţioasă ca să risc asta, dar o să spun că totul s-a petrecut repede şi, deodată, mă mărit cu altcineva.

– Aiurea, o să vrea să ştie cine e respectivul, spuse Beverly.

Lui Hester îi veni o altă idee.

– O să-i spun că mă mărit cu Nico.

– Cine e Nico?

– Nicholas Calvert, am crescut împreună, e singurul meu prieten platonic.

– N-o să se supere? întrebă Beverly.

– N-o să ştie, zise Hester.

Domnul Petrie mîncase bine de prînz. Părul său alb era puţin răvăşit şi faţa mai îmbujorată ca oricînd. Din cauza căldurii, îşi scosese vesta. Cînd Hester apăru cu carneţelul de steno, el îi zîmbi afectuos. Faptul că domnul Petrie continua să mai lucreze la firma *Bateman and*

Mathers mult după ce ar fi trebuit să iasă la pensie, se datora în întregime eficienței lui Hester. Toată ziua ea era un public atent, fiind obligată să-l asculte spunînd glume şi povestindu-şi necazurile, zîmbind la remarcile sarcastice dictate, corectîndu-i greşelile gramaticale şi conducîndu-l cu pricepere prin rutina zilnică. Domnul Petrie considera că Hester era înțelegătoare şi plăcută la vedere. Se gîndi că era deosebit de atrăgătoare în ziua aceea, în noul costum de un verde ca salcia.

Îi dădu cîteva scrisori. Hester îi aminti că, în seara aceea, avea să aibă nevoie de schița raportului Fisher-Holmes, la două rînduri, pentru a putea să-i mai aducă modificări cînd avea să se uite pe el acasă. După aceea, încurajată de jumătatea de sticlă de şampanie şi jucîndu-se cu spiralele carnețelului, îi dădu vestea.

Chipul îmbujorat al domnului Petrie îşi pierdu puțin din culoare.

– Vai, Hester, nu poți să mă părăseşti.

– Trebuie, spuse ea roşind din cauza minciunii pe care era nevoită s-o spună, pentru că mă căsătoresc.

Asta era cu totul altceva. Domnul Petrie era un om foarte sentimental. Imediat ocoli biroul şi o sărută pe obraz.

– Felicitări, draga mea! Nu i se putea întîmpla unei persoane mai drăguțe. Cine e acest tînăr extrem de norocos, Julian cumva? întrebă el puțin îndoielnic.

Hester încrucişă degetele la spate.

– Nu, e un vechi prieten din copilărie, Nicholas Calvert. Ne cunoaştem de ani de zile, dar, deodată, relația noastră s-a schimbat.

– Excelent, excelent, spuse domnul Petrie. Nu mi-ar fi plăcut dacă m-ai fi părăsit pentru un alt şef. Şi mă bucur că acest tînăr te poate întreține şi nu mai eşti

nevoită să lucrezi. Mi-e tare milă de sărmana doamnă Davies de la contabilitate cînd o văd ducîndu-se acasă în fiecare seară încărcată de sacoşe, după care trebuie să facă curăţenie şi să-i gătească soţului ei. Şi, cînd vrei să ne părăseşti?

Hester începu să se joace şi mai mult cu spiralele carneţelului.

– Păi, peste vreo două săptămîni, mă tem. Ne căsătorim peste, ăăă, şase săptămîni şi aş vrea să stau o lună acasă pentru a pregăti totul.

– E-n regulă, spuse domnul Petrie părînd trist deodată. Bănuiesc că ar fi bine să dai un anunţ în ziar, poate chiar să te ocupi de interviuri. Dar o să-ţi simt lipsa foarte mult, Hester.

Din fericire pentru ea, în clipa aceea începu să sune interfonul. Era directorul general, care voia să stea de vorbă cu domnul Petrie şi acesta se trezi imediat la realitate.

– Unde sînt toate informaţiile în legătură cu afacerea *Marsh and Follifoot?*

– Le-am pus dimineaţă pe biroul dumneavoastră, zise Hester pe un ton liniştitor. Iată-le, zise ea scoţînd hîrtiile de sub ziarul *Sporting Times* şi un număr al revistei *Playboy.*

– Mulţumesc, spuse domnul Petrie ieşind repede din birou. Sper c-o să ne inviţi pe mine şi pe Nancy la nuntă.

Hester avea lacrimi în ochi cînd ieşi din birou.

– Am făcut-o, îi zise ea lui Beverly. Nu m-am mai simţit atît de groaznic decît atunci cînd i-am dat drumul din colivie canarului fratelui meu şi l-a mîncat apoi pisica. Aveam şapte ani.

– Pot să fiu domnişoara de onoare? întrebă Beverly.

Aş vrea să nu mă fi făcut să beau atîta şampanie, pentru că scrisoarea asta e groaznică.

Domnul Petrie o chemă pe Hester mai tîrziu şi îi spuse că tocmai o sunase pe soţia sa, Nancy.

– Nici nu-ţi închipui ce încîntată este, tristă pentru mine, bineînţeles, dar bucuroasă pentru tine. Mereu zicea că nu îşi închipuie cum de o fată atît de drăguţă ca tine nu s-a măritat pînă acum. Vrea să ştie cu ce se ocupă logodnicul tău.

– E agent de bursă... în City, spuse Hester simţind un oarecare pericol, dar nefiind sigură din ce direcţie.

– Excelent, spuse domnul Petrie. Nancy trebuie să vină la Londra la expoziţia Constable de la Academia Regală şi vrea să dăm o mică petrecere de logodnă pentru voi aici, la birou, în ziua aceea, ca să ne luăm la revedere de la tine aşa cum trebuie.

Hester se făcu la fel de verde ca şi costumul ei.

– Nico e plecat în străinătate săptămîna viitoare.

– Atunci săptămîna cealaltă, spuse domnul Petrie. Va fi ultima ta săptămînă aici, aşa că o să dăm o petrecere de despărţire pe cinste.

Nico era cu un client cînd îl sună Hester la birou. El o sună cînd ea era în biroul domnului Petrie pentru a-i da raportul Fisher-Holmes şi scrisorile care mai rămăseseră de semnat.

– Logodnicul tău e la telefon, spuse Beverly, băgînd capul pe uşă şi cu un licăr maliţios în ochi.

– Fă-i legătura aici, eu n-o să trag cu urechea, spuse domnul Petrie nesincer.

– Bună, Nico, spuse Hester ridicînd receptorul şi roşind din nou.

– Hes, mă bucur să te aud.

– Dragul meu! spuse ea puțin mai încet. Ne vedem în seara asta, mai tîrziu?

Nico păru surprins.

– Așa stabiliserăm? Trebuie s-o duc pe Annabel la aeroport.

– Atunci după aceea, nu contează cît de tîrziu e.

– Nu putem s-o lăsăm pe mîine? o întrebă Nico.

Hester se uită la stiloul domnului Petrie, nemișcat deasupra foii de hîrtie albastre.

– Vreau atît de mult să te văd, dragul meu, zise ea cu o voce mai senzuală.

– Bine, o să trec pe la unsprezece, spuse el puțin surprins de insistențele ei.

– Minunat, spuse ea respirînd adînc. Și, Nico scumpule, te iubesc mult.

El păru uluit.

– Hes, ai băut ceva?

– Și eu abia aștept să te văd, dragul meu. La revedere, iubitule, murmură ea și, după ce trînti receptorul în furcă, ieși în fugă din birou.

Ah, dragostea asta, își spuse domnul Petrie.

– Cum naiba se descurca Machiavelli? spuse Hester trîntindu-se pe scaunul ei.

– Ah, ce pînză încurcată țesem, spuse Beverly. Trebuie să recunosc că *logodnicul* tău avea o voce delicioasă la telefon.

– E mult prea bun ca să fie amestecat în așa ceva.

Hester cumpără o sticlă de whisky și se instală în apartamentul ei pustiu, dorindu-și să o sune Julian. Se uită la fotografia lui de pe polița căminului: plin de sine, extrem de chipeș, cu ochi negri în care exista o pasiune pe care, cu siguranță, nu o simțea față de ea. Pe masă,

erau trei copii ale ultimei lui cărți pe care ea le bătuse la mașină, prima pagină fiind plină de păr de pisică. Se numea *Stratificarea, stereotipia genului și tiparele comportamentului sexual printre frații din clasa de mijloc, cu referire specială la Convey Island.*

Hester nu înțelesese prea mult, dar îl crezuse pe Julian, care era profesor de sociologie la Universitatea din Londra, când îi spusese că erau niște lucruri foarte importante. Terminase dactilografierea de o săptămînă, dar îi plăcea să tot aibă o scuză ca să-l sune, în caz că devenea prea disperată. Acum trebuia să-i spună și despre noua ei slujbă, dar, deși sunase de cîteva ori în seara aceea la el acasă, nu primise nici un răspuns. Era îndrăgostită de Julian de doi ani. În zilele bune, își imagina cum ar fi fost viitorul lor împreună. În zilele proaste se simțea lipsită de orice căldură sufletească.

Pe deasupra pădurii de plante de pe pervazul ferestrei privi cum dispăreau culorile de pe cer și cum platanii din jurul islazului se umpleau de umbre întunecate. Era una dintre acele seri umede și sufocante, care se lăsau asupra Londra asemeni unei pături. Deschisese toate ferestrele, în speranța că avea să se facă puțin curent.

În schimb, Hockney, motanul roșcat al lui Hester, apăru printre plante miorlăind dezaprobator și sărind cu un zgomot greoi la picioarele ei. Începu să se mîngîie de picioarele ei goale, după care se răzgîndi și o atenționă întîi cu lăbuța dreaptă și apoi cu cea stîngă pe gambă, fără să-și retragă ghearele.

– Ființă rea și nerecunoscătoare, îl certă ea. Ți-am luat o conservă de somon ca să sărbătorim. O să avem bani, Hockney.

În bucătărie, deschise conserva, dar Hockney luă cîteva înghițituri, după care zgîrie ziarul de sub farfurioară

şi se duse în sufragerie ca să se spele pe foile lui Julian. Hester îl goni şi îndepărtă părul de pe prima coală.

Dacă Julian ar fi dat manuscrisul unei dactilografe profesioniste, l-ar fi costat pe puţin două sute cincizeci de lire sterline, îşi spuse ea, deoarece avea un scris îngrozitor de greu de descifrat. Apoi se simţi vinovată. Bineînţeles că o făcuse din dragoste, dar un om simţea nevoia să şi primească puţină dragoste în schimb. Ştia că se apropia sfîrşitul semestrului şi probabil că el era foarte ocupat. Poate că, în lunga vacanţă de vară, avea să aibă mai mult timp pentru ea.

Se uită la ceas – unsprezece fără un sfert – probabil că Nico nu mîncase. Putea să-i pregătească măcar o omletă. Luă nişte cimbru şi magheran din cutia de la fereastră şi se duse la bucătărie să le taie.

Nico Calvert fusese prietenul din şcoală al fratelui ei mai mare, Michael, pe care ea îl plăcuse cel mai mult. Obişnuia să stea adesea cu ei în vacanţe şi ea se îndrăgostise puţin de el, pentru că era deştept, liniştit şi rîdea cu uşurinţă, şi nu se aştepta niciodată ca ea să fie altceva decît era. Ei îi mai plăcea şi faptul că el nu se supăra dacă pierdea nesfîrşitele partide de tenis, crochet, pocher şi *vingt-et-un*, pe care le jucau în acele veri lungi şi fierbinţi. Într-un fel, i se părea că el era mai mult fratele ei decît Michael.

Michael, care se dusese să stea cu familia lui Nico în Somerset, dăduse de înţeles adesea că Nico era inteligent. Mama lui era fiică de nobil, familia sa părea să deţină mult pămînt şi, după ce terminase şcoala, Nico apăruse mult în paginile mondene ale ziarelor, fiind fotografiat alături de o mulţime de fete drăguţe. Dar nu pomenea niciodată nume ale unor oameni importanţi, nu se lăuda cu invitaţiile pe care le primea şi care alcătuiau un

teanc de cărți de joc pe polița căminului său.

Nici nu mormăia pentru că, datorită faptului că moșia fusese într-o situație financiară dificilă la moartea tatălui său, el fusese primul membru al familiei care trebuise să-și cîștige existența în mod serios. Era evident că nu îi plăcea să lucreze ca agent de bursă, era ca și cum ai fi ținut un cîine de vînătoare într-un apartament din Londra.

În ultimele optsprezece luni, de cînd Nico se îndrăgostise de Annabel, Hester îl văzuse mult mai puțin. Annabel era manechin, avînd mult mai multă frumusețe decît talent, și voia să devină actriță. Era extrem de plăcută în domeniul ei și, la fel ca Hockney, într-un moment, era mieroasă și dulce, și în clipa următoare zgîria și scotea ghearele. Îi făcea zile negre lui Nico, pentru că nu era suficient de bogat ca să o ducă la baruri de noapte în fiecare seară sau să o ducă, de cîte ori avea chef, la tot felul de petreceri în diverse colțuri ale lumii. Totuși, făcea un scandal monstruos dacă el se uita la alte femei. Hester o văzuse de două ori și nu-i plăcea de ea. Era genul de persoană care uda plantele numai cînd erau aproape moarte.

Nico veni pe la unsprezece. Purta o cămașă cu dungulițe galbene și albe, și își scosese cravata și haina de la costumul gri-închis. Părea obosit și foarte palid. Probabil că Annabel îi făcuse vreo scenă, își spuse Hester furioasă. Era înalt și slab, cu un păr drept, de culoarea nisipului, iar fața lui nu avea nimic ieșit din comun, în afară de pistrui, un nas turtit și niște ochi somnoroși, de culoarea ambrei. Hester îi puse o băutură tare.

– Pun pariu că n-ai mîncat nimic, spuse ea.

– Am mîncat la prînz, zise Nico trîntindu-se pe canapea. Nu prea mi-e foame, e prea cald.

– În City trebuie să fie groaznic.

– Biroul meu e ca o saună.

– Ce mai face mama ta? îl întrebă Hester.

– Încă îi mai e dor de tata, dar încearcă să treacă peste asta încetul cu încetul. Adevăratele ei probleme sînt financiare. Administratorul moşiei o jupoaie. Mă gîndeam să renunț la Bursă şi să mă duc acasă să mă ocup de treburi.

– Şi de ce n-o faci? îl întrebă Hester. Întotdeauna ți-ai dorit asta.

– N-aş cîştiga destui bani. Tata a lăsat lucrurile într-o stare foarte proastă şi abia peste vreo cinci ani am începe să ne revenim, iar asta depinde de verile bune. În plus, n-o văd pe Annabel ca soție de fermier.

– Ar putea să se obişnuiască, zise Hester fără convingere. Te-ar avea pe tine.

– Şi alergie, spuse Nico. Nu suportă să stea la țară.

– Ce mai face? îl întrebă Hester, observînd că ridurile din colțurile ochilor se mai adînciseră de cînd îl văzuse ultima oară.

– Niciodată nu se simte bine înaintea unui zbor.

– Unde a plecat?

– La Roma, la o prezentare pentru *Vogue* şi să dea o probă pentru un rol într-un film, spuse el uitîndu-se abătut la pahar. Ne-am certat rău înainte să plece şi a azvîrlit cu cartea de telefon în mine.

– Cu care? întrebă Hester.

– Cu E-K, bine, cel puțin, că n-a fost *Debrett's*. Din fericire, nu m-a nimerit şi a spart vasul *Meissen* pe care i l-a dăruit Mickie Middlesex de Crăciun, ceea ce a înfuriat-o şi mai tare. N-am vorbit tot drumul spre aeroport. Şi sînt sigur că l-am văzut pe Jamie Cavendish intrînd în sala pentru plecări chiar înaintea noastră.

– N-are o nevastă drăguță? întrebă Hester.

– A avut cîteva, zise Nico posomorît. Asta nu-l împiedică să se țină după Annabel.

– S-ar putea să fi fost o coincidență, zise Hester pe un ton liniștitor. Probabil că pleca în altă parte.

– Asta explică, probabil, de ce era ea atît de prost dispusă, bănuiesc că se temea să nu fie descoperită. Dumnezeule, trebuie să încetez să mă mai văicăresc.

– Suferi din cauza lui Annabel, spuse Hester ducîndu-se la bucătărie. Mai bea puțin, în timp ce eu îți pregătesc ceva de mîncare.

Sparse trei ouă într-un castron cu smîntînă, puse sare, piper și tocmai adăuga verdeața cînd el veni înăuntru.

– Care a fost motivul acelei extraordinare conversații pe care am avut-o după-amiază la telefon? o întrebă el aplecîndu-se pentru a-l freca pe Hockney după urechi.

– Mă pregăteam să-ți spun despre asta, zise ea cu precauție.

Așteptînd să se încingă untul în tigaie, ea îi povesti despre noua slujbă. Nico fu încîntat.

– Eu m-am plîns de problemele mele, cînd tu abia așteptai să-mi dai o asemenea veste uluitoare. Îmi pare atît de rău, Hes. Spune-mi mai multe.

– Păi, o să fiu nevoită să plec mult în străinătate.

– Un lucru bun, pentru început, te ține departe de „Omul Cu Trecut".

– Aș vrea să nu-i spui așa, zise Hester răsturnînd ouăle în tigaie. Julian nu are mereu relații cu studente și nici cu nevestele profesorilor. Pur și simplu, muncește foarte mult.

– Scriind porcării precum cele de alături. Julian știe tot atîta despre tipurile de comportament sexual cît știe Hockney despre alunecarea suspendată.

Hester rîse uşor.

– Hockney este foarte bun la alunecarea suspendată, ar fi trebuit să-l vezi cum se cățăra pe picioarele lui Julian cînd era mic.

– Cum mai merge căsnicia lui Julian?

– Nu mai locuieşte cu soția lui şi vorbeşte tot timpul despre divorţ, zise Hester împingînd în față marginile prăjite ale omletei, ca să se reverse şi lichidul din mijloc în grăsimea încinsă.

Nico îi admiră formele pline ale pieptului şi şoldurilor, şi gleznele care, în ciuda căldurii îngrozitoare, erau încă subțiri.

– Eşti o fată foarte atrăgătoare şi te iroseşti cu Julian, spuse el. De ce nu-ți găseşti un tip drăguț şi fără complicații?

– Tu de ce nu termini cu Annabel şi nu-ți găseşti o tipă drăguță, şi fără complicații?

– Annabel nu face parte din aceeaşi categorie cu Julian, care e un individ de o idiotenie crasă, spuse el cu răceală.

– Annabel este o nemernică de patru stele, zise şi Hester.

O secundă se priviră amîndoi furioşi, după care Nico începu să rîdă.

– Vorbeşti despre femeia după care tînjesc. Bine, pace, hai să nu mai pomenim despre nici unul din ei.

– Bine, mormăi ea, punînd o omletă perfectă pe o farfurie de un verde ca smaraldul, după care unse cu unt două felii de pîine şi le aşeză de fiecare parte a farfuriei. Gata. Trebuie să mănînci cît e caldă.

– Nu prea are şanse să se răcească în căldura asta, zise Nico. Eşti un înger, ce bine e să simți că are grijă cineva de tine.

Luă farfuria şi se duse în sufragerie. Hester îl urmă cu o farfurie cu brînză *Brie* şi un castronel cu prune verzui.

– Mai povesteşte-mi despre slujba ta, spuse Nico aşezîndu-se pe canapea. Să ai grijă, pentru că membrii echipelor de filmare sînt foarte periculoşi cînd sînt în străinătate, adăugă el luînd o înghiţitură de omletă complet lipsit de entuziasm.

– Noul meu şef e însurat, spuse Hester.

– Ca şi Julian, spuse Nico, dar văzînd expresia de pe chipul ei, adăugă: Bine, pace, pace. E o omletă delicioasă, poate chiar mi-era foame.

După ce termină de mîncat omleta, cele două felii de pîine, brînza şi cele cinci prune, îşi scoase tabachera şi îi oferi o ţigară lui Hester, dar ea clătină din cap.

– M-am lăsat. Sînt o sclavă a propagandei.

– Acum spune-mi de ce erai atît de drăgăstoasă după-amiază la telefon şi de ce era atît de important să vin aici în seara asta.

Hester împungea covorul cu piciorul.

– Am intrat într-o încurcătură şi tu eşti singurul care mă poate scoate din ea.

Nico o privi prin perdeaua de fum de ţigară.

– Sună de speriat.

Roşind, ea îi spuse cum îl minţise pe domnul Petrie că se logodea, numai ca să nu-i rănească sentimentele.

Nico zîmbi.

– O prostie, dar tipică. N-am uitat niciodată cît ai plîns cînd a trecut Michael peste nevăstuica aia pe şosea.

– Dar asta nu e tot, continuă ea cu o voce slabă. Domnul Petrie a insistat să dea o petrecere de adio la birou pentru mine şi presupusul meu logodnic.

Nico fluieră.

– Mamă, asta chiar e grav. Şi, Julian n-o să vină?

– Am spus că tu eşti, zise Hester încet.

– Ce-ai făcut! tună el deodată, aşa încît pînă şi Hockney sări de pe hîrtiile lui Julian.

– Nu ştiam pe nimeni altcineva şi, acum, vrea să dea o petrecere într-o zi, în următoarele două săptămîni.

Nico clătină din cap.

– Nu, nu, spune-i că tocmai am fost trimis la biroul de la Paris.

– M-a luat prin surprindere, aşa că ştie deja că eşti aici.

– O să se afle.

– N-are cum. Nimeni de la birou nu cunoaşte pe nimeni care să te cunoască pe tine.

– Peste tot, spuse Nico fără să se laude, e cineva care cunoaşte pe cineva care mă cunoaşte.

– Sînt numai două ore într-o seară, de dragul prieteniei noastre îndelungate şi lipsite de probleme, spuse ea rugător.

– Nu, spuse el. Ar însemna să pierd *Arcaşii*... Ia-l pe Hockney.

Dar Hester simţi că dădea semne de slăbiciune.

– *Te rog.*

– Ei bine, am jucat destul de bine rolul lui Orsino la şcoală, iar băiatul care o interpreta pe Olivia, Charlie Paignton-Taylor, nu era nici pe departe atît de atrăgător ca tine, Hes, aşa că bănuiesc că n-ar trebui să-mi fie prea greu să interpretez rolul unui îndrăgostit. Bine, o s-o fac, dar numai pentru o seară.

După aceea, el stinse ţigara şi îşi scoase agenda.

– Acum ştiu de ce i se spune caiet de angajamente. Ce zici de miercurea viitoare? Ar fi bine să luăm şi prîn-

zul în ziua aceea, ca să mă informezi cum trebuie.

Hester se duse lîngă el şi se lăsă pe vine.

– Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc. Eşti cel mai bun om din lume.

– Atunci, pot să mai beau un pahar? o întrebă el. Şi, pe urmă, poate ne uităm la *Soap*.

– Ah, da, te rog, spuse Hester dînd drumul la televizor. Julian nu mă lasă niciodată să mă uit la filmul ăsta, zice că e o idioţenie care nici nu poate fi exprimată în cuvinte.

– Niciodată nu se ştie pentru cine bat clopotele, zise Nico turnîndu-şi două degete de whisky în pahar. Annabel zice că beau prea mult.

– Probabil că ea te face să bei, spuse Hester, dar văzîndu-i expresia de pe chip, adăugă: lartă-mă, pace, pace.

Temperatura creştea din ce în ce şi Londra se topea de căldură. Hester îşi petrecu următoarele douăsprezece zile lucrînd pînă tîrziu, ca să se asigure că totul era în regulă cînd avea să plece. Colindă prin magazine în timpul pauzelor de masă, căutînd îmbrăcăminte pentru călătoria în Kenya şi întrebîndu-se dacă, într-adevăr, dorea să-şi petreacă următoarele cîteva luni într-o ţară care era, probabil, plină de şerpi şi unde era de două ori mai cald ca acolo. Vaccinurile necesare o făcură să se simtă îngrozitor şi, seara, aproape că nu mai avea putere să vizioneze vechile filme ale lui Darrell French, care erau atît de dulci-amărui din punct de vedere sentimental, încît o făceau să-i fie tare dor de Julian.

El tot nu sunase. Ar fi vrut să i se facă o injecţie împotriva lui. Restul timpului şi-l petrecea întrebîndu-se cu teamă dacă Hockney avea să supravieţuiască rămî-

nînd în grija unei prietene cît avea să fie ea plecată şi, mai rău, dacă sărmanul Nico avea să supravieţuiască petrecerii de logodnă.

Totul părea să se precipite alarmant. Nu numai că toţi cei de la serviciu ştiau de logodna ei şi o tot bombardau cu întrebări, dar toţi partenerii de afaceri ai domnului Petrie, care sunau la firmă, păreau să fi aflat vestea cea bună şi abia aşteptau s-o felicite. Nu putea să doarmă noaptea. Se simţea foarte presată.

Hester îşi petrecu dimineaţa din ziua petrecerii evitîndu-l pe juniorul firmei, care se plimba prin clădire cu un plic, într-o manieră cam misterioasă, evident strîngînd bani pentru cadoul de adio al lui Hester.

Nico se întîlni cu ea la un bufet din preajmă, pentru a lua prînzul mai devreme. Jucase crichet în weekend, astfel că pistruii i se înmulţiseră şi părul i se mai decolorase.

– Ţi-e foame? o întrebă el.

– Deloc, spuse ea clătinînd din cap.

El cumpără o sticlă de *Muscadet* şi cîteva sandvişuri cu somon afumat, şi merseră în parc, luînd pe drum şi o pungă de nectarine. Fiecare potecă era plină cu petale de liliac mov şi de salcîm galben. Secretare cu pielea roşie din cauza soarelui, în costume de baie, stăteau întinse pe iarba uscată, tineri funcţionari îşi scoteau cămăşile şi îşi expuneau la soare spinările pătate. Hester, care se spălase pe cap dimineaţă pentru petrecerea din seara aceea, purta o bluză de un verde-fistic şi o fustă ruginie peste picioarele goale şi maronii. Nico observă cum toţi bărbaţii întorceau capetele cînd trecea ea. Se aşezară la umbra unui platan.

Pămîntul era crăpat din cauza lipsei de ploaie.

– Mă simt atît de groaznic pentru seara asta, spuse

ea oftînd şi privindu-l cum umplea două pahare de carton.

– Scuzele tale încep să devină chiar mai plictisitoare decît evenimentul în sine, zise el. Abia aştept să fiu *logodit*, adăugă apoi şi îi dădu paharul. Acum te rog să mă pui la curent. Unde se presupune că o să ne căsătorim?

– Acasă, spuse ea roşind, dar o să fie o nuntă restrînsă, în familie, pentru că tatăl tău tocmai a murit.

Nico ridică din sprîncene.

– Dar a murit acum optsprezece luni.

– Ştiu, dar a fost singura scuză care mi-a venit în minte ca să nu fiu nevoită să invit pe toată lumea. Pe urmă, plecăm în luna de miere în Kenya. M-am gîndit să spun adevărul pe jumătate.

– Unde, în Kenya?

– În rezervaţiile de vînătoare.

– Nu pare un loc prea liniştit.

Ea chicoti.

– Sînt pregătită, dacă eşti şi tu. Iar Bev e singura care ştie că nu sîntem logodiţi cu adevărat. O s-o recunoşti, pentru că o să fie îmbrăcată cu o pereche de pantaloni vişinii, dacă o să slăbească suficient de mult pînă la şase diseară ca să-i vină bine.

– De ce ne căsătorim cu atîta grabă, doar nu eşti însărcinată, nu?

– Ah, nu, zise ea muşcînd dintr-o nectarină. Domnul Petrie ar fi îngrozit. Ne grăbim, pur şi simplu, şi, din moment ce ne cunoaştem de atîţia ani, nu era nevoie de o logodnă îndelungată.

– De ce nu scrii pentru *Woman's Own?* o întrebă Nico întinzîndu-se pe iarbă. Trebuie să recunosc că totul e cam erotic, ca o căsătorie aranjată, adăugă el luîndu-i o floare de liliac din păr. Încep să te privesc cu alţi ochi.

– Nu vorbi prostii, zise Hester roşind.

– Ce-o să se întîmple cînd o să te întorci din Kenya şi toţi or să afle că nu sîntem căsătoriţi?

– Ah, o să spunem că am rupt logodna, pentru că nu ne potriveam.

– De ce? Al descoperit că eram homosexual sau că beam în secret?

– Nu-i nici un secret în legătură cu faptul că bei, spuse ea umplîndu-i paharul.

Deodată, observă cît de obosit şi tras la faţă părea dincolo de pistrui.

– Ai primit vreo veste de la Annabel?

– O singură vedere, în care mă ruga să-i iau perlele de la bijutier, fără să arate vreo dorinţă puternică de a mă avea alături.

Abia cînd se îndreptau spre biroul lui Hester, adevărul ieşi la iveală. Nigel Dempster îl sunase pe Nico în *seara precedentă* ca să-i spună că Annabel şi Jamie Cavendish fuseseră nedespărţiţi de cînd ajunseseră la Roma şi îl întrebase dacă avea vreun comentariu de făcut.

– Dempster e un amic, aşa că a înţeles perfect cînd i-am spus să se ducă naibii, spuse Nico. Nu cred c-o să folosească informaţia, dar, chiar dacă n-o s-o facă el, o s-o facă altcineva cît de curînd.

– Nu suport, zise ea îngrozită. Probabil că Annabel s-a plictisit să tot vorbească italieneşte şi vrea să converseze puţin în engleză.

– Jamie Cavendish n-a atras niciodată pe cineva pentru felul în care face conversaţie, spuse Nico posomorît. Toată dimineaţa am încercat s-o prind la telefon, printre discuţii despre investiţii cu văduve bătrîne, dar ori era

plecată, ori n-a vrut să răspundă. Îmi vine să urc în avion şi să mă duc la Roma, să-i despart, dar nu pot să-mi las baltă afurisitul de serviciu în momentul ăsta.

Hester era chinuită de remuşcări.

– Şi eu te oblig să mergi la petrecerea asta oribilă. Îmi pare nespus de rău, adăugă ea şi, luîndu-l de braţ, îl sărută pe obraz.

Erau atît de absenţi, încît nici unul din ei nu observă un fotograf ascuns în dosul unei sălcii plîngătoare, care le făcu repede o poză cînd trecură pe lîngă el.

Nico o lăsă la serviciu la ora unu şi jumătate, dar în loc să intre imediat, ea aşteptă cinci minute, după care luă un taxi spre Piccadilly, de unde cumpără o rochie de un roz-pal, o cămaşă albastră de mătase de la *Turnbull and Asser* şi toată colecţia de concerte de pian ale lui Mozart, lucruri pe care nu şi le putea permite. Trebuia să-l sune pe directorul băncii ca să-i spună despre noua ei slujbă, mai ales că tocmai scosese trei sute de lire sterline sub forma unor cecuri de călătorie.

Se întoarse la birou, simţindu-se extrem de vinovată pentru situaţia creată, şi găsi totul pustiu. Toate se duseseră la coafor, în afară de Beverly, care citea *Cosmopolitan* şi îşi ungea picioarele cu o cremă bronzantă.

– Domnul Petrie a luat atîta băutură, încît ar putea pluti pe ea şi un vas de război, spuse ea. Şi, în sfîrşit, o să am ocazia să fac o încercare cu tînărul domn Bateman.

– Doar nu vine şi el, nu? întrebă Hester îngrozită.

Tînărul domn Bateman era chipeşul fiu al preşedintelui, care era atît de speriat să nu fie vrăjit de dactilografe, încît nu participa la petrecerile organizate la birou.

– Ba vine şi, de asemenea, şi doamna Bateman, spuse Beverly veselă. Trec pe aici înainte să se ducă la

un dineu. Pînă şi domnişoara Fishlock s-a dus la *Hydro Beauty Clinic* ca să-şi depileze picioarele şi braţele. Toată lumea vrea să-ţi ureze toate cele bune, Hes.

– Ah, mai taci, spuse Hester.

Domnul Petrie se întoarse pe la trei şi jumătate, la fel de încîntat ca un copil în ajunul Crăciunului.

– Scumpa mea, zise el oprindu-se lîngă biroul ei şi sufiîndu-i coniac în nas, mama ta a sunat înainte de pauza de masă.

– Dar e în străinătate, spuse Hester îngrozită.

– Ei bine, au fost nişte furtuni teribile pe Mediterană şi vasul lor a tras la ţărm, spuse domnul Petrie încîntat. Mama ta şi-a închipuit că o să citeşti în ziare despre furtuni şi că o să te îngrijorezi, dar părinţii tăi se simt foarte bine. Acum sînt la Cannes şi sosesc aici duminică. I-am spus cît de încîntaţi sîntem cu toţii pentru tine şi Nico.

– Oh, nu, zise Hester aşezîndu-se foarte brusc.

– Draga mea, îmi pare nespus de rău, credeam că ştie. Dar nu-ţi face griji, a fost foarte încîntată. Ca şi mine, s-a temut puţin că ar putea fi vorba de Julian, dar a fost uimită cînd a auzit că e Nico. Mi-a spus că e un băiat fermecător. O să sune din nou mai tîrziu.

Hester era în birou, admirînd picioarele proaspăt depilate ale domnişoarei Fishlock, şefa dactilografelor, cînd sună mama ei, evident după un prînz prelungit şi sărbătoresc.

– Scumpo, zise mama ei şi pe fir se auziră paraziţi, am fost extrem de încîntaţi, e o veste absolut minunată... întotdeauna am sperat că tu şi Nico o să fiţi împreună, eraţi prieteni atît de buni cu ani în urmă. Nu-mi închipui un ginere mai bun. Abia aştept s-o sun pe Elizabeth

Calvert. Asta o s-o mai înveselească, pentru că e atît de deprimată după moartea lui Georgie.

– Ah, nu, te rog, spuse Hester cuprinsă de panică, Nico nu i-a spus încă nimic, trebuie să fie secret.

– Draga mea, domnul Petrie mi-a spus că vă căsătoriți peste șase săptămîni..., paraziți, paraziți, ...nu-i așa?

– Nu, spuse Hester categorică.

– Ei bine, asta e o ușurare, nu că ar mai fi contat în ziua de azi, dar oamenii întotdeauna fac socoteala după nuntă și zic *Hm,* nu? Draga mea, tata și cu mine sîntem, de asemenea, atît de încîntați că nu e Julian. Nu ți-am spus nimic niciodată, pentru că ai fi putut să te măriți cu el, dar eu n-am considerat că era potrivit pentru tine. Și tata ar fi făcut infarct dacă te-ai fi măritat cu un socialist.

– E sociolog, nu socialist.

– Același lucru, unghii murdare și dezaprobator față de cineva, numai pentru că locuiește într-o casă frumoasă. Trebuie să-l sun pe Michael, o să fie încîntat că te măriți cu Nico. Crezi c-o să fie cavaler de onoare?

– Ah, nu, te rog, aproape că strigă Hester, extrem de conștientă de urechile ciulite ale domnișoarei Fishlock și de faptul că Beverly abia se abținea să nu rîdă în colț.

– Stăm la familia Montgomery și toată lumea e încîntată, continuă mama ei. Îți transmit dragostea lor și tata vrea și el să-ți vorbească.

Din fericire, tatăl lui Hester, mai conștient de costul convorbirilor interurbane, nu vorbi mult, dar nu exista nici o îndoială că era foarte încîntat.

Hester lăsă receptorul jos, scoase un sunet de groază și se ascunse repede la toaletă, care arăta ca o cabină de probă cu toate rochiile de petrecere ale secretarelor agățate peste tot. Măcar dacă ar fi putut să ajungă la un telefon public și să o sune din nou pe mama ei, dar nu știa

numărul de la vila familiei Montgomery. Îi şi vedea îngrozită cum sărbătoreau în faţa unei sticle de *Armagnac* şi sunînd jumătate din populaţia Angliei.

La cinci şi jumătate, simţindu-se ca şi cum s-ar fi aflat într-o barcă ce se îndrepta legănîndu-se spre Cascada Niagara, Hester îşi puse rochia roz. Aceasta i se mula pe trup şi îi dădea o altă strălucire pielii, care contrazicea senzaţia de greaţă şi nervozitate pe care o simţea.

– Par grasă? o întrebă ea pe Beverly care, centimetru cu centimetru, intra în pantalonii vişinii.

– Nu, absolut superb, ai mai slăbit în ultimele două săptămîni, spuse Beverly zîmbind cu maliţiozitate. Trebuie să fie atît de stresant să te logodeşti.

– Logodnicul tău n-o să mai ştie unde se află cînd o să te vadă în rochia asta, zise Marie din spaţiul dactilografelor.

Petrecerea avea loc în sala de consiliu. La început, toţi stăteau sub candelabre, studiindu-şi toaletele şi întrebîndu-se ce să mai spună, ceea ce era ciudat, pentru că nu aveau asemenea dificultăţi în orele de program.

Domnul Petrie, care avea un prieten negustor de vinuri, comandase cinci lăzi de sticle de şampanie şi o sticlă de whisky pentru membrii Consiliului. Ca o armată care aştepta să vină în ajutor, şirurile de sticle sclipeau pe faţa de masă albă. Domnul Petrie le facu să circule în curînd, iar murmurul conversaţiilor începu să se răspîndească în toată clădirea.

Toţi cei din birou păreau să fi contribuit cu mîncare. Domnişoara Fishlock pregătise sandvişuri cu brînză, dactilografele preparaseră rulouri umplute cu ouă fierte, tăiate cubuleţe, şi pastă de peşte afumat.

Directorul general îşi trimisese secretara să cumpere

de zece lire somon afumat, pe care ea îl pusese pe feliuțe de pîine, iar soția împachetatorului făcuse un tort pe care scrisese: *„Nico și Hester: Toate cele bune"*.

Lui Hester i se puse un nod în gît.

– Eşti grozavă, spuse ea cu o voce tremurătoare, pur şi simplu nu-l merit. Îți mulțumesc atît de mult.

– Nu plînge, că-ți strici machiajul, îi spuse Beverly. La naiba, Debby Austin de la contabilitate are pantaloni la fel ca ai mei – nesuferita! Probabil că m-a văzut încercîndu-i ieri la toaletă.

– Logodnicul tău e jos, Hester, spuse Marie. Are un zîmbet fermecător.

Poate că, pînă la urmă, Annabel l-a sunat, îşi spuse Hester.

Nico îşi netezea părul în oglinda din hol cînd ea coborî scările.

– Dumnezeule, arăți superb, spuse el. Ca o fondantă. Nu va trebui să mă prefac deloc. Ce mai faci, scumpa mea? Parcă a trecut un milion de ore de cînd te-am văzut la prînz. Mi-a fost atît de dor de tine, draga mea.

– Nu exagera, îi şopti ea.

– Peste şase săptămîni vom fi căsătoriți şi o să fii a mea pentru vecie, scumpo, zise Nico.

– Ai băut, spuse Hester.

– Corect, dar promit că n-o să mai ştie nimeni în afară de tine.

Şi nu avea să afle nimeni. Nico se purtă impecabil: vorbind cu domnişoara Fishlock despre uşurința cu care se defectau fotocopiatoarele, discutînd despre al treilea test cu domnul Bateman, spunîndu-i domnului Petrie ce şef bun îi fusese lui Hester, admirînd fotografiile bull-terrierilor doamnei Petrie şi izbutind chiar să mănînce o felie de tort, să bea cîteva pahare de şampanie, despre

care Hester ştia că nu-i place. Vorbi cîteva minute cu Debby Austin de la Contabilitate şi îi admiră pantalonii vişinii.

– Credeam că nu trebuie să arate că ştie că nu sîntem logodiţi, dar îmi tot făcea cu ochiul, îi şopti el apoi lui Hester.

– Şşş, e doar un tic nervos, spuse ea simţind subit o dorinţă teribilă de a rîde.

– Gustă nişte sardele, spuse domnişoara Fishlock fluturînd o bucată de sardea roşie pe sub nasul lui Nico.

– Nu, mulţumesc, zise el. Arată superb, dar trebuie să fac eforturi să mă ţin de regimul prenupţial.

– Dar tu n-ai nevoie să slăbeşti, spuse domnişoara Fishlock veselă.

– S-ar putea să nu mai încap în haine dimineaţă, zise Nico.

E la fel de adaptabil ca un termostat, îşi spuse Hester cu recunoştinţă. Julian nu s-ar fi purtat niciodată atît de bine, deşi el şi Hester chiar fuseseră logodiţi.

Deoarece toată lumea încerca să o felicite, lui Hester îi era greu să stea atît de aproape de Nico pe cît ar fi vrut.

Tocmai vorbea cu doamna Petrie despre torturile de nuntă, cînd Nico (prins de soţiile a doi dintre directori) se întoarse deodată şi şopti în colţul gurii:

– Am uitat unde mergem în luna de miere.

– În rezervaţiile de vînătoare, îi şopti Hester la rîndul ei, pentru şase săptămîni.

– Dar nu e anotimpul ploios? o auzi ea pe una dintre soţii spunînd uimită.

– Ce mai face mama ta, Hester? o întrebă doamna Petrie.

– Navighează prin Franţa, spuse Hester şi încremeni

cînd o auzi pe Fiona, soția directorului general, spunîndu-i lui Nico:

– Am auzit că astăzi, în pauza de prînz, i-ai cumpărat lui Hester inelul de logodnă. Cum e?

Lăsînd-o pe doamna Petrie vorbind, Hester se întoarse iarăşi şi flutură mîna stîngă pe care sclipea un inel cu rubine şi diamante false.

– Nu-i aşa că e minunat? exclamă ea.

– Splendid, zise Fiona, uitîndu-se la Nico uluită şi gîndindu-se că trebuia să fie bogat dacă îşi putea permite diamante de asemenea mărime.

– Dar nu e mai mult decît meriți, scumpo, zise el luînd-o pe Hester după mijloc.

– Unde o să locuiți? întrebă Fiona.

Urmă un moment de tăcere.

– Păi, zise Nico. Probabil, spuse Hester odată cu el şi, apoi, spuseră împreună: Nu, spune tu.

– Ne gîndim la apartamentele amîndurora, zise Nico în cele din urmă. Al meu e mai central, dar al ei e mai rural. Probabil că o să locuim într-al meu în timpul săptămînii şi o să mergem la al lui Hester în weekend.

Doi dintre directori tocmai se alăturaseră grupului şi îi erau prezentați lui Nico, cînd Marie veni în fugă.

– Uite, ai apărut în ziar, spuse ea agitînd un număr din *Evening Post*.

– Ia să vedem, spuseră toți îngrămădindu-se în jurul lor.

Sub o fotografie a lui Nico şi Hester, braț la braț, care se întorceau de la prînzul luat în parc, scria: *„În timp ce prietena sa din ultimii doi ani, fotomodelul Annabel Blair-Hopkinson, este plecată la Roma, agentul de bursă Nico Calvert se logodeşte în secret cu iubita sa din copilărie, Hester Milne. Nici unul din ei nu a fost de găsit în acea-*

stă după-amiază pentru a da o declarație, dar surse de la biroul lui Hester au afirmat că șeful acesteia organizează în această seară o petrecere în cinstea ei și a lui Nico. Ce va face nestatornica Annabel, care nu este renumită pentru constanța sa? Să fim atenți, deci."

– Oh, Doamne, șopti Hester.

Pe chipul lui Nico nu se clinti nici un mușchi.

– Frumos, spuse el degajat, și e o poză foarte reușită a ta, scumpa mea Hes.

– Ești chiar tu, Nico, m-am gîndit eu. Felicitări, spuse o voce.

Era tînărul domn Bateman, alături de care se afla o fată care parcă nu avea bărbie.

– Nico, scumpule, chiar tu ești! exclamă ea. Cît de brusc și de dramatic. I-ai spus lui Annabel?

– Salut, Charlie, salut, Selena, spuse Nico sărutînd-o pe fată pe obraz. Credeam că sînteți în Seychelles. Ați cunoscut-o pe Hester?

Hester dădu din cap, amuțită.

– Ne pare extrem de rău să te pierdem, Hester, zise Charlie Bateman privind-o cu interes pentru prima oară în șase ani. Nu știam că îl cunoști pe Nico. Vii la Melchester pe 12, Nico?

Din fericire, îi salvară cîteva bătăi în masă.

Domnul Petrie își șterse sudoarea și lacrima obligatorie, după care începu un discurs emoționant de adio adresat lui Hester, mulțumindu-i pentru cei șase ani de devotament.

După cinci minute, bătrînul domn Bateman, care dorea să ia cina în Cadogan Square, spuse:

– Ajunge, Cyril.

Dar domnul Petrie nu se lăsă influențat și mai continuă cinci minute. Hester nu auzea nici un cuvînt din ce

spunea el. Nu se putea gîndi decît la scandalul pe care avea să i-l facă Annabel lui Nico, după ce citea ziarul.

În sfîrşit, cînd domnul Petrie rugă pe toată lumea să închine paharele în cinstea lui Hester şi a lui Nico, ea era încă atît de îngrozită, încît ridică paharul şi bău în cinstea ei.

Ce era mai rău nu trecuse încă. O grămadă de cadouri se scoaseră la iveală de sub faţa de masă albă. Printre acestea se aflau un set de cratiţe din partea celor de la Contabilitate, ceşti de cafea de la Depozit, un coş de picnic de la Comercial, un cocoş pictat de la *General Trading Company* din partea domnului şi doamnei Petrie şi patru prosoape pufoase de la dactilografe.

– Credeam că totuşi ciupercile merg cu orice, explică domnişoara Fishlock.

– După cum vezi, toţi te iubim, Hester, spuse domnul Petrie.

Ea izbucni în lacrimi.

– Nu mai suport, spuse apoi şuspinînd. Aţi fost cu toţii atît de drăguţi, nici nu vă daţi seama...

– Taci din gură, o întrerupse Nico în aşa fel, încît să-l audă numai ea, nu poţi să dai înapoi acum.

Îi dădu batista lui de mătase roşie şi, dîndu-şi seama că ea era incapabilă să spună ceva, ţinu un scurt discurs. Îi mulţumi domnului Petrie pentru petrecere şi tuturor celorlalţi pentru cadouri şi mîncare, şi, în cele din urmă, le mulţumi pentru faptul că i-o dăruiseră pe Hester, despre care ştia că avea să-l facă foarte fericit.

Toţi se îngrămădiră să o sărute pe Hester şi să-l bată pe Nico pe spate.

– Cred că noi o să plecăm, îl auzi ea pe Nico spunîndu-le încet soţilor Petrie, totul a fost minunat, dar cam obositor pentru Hes.

– Înțeleg, a fost cam obositor pentru noi toți, spuse domnul Petrie cu o față strălucitoare.

– Ne vedem mîine, vă mulțumesc foarte mult, bîigui Hester.

În timp ce doi colegi de la Comercial îl ajutară pe Nico să coboare cu cadourile, ea avu timp să treacă prin birou și să ia cămașa de la *Turnbull and Asser* și concertele de pian ale lui Mozart.

Căldura de afară o izbi ca un cuptor.

– Nu spune nimic, zise Nico în clipa în care ea urcă în mașină lîngă el. Ne privesc de la fereastră.

Conduse vreo jumătate de milă, după care opri. Timp de un minut o privi doar, ochii săi de culoarea ambrei fiind foarte îngustați. Apoi începu să rîdă pînă îi dădură lacrimile.

– Ce încurcătură, teribilă încurcătură! zise el în cele din urmă.

– E oribil, spuse ea îngrozită. Tînărul domn Bateman și articolul din *Evening Post*.

Nico se șterse la ochi.

– Nu contează, zise el apoi. Au fost cu toții atît de drăguți, hai să mergem să ne facem praf.

Soarele de un roz-aprins strălucea în dosul platanilor, în timp ce el străbătea Londra, îndreptîndu-se spre Chelsea. Din cînd în cînd, izbucnea în rîs. Hester era vag ușurată de reacția lui, dar se întreba cît se datora alcoolului consumat. O duse la un restaurant foarte plăcut, unde cinară sub o boltă deasă de viță. Vaze cu flori de gura-leului roz se aflau pe fețele de masă vernil. Oare de vină era imaginația lui Hester sau o mulțime din cei aflați la mese ridicară privirile și se îngîhiontiră cînd intrară ei?

– Felicitări, domnule Calvert, spuse șeful ospătarilor, felicitări, domnișoară Milne. Am văzut articolul din ziar.

Trebuie să fie o seară cu totul deosebită pentru amîndoi. Sper că acceptați o sticlă de șampanie din partea casei.

Hester îi aruncă lui Nico o privire chinuită.

– Ne-ar face mare plăcere, spuse el zîmbind larg. Îți mulțumesc, Eduardo. Toate chestiile astea gratuite sînt excelente, îi zise el apoi lui Hester, așezîndu-se. Cu puțin noroc, putem trăi ca în sînul lui Avram tot restul vieții.

În următoarele cîteva minute, patru persoane veniră la masa lor să-l felicite.

– Vii aici des cu Annabel? îl întrebă ea abătută, cînd ultimul dintre ei se îndepărtă.

– Obișnuiam să vin adesea înainte s-o cunosc pe ea, spuse Nico. Dar ei nu-i place prea mult, nu e suficient de gălăgios și nici suficient de plin de oameni deștepți la care să țipi.

Deoarece Hester părea incapabilă să ia o decizie, el comandă pentru amîndoi sparanghel și somon afumat, și o sticlă de *Sancerre,* pe care urmau să o bea după șampanie.

– Nico, trebuie să mă lași să plătesc eu în seara asta, zise ea după ce plecă ospătarul.

– Nu fi ridicolă, mă simt minunat.

– Peste cinci zile voi fi în avion, zburînd spre Kenya, insistă ea, iar tu va trebui să rămîi aici și să suporți consecințele.

El ridică din umeri.

– Știi cum e lumea din Londra, peste cîteva zile or să uite totul.

– Optimismul tău e de-a dreptul teribil.

După ce băură sticla de șampanie, ea începu să se mai înveselească. Încă îi mai venea să plîngă și îi era îngrozitor de rușine, dar era atît de plăcut să ia cina cu Nico. O asculta și făcea eforturi să o amuze, în loc să

caşte şi să se uite după alte femei, enervîndu-se, aşa cum făcea Julian, dacă ea nu înţelegea imediat o problemă sociologică.

Chiar şi aşa, tresărea de fiecare dată cînd vedea intrînd o femeie brunetă.

– Mă tot gîndesc că ar putea fi Annabel.

Nico rîse.

– Ţi-e mai teamă de ea decît mie. E uluitor, continuă el, izbutind să vorbească şi să mănînce sparanghelul în acelaşi timp, cum toţi cei prezenţi la petrecerea aceea au spus că erau extrem de încîntaţi că nu te măriţi cu Julian.

– Nu vreau să vorbesc despre Julian, spuse Hester.

O îngrozea gîndul că nici măcar nu se întrebase ce reacţie avea să aibă el la vederea articolului din ziar.

– Eu, da, spuse Nico. Ar fi timpul ca totuşi cineva să-ţi bage minţile în cap.

– În prezent, are foarte mult de lucru, mormăi ea. Se lasă furat de lucruri atît de mult, încît nu se mai gîndeşte la nimic altceva.

– Eşti sigură că e furat de lucru? o întrebă el sec.

– Bineînţeles, şi, cînd apare, e atît de minunat. Am senzaţia că mi s-a oferit sărutul vieţii sau un Leonardo numai al meu.

– Continuă, spuse Nico blînd, ar trebui să-i vorbeşti cuiva despre el.

Hester ştia că băuse prea mult, dar, sub privirea blîndă şi foarte prietenoasă a lui Nico, simţea cum defensiva îi cedează.

– Aş vrea să-l ating tot timpul cînd sînt cu el, spuse ea. Dar lui nu-i place, zice că şi ţinutul de mînă pe stradă e ceva ruşinos.

– Poate pentru că e însurat, spuse Nico. Mai însurat

decît îți închipui. Oamenii căsătoriți sînt foarte hotărîți să mențină aparențele. Atîta timp cît căsnicia lor nu e amenințată, puțin îi interesează pe cine fac să sufere.

– Şi mă face să mă simt atît de... începu ea.

– Cum?

– Neputincioasă în pat.

Trebuia să fie beată. Niciodată nu discutase asemenea lucruri cu cineva, nici chiar cu Beverly.

– Zice că sînt plicticoasă şi lipsită de imaginație. Am citit milioane de cărți despre sex, dar nu prea am ocazia să pun în practică ceea ce am aflat din ele. Cînd ne culcăm, sînt atît de încordată, încît nu pot să mă relaxez.

Vocea îi tremura. Cu o mînă deschidea şi închidea nervoasă o floare de gura-leului.

– Te-ai mai culcat şi cu altcineva? o întrebă Nico.

– O dată sau de două ori, dar au fost nişte întîlniri răzlețe după petreceri. După aceea m-am simțit îngrozitor. Cred că trebuie să fii îndrăgostit ca să meargă.

Nico îi luă cealaltă mînă, studiindu-i inelul de logodnă şi unghiile trandafirii. Apoi i-o întoarse şi îi sărută palma încet.

– Eşti o fată atît de drăguță, Hes. Viața ar fi mult mai simplă dacă te-aş iubi pe tine şi nu pe Annabel.

– Şi eu pe tine, nu pe Julian, spuse ea cu tristețe.

Descoperiră că nici unul din ei nu prea avea poftă de mîncare. Lăsară somonul neatins, dar luară restul acasă, pentru Hockney. Terminară totuşi sticla de *Sancerre* şi cîte două pahare de coniac.

Plecară brusc, după ce Nico lăsă un bacşiş foarte mare.

Soarele apusese şi felinarele luminau frunzele platanilor. Cînd urcară în maşină, Hester scoase la iveală sacoşa.

– Astea sînt pentru tine, pentru că ai fost atît de drăguț cu mine.

Îi dărui cămașa de mătase și concertele de pian ale lui Mozart.

Nico fu uluit.

– Scumpo! N-am nevoie de astfel de cadouri.

– Ba da, ai riscat cel mai valoros lucru din viața ta pentru mine.

– Dă-i-le lui Julian.

Ea clătină din cap.

– Julian preferă Wagner și nu-i stă deloc bine în albastru.

Hester se rezemă de spătarul scaunului, văzînd Londra prin aburii alcoolului. Castanii roz și albi erau acoperiți de lumînări, printre florile salcîmilor galbeni și cele de glicină atîrnau lumînări, toată lumea se aprinsese, îșI spuse ea visătoare.

Trecură zece minute pînă cînd îșI dădu seama că Nico conducea spre apartamentul lui din Kensington, în loc să o ducă acasă la ea.

– Ar trebui să mă întorc la Putney, trebuie să fie teribil de tîrziu.

– Vreau să ascult discurile întîi, zise Nico.

Parcă mașina lîngă un castan uriaș din piață.

Lui Hester îi plăcea foarte mult apartamentul lui. Era sărăcăcios, iar perdelele și husele fotoliilor, decolorate, erau foarte uzate, însă era un apartament extrem de confortabil și plin de discuri, cărți și fotografii. Deasupra căminului era un tablou al casei din Somerset, pătrată, în stil *Queen Anne*, cu ziduri ruginii și pajiști verzi.

Pe birou era fotografia lui Bentley, iubitul labrador negru al lui Nico, pe care el îl vedea în weekend-uri,

refuzînd să-l țină în Londra.

– Pare să fie destulă ordine, zise el. Trebuie să fi fost pe-aici doamna Harris. Mă duc pînă la toaletă, tu ia o sticlă de vin din frigider.

În ciuda căldurii sufocante, pe Hester o apucă puțin tremuratul. Se duse la fereastră, trăgînd în piept parfumul ametitor al liliacului şi florilor cățărătoare. Întorcîndu-se, văzu patul dublu al lui Nico printr-o uşă din partea dreaptă. Parcă era o prezență palpabilă, ca un urs grizzly care aştepta să se năpustească asupra ei. Nu fi ridicolă, îşi spuse ea furioasă, Nico o iubeşte pe Annabel.

În bucătărie, doamna Harris lăsase un bilet. *„A sunat prietena dumneavoastră, vrea s-o sunați foarte urgent,"* după care era notat un număr din Roma care părea să nu se mai sfîrşească. Hester se abținu să nu îl facă bucăți şi să nu-l înghită ca o spioană. În schimb, luă sticla de vin din frigider.

– Ți s-a lăsat un mesaj să o suni pe Annabel, îi spuse ea cînd el ieşi din baie.

– Mulțumesc, spuse el şi, luînd foaia de hîrtie, începu să formeze numărul.

Hester se duse la baie. Fu uimită că, după atîta alcool şi atîtea emoții, încă mai arăta bine. O urăsc pe Annabel, îşi spuse ea furioasă. Zăbovi mai mult, spălîndu-se pe mîini şi pieptănîndu-se. Se parfumă puțin, după care se spălă din nou, deoarece se gîndi că ar fi părut o invitație. Calmează-te, îşi spuse ea pentru a mia oară în seara aceea.

Cînd se întoarse în sufragerie, îl găsi pe Nico sprijinit de perete, cu chipul în umbră, continuînd să asculte cum suna telefonul. Hester se aşeză pe un colț al canapelei, în celălalt capăt al încăperii, pentru a sta cît mai departe de conversație.

Nico trînti receptorul în furcă.

– De ce te ascunzi acolo? o întrebă el. Ca să mă pedepseşti pentru că am sunat-o pe Annabel? Poţi să-l suni şi tu pe Julian, dacă vrei.

– Nu fi aşa de nesuferit.

Hester se ridică şi se duse iarăşi la fereastră. Ar fi vrut să nu mai tremure. Urmări cu privirea o stea căzătoare pe cerul ca indigoul, după care îşi dădu seama că era un avion. Poate că în el se afla Annabel, în drum spre casă.

Deodată, încăperea fu inundată de muzica lui Mozart. Hester nu făcu nici o mişcare, ştia doar că muzica părea să exprime toată singurătatea şi dorinţa din sufletul ei.

– Nu mai fi supărată, Hes, zise Nico traversînd camera şi luînd-o în braţe.

O privi o secundă, ca şi cum ar fi încercat să-şi întipărească în minte fiecare trăsătură a feţei ei. Ea îi simţea vag parfumul after-shave-ului. Apoi, el o sărută foarte uşor.

– Te-ai spălat pe dinţi, murmură ea. Nu-i cinstit.

Atunci, el o sărută mult mai apăsat şi, aproape înainte ca ea să-şi dea seama, erau în pat. Şi nu şi-ar fi închipuit niciodată că un bărbat putea fi atît de tandru şi de priceput la alungarea timidităţii, atît de dornic să-i facă plăcere. Era ca şi cum ai fi ascultat *Merry Peasant* ani de zile cîntat la un pian dezacordat şi, deodată, să-l auzi interpretat de Arthur Rubenstein la un pian *Bechstein.*

Mai tîrziu, ea murmură:

– Eşti absolut minunat.

– Am exersat mult, zise el sărutînd-o pe umăr. Annabel e extrem de pretenţioasă, dar nu vreau să vorbesc

despre ea. Doamne, eşti atît de caldă şi de dulce, şi ai un corp atît de minunat!

– Julian zice că sînt prea grasă.

– Julian ar trebui biciuit şi tu ar trebui să-l dai în judecată pentru calomnie, eşti absolut adorabilă în pat.

– Nu vreau să vorbesc despre Julian, şopti Hester.

Nico se sprijini de perne şi luă o ţigară. Un chibrit licări în întuneric ca un licurici. El o cuprinse în îndoitura braţului. Hester se gîndi că niciodată nu se simţise mai bine. Tocmai era să adoarmă, cînd un gînd îngrozitor i se strecură în minte.

– Trebuie să mă duc acasă, Nico.

– Nu vorbi prostii, noaptea, zise el uitîndu-se la ceas, sau, mai degrabă, ziua abia a început. Dacă vrei să te schimbi, te duc acasă înainte să pleci la serviciu mîine dimineaţă.

Începu să-i mîngîie sînul stîng şi ea nu mai fu atît de hotărîtă.

– Trebuie să mă duc, zise apoi. Nu i-am dat să mănînce lui Hockney.

Urmă un moment îndelungat de tăcere.

– La naiba cu Hockney, spuse el.

– Nu-i nevoie să te deranjezi, o să iau un taxi, spuse Hester, la fel cum făcea mereu cu Julian.

– Ba nu, o să te duc eu.

Afară, acoperişul maşinii era plin de flori de castan, ca nişte confetti, îşi spuse ea. Cerul începuse deja să se lumineze puţin, în timp ce ei străbăteau străzile pustii. Nico îşi ţinea mîna pe pulpa ei goală, într-un gest liniştitor. Nu o sărută cînd ajunseră, iar ea răsuflă uşurată, deoarece gura îi mirosea ca o colivie de papagal. Dar el rupse o ramură din liliacul alb din grădina de alături şi i-o dărui.

– Micuță Hester, spuse el plimbîndu-şi degetul uşor pe obrazul ei. Cine şi-ar fi închipuit? Du-te şi dormi puțin. O să te sun dimineață.

Hockney, împărțit între supărare şi bucurie că ea se întorsese, îi atacă gleznele imediat.

– Ți-am adus somon adevărat în seara asta, spuse ea desfăcînd foița de staniol, şi tu nu ştii decît să abuzezi de mine.

Hockney continuă să miorlăie jalnic pînă cînd ea îi puse peştele jos. Apoi, după ce îl mirosi o dată, îi aruncă ei o privire urîtă, după care, un ghem de blană portocalie, se îndreptă spre dormitor.

– Şi eu care am venit pentru tine, strigă Hester după el indignată. Nico are dreptate, eşti un porc, Hockney.

Zdrobi coada liliacului şi îl puse într-o vază lîngă pat, mirosind parfumul diafan şi amețitor. Apoi se întinse în pat şi îşi aținti privirea asupra tavanului.

– Nu sînt deloc beată, spuse ea cu glas tare, doar îmbătată.

Cînd Hockney sări pe burta ei şi începu să o frămînte cu ghearele scoase, ea nici măcar nu observă.

Se trezi cu o durere de cap îngrozitoare. Îi luă mult timp ca să se dea jos din pat, să se spele şi să ajungă la serviciu. Merse cu două stații de metrou mai mult decît trebuia, cumpără patru buchete de gura-leului pentru domnul Petrie şi cînd trecu pe lîngă un individ care cînta *Greensleeves* la flaut, îi puse două lire în şapcă.

– Ți-ai pus bluza pe dos, îi spuse Beverly cînd o văzu intrînd în birou. Ar trebui să poarte noroc. O să ai nevoie de aşa ceva, toată dimineața au sunat oamenii ca să te felicite.

În următoarea jumătate de oră, diverşi angajați ai firmei veniră în birou ca să-i spună cît de mult îl plăceau

pe Nico. Acesta sună în timpul pauzei de cafea.

– Ce mai faci? îl întrebă ea cuprinsă brusc de timiditate.

– Dacă torni două sticle de *Sancerre* peste o sticlă de *Dom Perignon* peste patru pahare de *Asti Spumante* peste cel puțin jumătate de sticlă de whisky peste jumătate de sticlă de *Muscadet* băută ieri în pauza de masă, nu te poți aștepta să te simți ca un izvor de munte dimineață. În plus, telefonul meu a început să sune de la șapte dimineața. În afară de patru dintre ziarele noastre naționale, printre cei care m-au sunat au fost mama, bunica și trei mătuși, care au părut încîntate, și vreo doi prieteni fotografi, care vor să-ți facă poze. Toată lumea mi-a spus ce fată minunată ești și cît de bucuroși sînt că, în sfîrșit, i-am dat papucii lui Annabel. Tu ce mai faci?

– Bine, spuse ea sinceră, dar, în clipa următoare, știu că nu era așa, deoarece Nico adăugă:

– Colac peste pupăză, Annabel tocmai m-a sunat, suflînd flăcări, pentru că a fost informată de o duzină dintre cei mai buni prieteni ai ei și de mama, și cele două mame vitrege ale ei că noi doi o să ne căsătorim în scurt timp. Vine acasă astăzi. Și, ghici cine o s-o întîmpine la aeroport la douăsprezece și jumătate. Nu se mai pune problema ca eu să renunț la *City*, pentru că *City*-ul o să renunțe la mine, dacă n-o să stau mai mult timp pe-aici.

– Vai, Nico, îmi pare nespus de rău, zise Hester îngrozită.

– Te cred. Te sun mai tîrziu.

Hester se așeză la biroul ei, simțindu-se îngrozitor de deprimată. Încetează, își spuse ea furioasă, nu fi atît de bleagă, de luni te așteaptă o nouă slujbă grozavă. O să te simți mai bine imediat cum o să pleci din Anglia. Dar nu se putea gîndi decît la faptul că sărmanul Nico era

nevoit să înfrunte furia lui Annabel şi, mai rău, faptul că cei doi aveau să se împace.

La unsprezece şi jumătate, telefonul se opri din sunat o secundă şi Marie veni cu un plic adus de un curier şi scris foarte prost la maşină.

Deschizîndu-l, Hester citi: *„Dragă domnişoară Milne, am citit în ziar aseară despre logodna dumitale. Trebuie să te felicit şi să-ţi urez toate cele bune, dar, la interviu, ţi-am spus că nu mă interesează o persoană cu legături sentimentale, aşa că mă tem că postul dumitale a fost ocupat şi nu mai am nevoie de serviciile dumitale. Al dumitale, Darrell French."*

Nu mai suport, îşi spuse Hester. Fugi imediat la un telefon public şi încercă să-l sune pe Darrell French, ca să-i explice, dar era numai ocupat – probabil îl sunase David Niven din sudul Franţei, îşi spuse ea cu tristeţe. Apoi îşi aminti de averea pe care o cheltuise în ultimele două săptămîni în contul noului ei salariu gras. Avu senzaţia că un sac de aspirator *Hoover*, în care se afla viaţa ei exploda deodată. Se întoarse la birou, îşi puse capul pe birou şi căzu pradă unui somn scurt şi îngrozitor. O trezi telefonul. Era Julian. Citise în ziar despre logodna ei sau, mai degrabă, secretara lui îi arătase articolul. Cu siguranţă, era o greşeală.

– Mă duce la *Etoile,* zise Hester uluită, punînd receptorul la loc în furcă.

– Niciodată nu te-a dus la un restaurant atît de luxos, spuse Beverly. Trebuie să fi muşcat din momeală.

– „Momeală" e cuvîntul cel mai potrivit, spuse Hester. Annabel vine acasă ca să discute cu sărmanul Nico.

Pentru prima oară de cînd îl ştia, Julian o aştepta la restaurant. Ca întotdeauna, hotărît să alunge orice pre-

judecată despre rigiditatea profesorilor universitari, el purta o cămaşă neagră, pantaloni albi, strîmţi, un lanţ de aur şi se dăduse cu destul de mult *Aramis*. Era absorbit de lectura unui volum intitulat *„Stereotipuri ale genului: o reevaluare"*, şi bea un pahar de *Chambery*. Arăta şi mai bine datorită faptului că se bronzase minunat. Hester se gîndi că niciodată nu arătase mai superb.

– Ai fost plecat, spuse ea, aşezîndu-se pe scaun lîngă el.

El încuviinţă.

– Am fost la o conferinţă despre „Sărăcia Mondială", organizată în Florida, şi apoi la un seminar în San Francisco, unde am prezentat două lucrări.

– Ca un băiat care duce ziarele, zise ea rîzînd nervoasă.

Julian se încruntă.

– Le-au plăcut oamenilor? îl întrebă Hester repede.

– N-au fost prost primite. Am simţit nevoia să plec din Londra. E foarte plăcut să petreci cîteva zile în compania unora dintre cele mai luminate minţi din propriul cîmp de activitate.

Nico are cîmpuri de fîn, îşi spuse Hester şi fu alarmată de acel gînd. Trebuia să se concentreze. Exact cînd Julian se pregătea să se lanseze într-o descriere amănunţită a călătoriei sale, ea spuse:

– Aş vrea un gin cu apă tonică foarte mare, te rog.

Julian păru alarmat.

– Dar tu nu eşti adepta băutului la prînz.

– Eroare, amice, spuse ea. Tu eşti cel care crede că n-ar trebui să beau la prînz.

Ar trebui să nu mai vorbesc atît de mult, îşi spuse ea şi Julian chemă ospătarul, comandînd ginul cu apă tonică, timp în care ea se concentră asupra frumuseţii lui.

Se spălase pe cap pentru ea, părul fiindu-i încă ud la spate. Conştient de privirea ei, Julian spuse că înotase înainte să vină la întîlnire. Prostii, îşi spuse ea, niciodată n-ar putea să obţină aceste onduleuri uniforme fără ajutorul unui uscător de păr.

– Cum mai merge cu dactilografierea manuscrisului meu? o întrebă el.

– Am terminat lucrul de vreo două săptămîni. Am încercat să te sun. Nu mă încînta ideea de a-l trimite prin poştă.

– Ai dreptate, spuse Julian. E mult prea valoros. Îmi pare rău că n-am avut timp să te anunţ că plec. Totul s-a petrecut foarte repede. Ţi-am trimis o vedere din Florida.

– N-am primit-o încă, spuse Hester cu o voce plăcută, după care bău jumătate de pahar dintr-o înghiţitură.

Julian începu să o privească puţin alarmat.

– Ce vrei să mănînci? o întrebă el. E atît de cald, încît eu nu prea am poftă de mîncare.

Hester nu avea să mai cadă în plasă. Adesea, în trecut, Julian îi spusese că nu îi era foame şi ea comandase ceva frugal, un grepfrut şi o omletă simplă, pentru a descoperi că lui îi revenise brusc pofta de mîncare şi comanda somon afumat şi o friptură uriaşă.

– Aş vrea un calcan *Dover* mare şi o salată de roşii, spuse ea.

Pînă cînd Julian termină de relatat cu lux de amănunte călătoria sa în America, li se aduse şi comanda. Întîi, Julian trimise vinul înapoi, pentru că nu era suficient de rece, după care îl chemă pe ospătar.

– Aceste perişoare dezamăgesc foarte mult, spuse el. Cred că nu aţi pus destule condimente. Aş vrea nişte somon rece, în schimb.

Hester roşi ca focul şi îşi puse mult sos tartar. Este

un sacrilegiu să te plîngi aici, îşi spuse ea furioasă, cînd totul se face atît de perfect. E un ignorant şi un înfumurat.

– Nu mînca prea mult sos tartar, o mustră el. Ai reuşit să mai slăbeşti de cînd nu te-am mai văzut. Nu vreau să pui la loc prea curînd. Poate ar trebui să plec mai des, adăugă el în glumă, şi să te fac să-ţi pierzi pofta de mîncare.

– Calcanul e absolut delicios, îi spuse Hester chelnerului cînd acesta se întoarse cu somonul lui Julian, şi la fel şi salata de roşii, şi sosul tartar.

Chelnerul îi făcu cu ochiul aproape imperceptibil.

– Vă mulţumesc, doamnă, spuse el cu solemnitate.

– Bine, ce e cu prostiile alea care au apărut în ziarul de aseară? o întrebă Julian apoi.

Hester îi spuse şi el fu îngrozit.

– Bătrînul ăla senil care te exploatează de şase ani! Şi tu n-ai avut curajul să-i spui de ce plecai.

– N-a fost o chestiune de curaj, protestă Hester. Pur şi simplu, ţin la domnul Petrie şi n-am vrut să-i rănesc sentimentele.

– Şi Nico Calvert a fost de acord cu şarada asta? Bănuiesc că e genul de glumă proastă pe care ei o apreciază, apropo de adolescenţă întîrziată.

– Nico a fost minunat şi s-a purtat ca un domn, sări Hester.

– Vrei să spui că eu n-aş fi făcut-o?

– Nu, nu, zise ea repede. Îmi pare rău, Julian.

– Dacă noul tău şef află ceva despre asta?

– A aflat, spuse ea cu tristeţe. Mi-a trimis o scrisoare azi-dimineaţă, spunîndu-mi că i-a dat postul altcuiva.

– Cîţi ani ai, Hester?

– Douăzeci şi şase.

Ar fi trebuit să ştie, îşi spuse ea iritată.

– Eşti foarte copilăroasă pentru douăzeci şi şase de ani.

Nu avea nevoie să i-o spună el.

– Îmi dau seama că eşti o persoană sufletistă, dar să scorneşti asemenea minciuni. Este evident că tu consideri că Nico te-a susţinut foarte mult, dar pur şi simplu te-a încurajat în minciuna asta. Ai meritat să pierzi postul. Ce-a spus mama ta cînd i-a dat vestea domnul Petrie?

– A fost absolut încîntată, spuse Hester. Îl adoră pe Nico.

– Bineînţeles, e de aşteptat să fie de acord cu endogamia, spuse el ironic.

Hester îşi muşcă buzele. Nu avea să-i dea satisfacţie lui Julian întrebîndu-l ce însemna „endogamie". Acum îi ţinea prelegeri la nesfîrşit. Ei îi era foarte greu să se concentreze. Se gîndi, deodată, ce voce obişnuită avea, un accent de Birmingham cu inflexiuni americane. Apoi, se ruşină îngrozitor pentru faptul că era atît de snoabă.

Peştele, uleiul din salată şi sosul tartar începeau să-i facă greaţă. Luă o înghiţitură de vin alb şi simţi că părul începea să-i transpire. Mai avea de mîncat încă trei sferturi din peşte. Julian, care aproape că terminase somonul, era total contra irosirii şi, chiar mai mult, împotriva pachetelor pentru acasă.

La masa de alături, un bărbat blond îi ţinea mîna fetei frumoase de lîngă el. Amîndoi păreau îndrăgostiţi. Hester se trezi că îi fuge gîndul la Nico, întrebîndu-se cum se descurca. Îl atacase Annabel deja? Poate că se împăcau în patul dublu al lui Nico. Simţi o durere atît de intensă, încît rămase stupefiată.

– Cred că e mai bine că n-a ieşit nimic din slujba aia,

spuse Julian. Nu cred că ai tăria morală să suporți o întreagă echipă de filmare în străinătate şi, deşi îi admir munca lui Darrell French, ca regizor, dă dovadă de lipsă de seriozitate. În ziua de azi, nu poți să faci filme doar pentru divertisment.

Îi luă mîna într-a lui.

– Dacă ai avea omul potrivit care să te îndrume, cred că te-ai putea transforma într-o ființă omenească minunată, Hester.

– Sigur nu m-aş putea transforma într-un cal de povară.

Julian se încruntă, dar nu se lăsă.

– Ai descoperi că domeniul sociologiei oferă foarte multe satisfacții. Am foarte mult de lucru în momentul ăsta, trebuie să mă rup de orice activitate cotidiană ca să pot continua să lucrez la următoarea mea carte.

– Cum o să se numească?

– O să aibă un titlu scurt, dar sugestiv: „Relația dintre surori". Bărbații nu pot să-şi ascundă capetele în nisip în ceea ce priveşte mişcarea feministă. Asta trebuie să fie cea mai importantă lucrare a mea de pînă acum. Nu ți-am spus încă, pentru că am avut nevoie de timp de gîndire, dar s-a pronunțat divorțul. Presupun că o să te bucuri foarte mult.

Hester aşează furculița şi cuțitul alături.

– Ce încerci să-mi spui, Julian?

– Că ar trebui să te muți cu mine. Aşa am putea să schimbăm parametrii relației noastre. Ai putea să-ți închiriezi apartamentul, ceea ce ne-ar aduce două sute patruzeci de dolari pe lună; şi ai putea să mă ajuți la cercetare, şi, dacă va fi nevoie, ai putea să bați la maşină şi cîte ceva pentru alți profesori.

Hester rămase absolut fără grai. Julian vrea o mena-

jeră şi o secretară pe care să nu fie nevoit să o plătească, îşi spuse ea.

– Îmi dau seama că trebuie să fie un şoc pentru tine, spuse el plin de sine. Cînd ţi-ai dorit ceva atît de mult cum ţi-ai dorit tu asta, nu poţi să receptezi totul imediat.

– Simt nevoia să ies la aer, zise ea. Îmi pare nespus de rău, îi spuse apoi chelnerului, care dădea din cap cu tristeţe văzînd că nici nu se atinsese de mîncare, a fost delicios, dar e prea cald afară, adăugă ea şi ieşi în fugă din restaurant.

Afară, un soare dogoritor şi alb strălucea neobosit de pe un cer alb şi încins. Julian o conduse pe jos pînă la birou, ducîndu-şi bicicleta de ghidon şi vorbind întruna, însă Hester nu recepta aproape nimic. Pavajul îi ardea tălpile.

Cînd ajunseră, ea îl privi la fel de atent cum o privise Nico în seara precedentă.

– Vrei să mă săruţi, Julian? îl întrebă ea, adăugînd „Te rog", cînd el ezită.

El o îmbrăţişă şovăitor. Hester simţi ghidonul bicicletei împungîndu-i stomacul şi lanţul murdar de ulei atingîndu-i piciorul.

Sărutul lui fu la fel de superficial ca emblema „Mulţumim" din partea de jos a unei etichete de la magazin. Ea se desprinse din îmbrăţişare.

– Îmi pare rău, Julian, spuse ea cu tristeţe. Dar nu pot să mă mut cu tine, pentru că nu te mai iubesc.

El păru stupefiat.

– Hei, ştiu exact ce simţi pentru mine. Doar că ridici bariere defensive, pentru că n-am luat legătura cu tine cîteva zile. Crede-mă, a trebuit să mă gîndesc şi eu foarte bine, să rezolv nişte conflicte extrem de reale. Nu ştiam dacă sînt pregătit iarăşi pentru o relaţie serioasă.

– De asemenea, nu cred că ai fi un tată vitreg foarte bun pentru Hockney, spuse ea.

Julian era furios.

– Te-ai văzut prea mult cu Nico Calvert în ultima vreme. Simt influența lui ironică. Nu mai ai nimic, Hester, nici serviciu, nici logodnic și, cînd Annabel o să vină de la Roma și o să te facă praf, o să ajungi de rîsul lumii. Nu vreau să te mai vezi cu Nico și te aștept la mine, diseară la opt, cu manuscrisul.

– Taxi, strigă ea, văzînd o firmă portocalie pe care scria *Liber* apropiindu-se ca un înger salvator. Traversă în fugă, fiind cît pe ce să fie lovită de o mașină care venea din sens opus, și urcă repede în taxiul care o aștepta.

Nu avea bani decît pînă la Spitalul Putney, trebuind să parcurgă restul drumului pînă acasă pe jos. Un abur de căldură plutea deasupra ierbii pîrjolite. Fiecare copac era un cazan clocotitor, plin de musculițe.

Flori uscate de culoare roz căzeau din castani. Hester ajunse acasă la timp pentru a vărsa tot vinul și calcanul *Dover*.

Hockney nu fu deloc înțelegător cînd ea se spălă pe dinți, miorlăind și mîngîindu-se de picioarele ei, conducînd-o țîfnos la bucătărie, unde se strînseseră mușteie pe somonul adus de ea seara trecută.

– Nu ți-ar fi plăcut să stai cu Julian, spuse Hester, aruncînd somonul la gunoi. Nu ți-ar fi dat voie niciodată să-ți lași părul pe *Relația dintre surori*".

Îi dădu *Kit-e-Cat* și mirosul îi făcu iarăși greață. Se duse și sună la birou.

– Îmi pare rău, domnule Petrie, dar am o durere de cap cumplită. O să vin la prima oră să pun totul la punct.

Imediat cum închise, telefonul sună din nou. Ea răs-

punse într-o clipă, sperînd să fie Nico, dar era cineva de la *Daily Mail*.

– Greşeală, strigă ea trîntind receptorul în furcă, după care scoase telefonul din priză. În dormitor, văzu că, din firul de liliac pe care i-l dăruise Nico, o mulţime de petale albe căzuseră deja pe noptieră.

– Casa asta e o cocină, spuse ea şi se apucă de curăţenie, plîngînd cu suspine, pînă cînd părul i se udă de sudoare şi faţa i se umplu de praf.

Cînd termină, în sfîrşit, se prăbuşi pe pat.

– Sînt o proastă, dacă mă îndrăgostesc de un bărbat pe care îl cunosc la fel de bine ca pe vechiul meu ursuleţ, spuse ea şi începu să plîngă din nou.

O întrerupse soneria. Nu răspunse, gîndindu-se că trebuia să fie vreun ziarist. Dar persoana de la uşă se sprijinise de sonerie. Îşi puse o pereche de ochelari fumurii şi se duse să deschidă.

Spre surprinderea ei era Nico. Şi el avea ochelari de soare, dar şi-i scoase imediat.

– Unde naiba ai fost, că te-am sunat toată după-amiaza? Cei de la birou mi-au spus că ai plecat acasă.

– Ce face Annabel? întrebă ea repede.

– Bine. Totul e rezolvat în partea aia.

Hester simţi că i se umplu ochii de lacrimi iarăşi.

– Mă bucur foarte mult, spuse apoi cu răceală. Ar trebui să bem ceva ca să sărbătorim.

El o urmă în sufragerie.

– De ce porţi ochelarii ăştia ridicoli?

– Sînt mahmură, mormăi ea.

În ciuda protestelor ei, el i-i scoase.

– Scumpa mea, ce s-a-ntîmplat? o întrebă apoi îngrozit.

– Am luat masa cu Julian.

Ochii de culoarea ambrei se răciră.

– Dacă ticălosul ăla ți-a făcut scandal...

– Nu, nu, mi-a cerut să mă mut cu el.

El îşi încleştă mîna pe braţul ei atît de brusc, încît ea se strîmbă de durere.

– Ce-a făcut?

– Vrea să-mi închiriez apartamentul şi să mă mut cu el.

– Şi tu ce-ai spus?

– Nico, te rog, mă doare, strigă ea. Am descoperit deodată că nu vreau să mă mut cu el.

– Omul cu „Trecut din Trecut", spuse Nico zîmbind.

Frecîndu-şi braţul, ea se duse la fereastră şi începu să rupă frunzele uscate ale uneia dintre hortensii. Cîteva petale de un roşu-deschis căzură pe pervaz. Ea observă că aveau formă de inimă.

– Sînt încîntată că totul e bine între tine şi Annabel, murmură ea. Ţi-a făcut scandal?

– Îngrozitor, la început. Se pare că valoarea mea, la fel ca a ta, a crescut uluitor în timpul logodnei noastre de douăzeci şi patru de ore. S-a hotărît că vrea să se mărite cu mine, dar, întîi, trebuie să sun la *Evening Post,* să le cer să publice o dezmințire a ştirii de aseară, după care să anunţ logodna noastră în *Times*.

Deci, asta e, îşi spuse Hester cu tristeţe şi, cu glas tare, adăugă:

– Mă duc să aduc ceva de băut.

– Aşa că am formulat anunţul, continuă Nico, şi m-am gîndit că ţi-ar plăcea să arunci şi tu o privire pe el.

– Sînt sigură că vei fi foarte fericit, spuse ea cu o voce sugrumată.

– Ştiu că voi fi, zise Nico, în viaţa mea n-am fost mai fericit.

Scoase o bucată de hîrtie din buzunar şi i-o dădu.

– Haide, citeşte.

Nu suport, îşi spuse ea îndurerată. Apoi îşi aminti cît de atent fusese Nico faţă de ea, nu numai la petrecerea de logodnă, ci şi în momentele cînd fusese foarte sigur că avea să o piardă pe Annabel. Era o prostie să nu-i împărtăşească bucuria.

Se forţă să se uite pe hîrtie. Primele cuvinte erau acoperite de o perdea de lacrimi, dar apoi citi: *„Anunţăm logodna lui Nicholas Gerald Christopher, fiul cel mare al doamnei Gerald Calvert şi al răposatului domn Gerald Calvert, din Penhaldren Hall, Somerset, şi Hester Jane,"* citi ea uluită, *„unica fiică a domnului şi doamnei Anthony Milne, din Lime Tree House, Chichester, Sussex."*

Buzele începură să-i tremure.

– Nu înţeleg, şopti ea.

– Mi-a plăcut la nebunie să fiu logodit cu tine, spuse el încet. Dar aş prefera să fim căsătoriţi.

– Nu putem, spuse ea cu o voce înăbuşită. Te-am compromis.

– Ştiu, şi n-aş putea fi mai încîntat, zise Nico luînd-o de după umeri şi întorcînd-o cu faţa spre el, iar inima ei începu să bată şi mai tare. Annabel tot trăncănea şi eu mi-am spus deodată „nu te afli unde trebuie, amice, ai face bine să pleci imediat şi să te duci acolo unde ţi-e locul".

Se uită la ochii ei înroşiţi şi umflaţi.

– Te ador, Hes, arăţi ca unul dintre purceii de la fermă şi eşti una dintre făpturile cele mai minunate şi mai familiare pe care le-am ţinut vreodată în braţe.

– Acelaşi lucru l-am simţit şi eu, murmură ea în cămaşa lui pe care o udase. Julian vorbea fără încetare şi era atît de plin de sine şi de îngîmfat, dar n-ar fi putut fi

atît de fantastic cum ai fost tu aseară.

– În care parte a serii?

– Asta a fost azi-dimineață, spuse Hester. Mă refer la petrecere și la momentul în care Marie a apărut cu ziarul...

– M-am comportat bine, spuse Nico mîngîindu-i părul, pentru că nu-mi păsa. Cred că sînt îndrăgostit de tine încă de pe vremea cînd erai o școlăriță cu codițe. Annabel a fost doar o paranteză.

– Ce cuvinte frumoase, spuse ea îmbujorîndu-se.

– Draga mea, nu te forțez, nu? o întrebă el deodată. Și tu simți la fel față de mine, nu-i așa?

– Ah, da, mi-a plăcut atît de mult să fiu logodită cu tine aseară, încît, de atunci, am avut cele mai grozanice simptome de dare înapoi, zise ea oftînd și, aruncîndu-se de gîtul lui, îl sărută pînă cînd inimile lor începură să bată cu putere.

– Încă ceva înainte să trecem la chestiuni mai serioase, spuse Nico. Te-ar deranja foarte mult dacă aș termina cu Bursa și te-aș duce în Somerset să avem grijă de fermă? O să fie foarte greu la început, dar, dacă o să te am lîngă mine, știu că o să reușesc.

– Dacă poate să vină și Hockney, spuse Hester.

– N-o să poată mîna oi, zise Nico îndreptîndu-se spre dormitor.

– Nu, zise ea urmîndu-l. Dar va avea foarte mare grijă să reducă numărul șoarecilor.

Ignorîndu-i pe ceilalți

Unul dintre cele mai mari şocuri din viața Juliei Nicholson fu descoperirea faptului de a avea o căsnicie fericită, care nu te împiedică să te îndrăgosteşti de altcineva. Înainte să se căsătorească, mereu se îndrăgostea – lansîndu-se în fiecare nouă relație cu zelul unuia care sare de la trambulină fără să-şi dea seama că bazinul fusese golit.

După fiecare relație, era plină de vînătăi şi zguduită, dar, după cîteva săptămîni, era cît se putea de dornică să se implice iarăşi, cu altcineva.

Apoi, la nouăsprezece ani, îl cunoscuse pe David Nicholson, un agent de asigurări de succes, care se îndrăgostise de ea cu vreo cinci minute înainte ca ea să-l vadă şi să se îndrăgostească de el. După trei luni, erau căsătoriți.

Julia înflorea. David îi cumpără o pisicuță portocalie,

pe nume Kitchen, şi, după ce se jucase cu cadourile de la nuntă, şi îşi petrecuse şase luni zugrăvind căsuţa, ea îşi luase o slujbă uşoară la o companie imobiliară.

Apoi, veni petrecerea de vară a familiei Hornby. Soţii Hornby erau amîndoi arhitecţi de succes şi, de două ori pe an, îşi umpleau apartamentul sărăcăcios mobilat cu alţi oameni de succes. În după-amiaza aceea sună telefonul.

Era David.

– Dragule! exclamă ea încîntată. Mi-a fost dor de tine. Credeam că şedinţa durează pînă la şase.

– Şi mie mi-a fost dor de tine, spuse el părînd agitat. Mă tem că sîntem în urmă. Nu cred că o să mai ajung la petrecere.

– Nu se poate, dragul meu, spuse ea dezamăgită.

– N-are importanţă. O să ne prindă bine să ne culcăm devreme.

– Să ne culcăm devreme, rosti Julia ridicînd glasul. Dar eu pot să mă duc.

– Nu poţi fără mine, zise David simplu. Ştiu ce li se întîmplă femeilor măritate care se duc la petreceri fără soţii lor. Rătuşte la discreţia oricărui lup din zonă.

Pe Julia o înfurie faptul că avea atît de puţină încredere în ea la numai un an şi jumătate de la căsătorie şi îi spuse acest lucru.

– Nu în tine nu am încredere, draga mea, ci în ceilalţi bărbaţi.

– Dar am cheltuit o avere pe curăţatul rochiei!

Cineva se auzi strigînd.

– Trebuie să închid, spuse David. Bine, du-te la preţioasa ta petrecere. O să vin să te iau pe la nouă.

– Îţi mulţumesc, dragul meu. Scumpule?

Dar el închisese. Chipeş şi liniştitor, îi zîmbea din

fotografia înrămată de pe birou. După ce obținuse ceea ce dorise, Julia nu mai voia să se ducă la petrecere.

Se pregăti îndelung. Voia să-l orbească pe David cu frumusețea ei cînd avea să sosească și îi plăcea foarte mult să facă senzație. Drept urmare, apartamentul soților Hornby era plin cînd ajunse ea. Sarah Hornby o întîmpină la ușă. Înaltă și slabă, cu părul lung strîns într-o coadă înfășurată cu o panglică, asemeni unui stîlp de arminden, ochii acesteia scînteiară cînd văzu că Julia venise singură.

– Scumpa mea, ai scăpat, în sfîrșit. Sînt îngrozitor de puține fete, așa că vino să-ți prezint cîțiva bărbați minunați.

După ce aruncă o privire prin încăpere, Julia observă încîntată că, în afară de o fată cu pieptul plat, într-o rochie roșie de șifon, ea era de departe cea mai drăguță de acolo. Sarah o prezentă unui bărbat elegant care spunea că lucrează în publicitate.

– Care este soțul tău? o întrebă el.

– Nu e aici, zise ea și văzu un licăr în ochii lui, ceea ce o făcu să-și dea seama că David avea dreptate. Dar vine mai tîrziu, adăugă ea repede și licărul se stinse.

Petrecerea avea momente de calm. Fără David, care să le pună întrebările potrivite, Julia descoperi că oamenii erau mai puțin interesanți ca altădată. Aflîndu-se între doi balerini care beau suc de roșii stînd cu picioarele în prima poziție, își lăsă privirea să alunece prin încăpere. Observă amuzată că trei femei se luptau pentru atenția unui bărbat foarte înalt, cu umeri lați și cu un păr lung, de un roșcat-închis. Stătea cu spatele la ea și Julia se mută puțin pentru a-i vedea profilul. Avea o față osoasă și arsă de soare, și un nas mare. Ce bărbat urît! își spuse ea. Parcă-i o vulpe!

Deodată, el se întoarse şi o surprinse privindu-l. Julia roşi şi se uită repede în altă parte, dar cînd îl privi din nou peste cîteva secunde descoperi că el încă o fixa cu privirea.

În următorul sfert de oră, oricît de mult ar fi încercat să se concentreze asupra bălerinilor, privirile lor continuară să se întîlnească. Avea nişte ochi tulburători, de un gri foarte deschis, cu pleoape grele şi gene negre şi dese. Ea răsuflă uşurată cînd el se desprinse de lîngă cele trei femei şi se duse spre Sarah Hornby. Julia încercă să nu observe că amîndoi priveau în direcţia ei. Cînd îşi ridică privirea din nou, văzu că bărbatul cel înalt dispăruse şi Sarah îi făcea semne disperată.

– Îmi pare rău că te-ai pricopsit cu cei doi, spuse ea cînd Julia reuşi să-şi facă loc printre invitaţi. Vino să ţi-l prezint pe cel mai atrăgător bărbat din Londra!

Sarah exagerează întotdeauna, îşi spuse Julia, urmînd-o în cealaltă încăpere. Acolo nu mai era nimeni în afară de bărbatul care semăna cu o vulpe. Acesta privea apusul pe fereastră. Se întoarse şi le zîmbi.

– E un păcat să le faci cunoştinţă unor oameni atît de tulburători! Dar nu mă pot abţine. Julia Nicholson – Richard de Lisle! Acum vă las, dragilor, pentru că trebuie să mă ocup de invitaţi! adăugă Sarah, după care se îndepărtă, cu panglicile fluturînd.

Julia ar fi vrut tare mult s-o urmeze. Richard de Lisle! Ce proastă fusese să-i tot arunce priviri. El trebuia să-şi fi închipuit că era vreo actriţă şomeră care voia să pună mîna pe un rol în următorul lui film! Se uită la pahar, neputînd să spună nimic.

– E în regulă, spuse el cu blîndeţe. Sarah face cele mai şocante prezentări. Oamenilor le trebuie cel puţin cinci minute ca să-şi revină.

– Nu sînt actriță, spuse Julia și el izbucni în rîs.

– Nici nu mi-am închipuit că ai fi. Actrițele nu roșesc. Îmi pare rău că m-am holbat la tine, dar m-ai zăpăcit. Vino să priveşti apusul.

Apartamentul soților Hornby avea una dintre cele mai splendide vederi din Londra. Dincolo de coroanele pomilor, cerul de un auriu-închis era străbătut de purpuriu și roșu.

– Întotdeauna mă gîndesc că, atunci cînd mor, marii artiști pictează apusul pe rînd, ca să aibă o ocupație, spuse Julia și, imediat, se gîndi că era o remarcă afectată.

Dar Richard de Lisle zîmbi doar și spuse:

– Mă întreb ce se întîmplă cu regizorii indiferenți cînd mor, bănuiesc că ajung direct în iad.

Julia observă că se bîlbîia uşor, ceea ce îl făcea să pară mult mai puțin înspăimîntător.

Un bărbat tundea iarba în grădina alăturată și Julia se cutremură, deodată.

– Ți-e frig? o întrebă el, aplecîndu-se să închidă fereastra.

Ea însă clătină din cap.

– E din cauza mirosului de iarbă tăiată proaspăt. Îmi aduce aminte de vremea cînd eram la școală. Eram atît de grasă pe atunci, încît nici nu puteam să alerg și toți rîdeau de mine.

Richard de Lisle scoase un pachet de țigări și îi oferi una.

– În școală, eram cu mult mai înalt decît toți ceilalți. Făceau glume pe seama mea. Pe urmă, am început să mă dezvolt și am descoperit că existau avantaje. La curse, puteam să mă uit sub fustele femeilor.

Julia rîse și ridică paharul în cinstea lui.

– Pentru toți cei ieșiți din comun, atunci.

– Doamne, ce frumoasă ești! spuse el. Unde naiba e soțul tău?

– A fost reținut la serviciu. Ne-am cam certat în legătură cu venirea mea singură aici, zise ea și, imediat, se simți neliniștită.

– Are perfectă dreptate. Dacă ai fi fost soția mea, te-aș fi ținut sub cheie.

Invitații începură să vină din camera alăturată și, îndeosebi femeile, tot încercau să-i despartă. Dar era ca și cum Richard de Lisle ar fi trasat un cerc magic în jurul lor, excluzîndu-i pe toți ceilalți.

Ei niciodată nu-i fusese atît de ușor să stea de vorbă cu cineva. Află că el avea doi copii la internat, ceea ce însemna că trebuia să fie destul de înaintat în vîrstă, și că turna un film într-un studio din apropierea biroului ei. La rîndul ei, îi povesti despre David și despre Kitchen, pisica ei.

– Noi avem patru pisici, spuse el umplînd ambele pahare. Ele ne conduc.

Tocmai vorbeau despre mărcile de mîncăruri pentru pisici, cînd fata cea frumoasă și slabă în rochie roșie de șifon veni repede spre ei.

– Ricky! exclamă ea. N-am văzut cînd ai venit! Trebuie neapărat să stăm de vorbă între patru ochi.

Julia dădu să se îndepărteze, dar Richard de Lisle o apucă strîns de cot. Ea fu încîntată să se rezeme de perete, aproape atingîndu-l.

– Nu mi-ai răspuns la telefoane, îi reproșă slăbănoaga. Voiam să-ți spun despre succesul pe care l-am avut în Statele Unite.

Și îi spuse, dar fu întreruptă de Sarah Hornby, care îl strigă pe Richard la telefon.

– Mă întorc imediat, îi spuse el Juliei.

Ameţită, ea îl privi cum traversă încăperea. Se întrebă cum de putuse să-l considere urît, cînd îi făcea pe toţi ceilalţi bărbaţi prezenţi să pară insignifianţi. Slăbănoaga continua să trăncănească...

– Trebuie să plec, spuse el cu părere de rău cînd se întoarse. Soţia mea trebuia să vină să mă ia de aici, dar s-a dus acasă şi se plînge că e obosită şi că îi e foame. Îţi mulţumesc foarte mult că ai stat de vorbă cu mine. Sper să ne revedem cît de curînd.

Julia se simţi dezumflată privindu-l cum îşi lua la revedere de la soţii Hornby. Nici măcar nu-i ceruse numărul de telefon.

Apoi se dezmetici. Pentru Dumnezeu, acum era măritată! Dar se linişti numai cînd, ajungînd la uşă, el se întoarse şi o privi lung...

Cîteva minute mai tîrziu, cînd David Nicholson sosi obosit şi simţind nevoia să bea ceva, acesta se gîndi că soţia lui nu păruse niciodată mai radioasă.

Mai tîrziu, făcură dragoste cu mai multă pasiune decît în ultimele cîteva săptămîni. Ce căsnicie perfectă, îşi spuse Julia înainte să adoarmă.

Totuşi, a doua zi, la serviciu, nu răsfoi reviste cu reţete şi nici nu citi pagina mondenă. Se uită pe fereastră. Mucurile de ţigări se adunau în scrumieră. La patru, o sună pe Sarah Hornby ca să-i mulţumească pentru petrecere.

– Cred că a fost bine, spuse Sarah. Cîţiva au stat pînă după miezul nopţii. Cu siguranţă, ai dat lovitura.

– Zău?

– Cu Richard de Lisle. La zece minute după ce ai sosit, a venit să mă întrebe cine eşti şi a rămas lipit de tine tot restul serii.

– Mi s-a părut destul de atrăgător, spuse Julia calmă.

– Atrăgător? E mortal. Este cel mai vînat bărbat pe care-l cunosc. Dar nu l-am mai văzut niciodată aşa. Te-a sunat?

– Nu, de ce ar fi trebuit?

– O să te sune. Mi-a dat telefon azi-dimineaţă – ştii cum se bîlbîie. I-au trebuit cinci minute ca să-mi ceară numărul tău.

– Dar de ce eu? întrebă Julia.

– Habar n-am, zise Sarah lipsită de tact. Gusturile nu se discută.

– Cum e nevastă-sa?

– Atrăgătoare, cam dură. Fiecare are drumul lui. Cel puţin, ea. Despre el n-am auzit nici o bîrfă. Se lasă furat de muncă. Dar trebuie să fii precaut cu tipii ăştia rezervaţi. Fără să-ţi dai seama, te trezeşti că ai apucat un tigru de coadă.

Sau o vulpe, îşi spuse Julia.

De fiecare dată cînd suna telefonul, ea tresărea asemeni unui cal speriat. Dar el nu sună în ziua aceea şi nici în cele următoare.

Într-o după-amiază, ea se duse să cumpere cafea pentru birou. Întorcîndu-se cu o cutie mare în braţe, văzu un taxi oprind chiar în faţa ei. Din el sări un bărbat. Părul acela de un roşu-închis nu putea fi confundat. Richard de Lisle o văzuse şi îşi agita braţele ca o moară de vînt. Erau la vreo douăzeci de metri distanţă unul de altul. Julia nu ştia unde să se uite cînd se duse spre el.

– Bună, spuse el, tragi chiulul?

Julia îi arătă cutia cu cafea.

– Am rămas fără.

– Hai să mergem să bem ceva.

– La ora asta?

– Ştiu un loc plăcut după colţ, unde poţi să bei la orice oră.

După cîteva clipe de ezitare, Julia acceptă totuşi să meargă, dar numai pentru cinci minute. Acel loc plăcut după colţ era numai pluş roşu şi lumini roz. Cîţiva bărbaţi roşii la faţă o priviră pe Julia cu interes.

În afară de blonda tunsă foarte scurt, cu jachetă cafenie, care cînta *Night and Day* la pian, ea era singura femeie de acolo.

– Ce ai vrea să bei? o întrebă Richard de Lisle.

– Ce e mai indicat în toiul după-amiezei?

– Coniac. Du-te şi aşează-te la o masă şi eu vin cu băuturile.

Julia se aşeză şi îl privi cum glumea cu barmanul. Îi observă din nou umerii laţi şi coapsele puternice, şi se îngrozi cînd se trezi întrebîndu-se cum ar fi fost să fii în pat cu el.

Cînd se aşeză şi el, ea observă cît de obosit părea.

– Ai lucrat prea mult, zise ea.

– Nu, ei bine, da, mereu fac asta. Nimic nu pare să meargă aşa cum trebuie, actorii fac crize de isterie. Au fost atît de groaznici în dimineaţa asta, încît am plecat şi i-am lăsat baltă! Tu ce mai faci? Asta e mult mai important.

– Bine.

El o examină cu atenţie.

– Arăţi superb, pantalonii aceştia scurţi mă dau gata.

Dat fiind că nu era fardată, Julia evita să-l privească în ochi.

– Ştii ce mi-ar plăcea să fac acum? zise el.

– Ce? întrebă ea jucîndu-se cu trandafirii de plastic de pe masă.

– Aş lua cel mai mare apartament de la *Ritz*, aş trage

draperiile, m-aş ghemui cu tine într-un pat imens şi aş dormi o lună.

Julia izbucni în rîs.

– Dacă ai dormi o lună, n-ai avea nevoie de mine.

– Ah, ba da, ba da. N-aş putea să dorm decît dacă aş şti că eşti acolo cînd mă trezesc. Azi-noapte am avut un vis extrem de tulburător în legătură cu tine.

– Cu mine? întrebă ea măgulită. Ce făceam?

– Nişte lucruri minunate care nu pot fi rostite.

El îi atinse o buclă.

– Sînt foarte atrăgătoare.

Deodată, Julia simţi electricitatea dintre ei atît de intens, încît se sperie.

– Peste un minut ar trebui să plec, zise ea luînd o înghiţitură de coniac şi înecîndu-se.

El o bătu pe spate, zicînd:

– Hai să bem ceva după program, într-o zi, săptămîna asta.

Julia se fîstîci. Să bea ceva în miezul zilei era în regulă. Dar, după program, era ceva ce mirosea a adulter!

– E mai greu, trebuie să mă duc repede acasă şi să-i pregătesc cina lui David.

– El nu pleacă niciodată?

Ochii lui ciudaţi, de culoare foarte deschisă, o priviră pătrunzător. În lumina roz, părul lui părea să fi luat foc. Deodată, semăna cu diavolul. Îngrozită, Julia se ridică brusc, strîngînd la piept cutia de cafea.

– Trebuie să mă întorc, zise ea.

Afară, în lumina strălucitoare a soarelui, temerile i se risipiră. Ce ridicolă trebuia să fi părut. El nu semăna deloc cu diavolul, era doar un bărbat masiv, cu nişte ochi obosiţi.

Merseră pe jos pînă la biroul ei.

– Îmi pare rău, n-am vrut să te grăbesc. De vină e numai costumația asta a ta şi prea mult alcool în timpul prînzului.

Ea observă că se bîlbîia mai mult ca de obicei.

– Vii la petrecerea de ziua mea? îl întrebă ea dintr-un impuls. E miercurea viitoare. Cu soția, vreau să spun.

– Cred că ne-ar face plăcere, spuse el. Cîți ani împlinești? Şaisprezece?

Julia se strîmbă uşor.

– La şase şi jumătate, atunci – doar băuturi...

– Pot să dau o mică petrecere de ziua mea? îl întrebă ea pe David cînd se pregăteau de culcare în seara aceea.

– Întîi, ar trebui să plătim factura la gaze şi ratele.

– Astea pot să mai aştepte – o să primesc un cec gras de la bunica de ziua mea. O petrecere mică, dragul meu...

Aşa cum era îmbrăcată, în cămaşa de noapte albastră, imediat după baie, David Nicholson nu putea să-i refuze soției sale nimic.

– Bineînțeles, scumpo, atîta timp cît te ocupi de invitații – şi nu mai mult de treizeci de persoane!

Cu o zi înainte de petrecere, sună Sarah Hornby.

– Draga mea, Mark e plecat în Statele Unite, îi spuse ea şi Julia îşi ascunse dezamăgirea, deoarece erau şi aşa prea puțini bărbați. Pot să vin cu altcineva?

– Bineînțeles, cine e?

– Un tip fermecător, e brazilian.

– Ce interesant, cum arată?

Era ca şi cum s-ar fi deschis un baraj. Jumătate de oră mai tîrziu, cînd Sarah obosi de atîta vorbit, Julia se

gîndi că era prima oară cînd Sarah recunoştea în faţa ei că avea amanţi.

În seara aceea, îi arătă lui David lista invitaţilor. El fluieră uşor.

– Dar nu cunosc pe nimeni. Cine naiba sînt Duck şi Piggy?

– Dick şi Peggy Fanshawe, îi ştii, perechea aceea simpatică pe care am cunoscut-o la Henley.

– Pentru vreo cinci minute. Şi Geranium cine e?

– Genevieve, dragul meu, soţia lui Richard de Lisle – regizorul pe care l-am cunoscut la familia Hornby.

– Parcă-i o pagină din *Who's Who*. Slavă Domnului că i-am invitat pe soţii Mitton şi pe Suzy, ca să fie şi cîţiva oameni de rînd.

– Ah, nu, nu soţii Mitton, de fiecare dată cînd se îmbată fac scandal. Şi de ce naiba ai invitat-o şi pe Suzy? Se strică toată socoteala.

Suzy era secretara lui David, cu un talent înnăscut de a atrage atenţia, care purta lucruri prea strîmte şi prea scurte. Juliei nu-i plăcea deloc ideea că David îi dicta ore întregi în fiecare zi.

– Ei bine, o să-l rog şi pe bătrînul Roley Farebrother să treacă.

– Nu, se răsti Julia. Cu asta chiar că nu sînt de acord. Dacă individul ăsta o să mai treacă vreodată pragul casei mele, eu plec.

Roley Farebrother era ceva de genul celui mai groaznic cîine vagabond, cu prostul obicei de a rîde de propriile sale bancuri insipide şi de a cînta cîntece obscene cînd se îmbăta.

Julia şi Richard de Lisle se ţineau de mînă pe canapeaua din piele neagră a soţilor Hornby cînd se pră-

buşi tavanul. Ea se lupta cu disperare să iasă de sub dărîmături, cînd se trezi şi văzu că pisica frămînta pe burta ei şi David ţinea tava cu micul dejun.

– Kitchen şi cu mine am venit să-ţi spunem la mulţi ani, zise el sărutînd-o.

Julia era atît de bucuroasă că totul fusese doar un vis, încît se aruncă de gîtul lui David şi îl îmbrăţişă.

– Ah, dragul meu, cît te iubesc, zise ea.

David îi dărui un set alcătuit din bluză şi jachetă din caşmir şi o poşetă. Kitchen îi dărui o cutie de „Turkish Delight". Ea fu uşor dezamăgită că bunica ei îi dăruise o broşă cu diamante cam urîţică în locul obişnuitului cec gras, dar se înveseli cînd ajunse la birou şi găsi un pachetel care o aştepta.

Era un volum de poezii moderne şi de neînţeles. În interior, Richard de Lisle scrisese *„La mulţi ani – cu dragoste din partea lui Richard."*

Va trebui să le ţin la birou, îşi spuse ea, dar fredonă tot drumul spre coafor în pauza de masă.

Totul mergea strună, hotărî ea cîteva ore mai tîrziu, cînd se ştergea după ce făcuse baie. Avea trei sferturi de oră la dispoziţie ca să se aranjeze. Pentru Julia, operaţiunea de fardare era ca un fel de ceremonie religioasă, care trebuia să se desfăşoare într-o linişte totală şi fără întreruperi. Tocmai îşi adunase la un loc toate sticluţele şi pămătufurile necesare, cînd sună soneria.

Era David, cu tot cu Suzy, secretara sa.

– Iartă-mă, scumpo, dar mi-am uitat cheile. M-am gîndit că ar fi frumos dacă Suzy ar putea să facă o baie şi să se schimbe.

– Ce idee bună. Vino sus, zise Julia zîmbind cam încordat.

Abia făcuse ordine în baie.

Îi dădu lui Suzy un prosop şi o lăsă să se descurce. Dar ritualul ei era distrus. La cîteva minute, Suzy venea să împrumute cîte ceva sau să întrebe cine mai venea.

În cele din urmă, Julia renunţă, fiind cît se putea de aranjată cu acea creatură în preajmă.

– Ce naiba ai pe tine? o întrebă David, remarcîndu-i deodată rochia-pantalon de culoare roz.

– Îţi place? întrebă ea.

– E interesantă, spuse el prudent. Cam decoltată la spate. Totuşi, îţi stă bine cu culoarea asta.

În clipa aceea sună soneria. Mai erau zece minute pînă cînd trebuiau să sosească invitaţii. Julia se duse să deschidă. Zîmbetul îi îngheţă însă pe faţă cînd îl văzu pe Roley Farebrother. Era gata să-i trîntească uşa în nas, cînd el îi dădu repede un buchet mare de lalele şi o sărută cu zgomot.

– Mulţi, mulţi ani, bătrînico. Nici nu arăţi de cincizeci de ani. Ce pijama frumoasă ai pe tine – eşti gata de culcare?

El avea o cravată ecosez şi o vestă din catifea cafenie.

– David a zis că vin multe muieri, aşa că m-am gîndit să ajung mai devreme ca să pot avea pretenţii.

– David e la bucătărie, Roley, spuse Julia. Poţi să te duci la el.

Nu avea încredere că putea vorbi cu David în clipa aceea. Cum îndrăznise să-l aducă totuşi pe Roley?

În salon, Roley Farebrother o atacă pe Suzy. Aceasta purta o fustă neagră, despicată, şi nu avea sutien sub bluza albă, transparentă şi cu multe volănaşe. Un prost gust incredibil! îşi spuse Julia.

Şeful Juliei şi soţia acestuia sosiră primii.

– Am venit devreme, pentru că trebuie să mergem la

cină, spuse el dîndu-i un buchet mare de trandafiri. Ce bine arăți!

Hotărîtă să nu-i prezinte pe Roley şi pe Suzy, Julia îi ținu de vorbă în sufragerie cît mai mult cu putință.

Apoi, invitații începură să sosească. În curînd, Suzy era în largul ei, fiind înconjurată de cinci bărbați. Şi, cu groază, Julia văzu că Roley Farebrother îi spunea soției şefului ei cea mai porcoasă poveste a sa. Deodată, toată lumea păru să aibă paharele goale, iar Julia şi David erau ocupați cu umplerea lor.

Sună telefonul. Era Sarah Hornby, care spuse încîntată că brazilianul nu avea chef să se dea jos din pat.

– Am sunat să-ți urăm un foarte fericit Richard de Lisle, scumpo, adăugă ea şi închise.

Julia se întoarse nervoasă. David era în spatele ei şi vorbea cu o femeie care tocmai sosise. Aceasta îi zîmbi Juliei şi îi întinse mîna.

– La mulți ani, spuse ea. Sînt Genevieve de Lisle. Richard caută un loc unde să parcheze. Îmi pare rău că am întîrziat atît, dar eu am avut treabă în provincie.

Era trecută bine de treizeci de ani, purta o rochie roşie şifonată şi nu era machiată, fiind însă bronzată. Dar avea un aer somnoros, de persoană bine hrănită.

David, vădit impresionat, o duse să i-i prezinte pe toți ceilalți. Julia ieşi în hol – inima îi bătea cu putere.

În prag, întunecat la față, se afla Richard de Lisle. Chipul i se lumină însă, cînd o văzu. Juliei îi venea să-i sară în brațe şi să-l roage să o ducă undeva, departe de toți acei oameni. În schimb, arboră cel mai strălucitor zîmbet.

– Richard, cît mă bucur!

– La mulți ani, spuse el privind-o cu atenție. Totul e în ordine?

Nu i se poate ascunde nimic acestui om, îşi spuse ea şi încuviinţă.

– Îţi mulţumesc pentru carte, şopti apoi. Intră să bei ceva.

David îi întîlni în prag şi Julia i-l prezentă. Întotdeauna îl considerase pe David înalt, dar acesta părea scund faţă de Richard de Lisle.

– Tocmai am fost vrăjit de soţia dumitale, spuse David oferindu-i un pahar. Vino să ţi-o prezint pe secretara mea. E o mare admiratoare a dumitale şi arde de nerăbdare să te cunoască.

Julia strînse din dinţi.

În scurt timp, Suzy era nas în nas cu Richard de Lisle şi, de fiecare dată cînd el părea să se elibereze, David îi făcea cunoştinţă cu o altă fată frumoasă.

Se duse la bucătărie să mai scoată nişte apă tonică din frigider şi o găsi pe Kitchen stînd ca tăuraşul Ferdinand printre florile şefului ei. Cînd o luă în braţe, începu să toarcă.

– Of, Catkin, spuse ea, sînt atît de tristă.

Auzi paşi şi, cînd se întoarse, îl văzu pe Richard de Lisle în prag.

– Ea e Kitchen, zise ea.

– Este frumoasă, spuse el apropiindu-se şi ciufulind blana pisicii, după care o mîngîie pe ea pe păr. Dar nici pe departe atît de frumoasă ca tine.

Luîndu-i-o pe Kitchen din braţe, îi dădu drumul jos cu blîndeţe şi întinse braţele. Julia se cuibări între ele ca un cîine care se adăpostea de furtună. O clipă, se agăţară unul de celălalt fără să vorbească, după care el zise:

– Ştiu că n-ar trebui să-ţi fac asta. Îmi pare nespus de rău că s-a întîmplat. Dar mă obsedezi, nu pot să lucrez, nu pot să gîndesc – nu ştiu ce-i cu mine. Ştiu că

n-ar trebui să-ți cer așa ceva, dar trebuie să ne mai vedem.

Vocea lui era ca un sedativ și mîinile îi erau calde pe spatele ei. Julia simți cum îi dispare orice urmă de vlagă.

– Trebuie să plec la Roma pentru trei zile, dar mă întorc duminică.

Cu o voce pe care aproape că nu o recunoscu, ea zise:

– David se duce la o cină de crichet luni. Întotdeauna se întoarce mult după miezul nopții.

– O să te sun luni ca să stabilim locul de întîlnire, spuse el luîndu-i mîinile într-ale sale. Promite-mi că n-o să te răzgîndești pînă atunci, șopti el apoi. Adu-ți aminte că te iubesc.

Îi dădu drumul exact la timp. În clipa următoare intră David. Julia se întrebă cît stătuse afară, dar el zîmbi agreabil.

– Aici erai! îi spuse el lui Richard. Soția ta zice că trebuie să plecați.

Julia își luă la revedere de la soții de Lisle amețită.

– Cred că a fost bine, spuse ea după ce plecară și ultimii invitați, aceștia fiind, bineînțeles, Suzy și Roley Farebrother.

– Cea mai reușită petrecere pe care am dat-o pînă acum, zise el.

Julia nu mai suporta, dorința de a vorbi despre el era prea puternică.

– Soții de Lisles sînt simpatici, nu-i așa? zise ea.

– Ea e extraordinară. El nu prea mi-a plăcut.

– De ce? întrebă ea nepăsătoare. E prea solid?

– Nu mă deranjează asta. Dar are o părere prea bună despre sine. Sărmana Suzy abia a scăpat de el.

– Suzy?

– Toată seara a rugat-o să-l însoțească la Roma și, pînă la urmă, a trebuit să accepte să ia masa de prînz mîine cu el. M-a rugat pe mine să-l sun dimineață și să-i spun că e bolnavă.

– Ești sigur că vorbim despre aceeași persoană?

– Da, individul cu părul roșu, care seamănă cu o vulpe. Oricum, are o reputație îngrozitoare. De aceea am venit după tine la bucătărie. Nu voiam să te supere.

Timp de un minut, Julia nu spuse nimic. Apoi, observă că cineva stinsese țigara pe canapeaua îmbrăcată în mătase albă și izbucni în plîns.

– Ah, porcii, spuse ea suspinînd. Uite ce-au făcut din canapeaua noastră!

David o îmbrățișă.

– Scumpa mea, nu mai plînge, spuse el liniștitor, mai ales de ziua ta.

Încetul cu încetul, suspinele se mai potoliră. David se felicită pentru modul în care rezolvase situația. Se simți puțin vinovat pentru toate acele minciuni pe care le spusese despre Richard de Lisle și Suzy.

Dar nu-i plăcuse deloc ce auzise în bucătărie. De Lisle era îndrăgostit de Julia, evident, și ea era atît de impresionabilă. Acele lucruri trebuiau înăbușite de la început.

În plus, își spuse el mîngîind-o pe păr, avea o scuză pentru a lua o masă de prînz prelungită cu Suzy a doua zi. Era foarte important ca amîndoi să-i spună Juliei aceeași poveste.

Reținere temporară

Prima mea slujbă a fost la o mică editură, *Mildew and Rambridge*. Şi nu mi-a plăcut deloc – nu făceam decît să spăl, să fac comisioane şi să fac legături telefonice. Am stat acolo doar pentru că cei de la şcoala de dactilografie spuseseră de nenumărate ori să păstrăm prima slujbă cel puţin un an şi, mult mai important, pentru că eram nebună după domnul Rambridge.

Toate eram: domnişoara Winn, secretara lui, pur şi simplu; saliva după el, şi pînă şi domnişoara Truslove cea grasă, care lucra pentru domnul Mildew, se dădea cu *Devon Violets* din belşug dacă trebuia să-l vadă.

Nu ştiu ce îl făcea să fie atît de minunat. Avea pe puţin treizeci de ani şi întotdeauna părea obosit: ca un leu plictisit, cu chipul său frumos şi răvăşit, cu un corp superb, care întotdeauna părea prea mare pentru hainele sale cînd stătea şi citea manuscrise toată ziua cu

picioarele lui lungi pe birou. Îl vedeam numai ocazional, dar, de fiecare dată cînd îi duceam cafeaua, îmi arunca un zîmbet fermecător, iar eu aveam grijă ca numai el şi nimeni altcineva să ia caimacul laptelui.

În ultima vreme, căsnicia începuse să-i şchiopăteze şi, cu speranţe reînnoite, domnişoara Winn îşi făcuse permanent, iar domnişoara Truslove se apucă să-şi pensezе bărbia în fiecare dimineaţă.

Celălalt bărbat din firmă, în afară de domnul Rambridge şi domnul Mildew, era domnul Curtis de la Vînzări. Nici domnişoara Winn, nici domnişoara Truslove nu îl agreau şi erau bucuroase că pleca la sfîrşitul lunii. Eu eram cam tristă. Era libidinos, dar eu îl plăceam. Avea un chip plăcut de ţigan şi se îmbrăca elegant. Dar, să fim sinceri, nu făcea parte din aceeaşi categorie cu domnul Rambridge. Domnului Curtis nu i-am pus niciodată în cafea caimacul laptelui.

Era o lună iulie zăpuşitoare şi domnişoara Winn îşi luă brusc o vacanţă de o săptămînă. Domnul Rambridge nu îi dădea niciodată multe scrisori şi speram ca ea să mă lase să o înlocuiesc în perioada cît lipsea.

Dar era hotărîtă să angajeze pe cineva temporar.

– Să n-o laşi să se atingă de dosare, îmi spuse ea mie. Ai grijă să-i bată scrisorile la maşină şi să menţină ordinea pe biroul lui. Le-am spus celor de la agenţie să ne trimită o femeie mai în vîrstă.

Luni, la unsprezece, apăru „femeia mai în vîrstă". Avea vreo nouăsprezece ani şi purta o bluză mulată pe corp şi o fustă scurtă. Avea părul lung, ochii mici şi un cîine mops în braţe.

– Sînt Stephanie Bathurst, spuse ea. Am venit unde trebuia?

– Ai întîrziat, se răsti domnişoara Truslove.

– Îmi pare rău, am dormit mai mult.

– E cîinele tău? o întrebă domnişoara Truslove. Nu e voie cu cîini aici.

În clipa aceea, domnul Rambridge ieşi din birou părînd absent.

– Vreţi să-i spuneţi, vă rog, domnişoarei Winn să vină la mine? zise el.

– E în vacanţă, spuse domnişoara Truslove.

– Oh, Doamne, am uitat.

– Dînsa e angajata temporară, adăugă domnişoara Truslove ironică. Şi-a adus şi cîinele, dar i-am spus că nu e voie cu cîini aici.

– E foarte cuminte, spuse Stephanie zîmbindu-i fermecător domnului Rambridge. Plînge dacă rămîne singur acasă.

– Nu văd de ce n-ar putea să stea aici, spuse domnul Rambridge. Te rog să vii în birou cînd eşti gata.

Lui Stephanie îi trebui cel puţin o jumătate de oră ca să fie gata. Arăta superb. Ochii ei mici deveniseră imenşi şi cu gene dese şi îşi făcuse nişte adînciturі superbe în obraji. Domnul Curtis, de la Vînzări, care tocmai sosise, scoase un fluierat prelung.

– Ia te uită, spuse ei. Lucrurile încep să arate mai bine.

– Domnul Rambridge aşteaptă, spuse domnişoara Truslove cu asprime. Du-te înăuntru imediat.

Eu am rămas să am grijă de cîine, al cărui nume era Pomeroy. Era drăguţ, dar o adevărată pacoste, scîncind şi lătrînd şi aruncînd priviri pe furiş la lucrul de mînă al domnişoarei Truslove.

Stephanie stătu în biroul domnului Rambridge ore întregi de unde ieşi căscînd, iar eu am întrebat-o dacă voia să-i aduc nişte sandvişuri.

– Nu, mulţumesc, spuse ea. Mă întîlnesc cu cineva, dar o să te însoţesc puţin, dacă nu te deranjează.

Îmi spuse că abia se întorsese din sudul Franţei, unde stătuse şase săptămîni.

– Nu mai am nici un ban, dacă-ţi vine să crezi, de aceea fac treaba asta temporară. Habar n-am să bat la maşină sau să scriu steno, aşa că zîmbesc tot timpul şi-mi arăt foarte mult picioarele, ceea ce pare să dea rezultate. Ia spune-mi, ce-i cu Rupert?

– Rupert?

– Rupert Rambridge – e absolut delicios! Presupun că e însurat, nu?

– Da, şi foarte fericit, am mintit eu.

– Păcat! Îmi plăcea, şi celălalt – brunetul – nici el nu arată rău.

Se întoarse de la masă pe la trei şi jumătate şi intră în biroul domnului Rambridge pentru ca acesta să-i dicteze alte scrisori. După aceea, dispăru ca să se fardeze.

– Doamne, e cinci, spuse ea uitîndu-se la ceas cînd ieşi de la toaletă. A trecut cu mult ora mea de plecare acasă. Aş putea să le cer celor de la agenţie să mă plătească pentru jumătatea de oră suplimentară. Noapte bună tuturor, zise ea şi, luîndu-l pe Pomeroy în braţe, ieşi din birou înainte ca domnişoara Truslove să apuce să mai spună ceva.

Marţi veni tîrziu, stătu două ore la masă, îşi petrecu foarte mult timp în biroul domnului Rambridge scriind după dictare, dar, la întoarcere, nu bătu nici un cuvînt la maşină. Era uluită că el nu-i făcuse avansuri.

– E încă îndrăgostit de soţia sa, i-am spus eu cu răceală.

– Toţi spun aşa, zise Stephanie oftînd, dar n-are importanţă niciodată.

Miercuri după-amiază, domnişoara Truslove nu mai suportă şi, imediat cum Stephanie părăsi biroul, se duse la domnul Rambridge.

– Trei ore la masă, am auzit-o spunîndu-i, şi nici o scrisoare bătută la maşină.

– N-are importanţă, zise domnul Rambridge cu blîndeţe, cea mai mare parte a zilei de mîine voi fi plecat la Brighton, aşa că va putea recupera.

Dar, în dimineaţa celei de a patra zile, Stephanie veni îmbrăcată cu o vestă din şireturi peste o rochie mulată pe corp şi, imediat, se duse să se fardeze.

– De-ajuns, spuse domnişoara Truslove şi intră în biroul domnului Mildew, trîntind uşa în urma ei. Îşi petrece toată ziua la toaletă, am auzit-o eu strigînd, iar astăzi poartă o rochie care o face să pară goală.

– Poftim? spuse domnul Mildew.

– Aproape goală, repetă ea, încingîndu-se. Are o influenţă negativă asupra micuţei noastre Jenny, care e numai la prima ei slujbă şi poate prinde foarte uşor obiceiuri proaste la vîrsta ei.

– Se poate ocupa Jenny de scrisorile lui Rupert tot restul săptămînii?

– Nu văd de ce nu, n-au mai rămas decît două zile.

Nu mi-a venit să cred ce noroc dăduse peste mine: am început să sar prin birou, înconjurîndu-mă cu braţele. În sfîrşit, aveam prilejul să-mi încerc norocul cu domnul Rambridge.

Poate aveam să dau o fugă pe Oxford Street în pauza de masă şi să-mi cumpăr o rochie nouă.

Pe chipul lui Stephanie nu se putea citi nimic cînd ieşi din biroul domnului Mildew.

– La revedere, îmi spuse ea. Îţi mulţumesc că ai avut grijă de Pomeroy. Transmite-i dragostea mea lui Rupert.

Numai moartă, mi-am spus eu. Niciodată nu m-am bucurat atît de muit cînd am văzut pe cineva plecînd.

Nu că mi-ar fi fost antipatică, dar mă deranja să ştiu că stătea ore în şir în biroul domnului Rambridge arătînd sexy. Am iertat-o însă cînd am descoperit surprinsă că scrisese cu ruj pe peretele de la toaletă *„Dorothy Truslove a avut mai mulţi bărbaţi decît am avut eu mese de seară calde."*

Vremea se încălzea din ce în ce. Gleznele domnişoarei Truslove se umflau, iar eu mă topeam bătînd la maşină iar şi iar scrisorile domnului Rambridge, pînă cînd acestea erau perfecte. Domnul Curtis mă bătea la cap să merg să beau ceva cu el şi chipul său de ţigan se întunecă şi mai mult cînd, la fel ca de fiecare dată, l-am refuzat.

Cînd domnul Rambridge se întoarse de la Brighton, la birou nu era nimeni în afară de mine. Dat fiind că venise cu o maşină decapotabilă, frumuseţea sa era aproape copleşitoare, astfel că m-am bîlbîit puţin cînd i-am spus de plecarea lui Stephanie.

– N-ar fi trebuit să mă aştepţi, zise el punîndu-şi frumoasa semnătură cu cerneală neagră în josul fiecărei scrisori. Sînt excelente, trebuie să fi muncit ca o sclavă pentru asta. Ce zici, bem ceva?

Deschise un dulap mic, de unde scoase o sticlă de whisky şi două pahare. După aceea se răzgîndi.

– Dacă stau să mă gîndesc mai bine, hai să mergem la un bar, aici e prea cald.

Mi-a fost prea ruşine să-l întreb dacă puteam să mă fardez, aşa că n-am avut timp decît să mă pieptăn şi să golesc jumătate de sticlă de parfum pe mine.

Ne-am aşezat pe terasa unui bar minunat, înconjuraţi de aburi de parfum *Charlie*. Eu eram mută de fericire,

dar domnul Rambridge păru încîntat să vorbească numai el. Eu doar îl ascultam.

– Sper că-ți place ce faci, zise el.

– Ah, da, e din ce în ce mai plăcut, pe măsură ce capăt mai multă experiență.

Nu eram obișnuită să beau și, sub soarele atenției lui și bînd al doilea pahar, am început să mă deschid ca o floare.

I-am spus totul despre mine și de ce fusese alungată Stephanie, de fapt, și ce scrisese pe perete despre domnișoara Truslove. Domnului Rambridge îi plăcu foarte mult acest lucru.

– Era o fată ciudată, într-adevăr, spuse el. Am avut niște colegi de școală care se numeau Pankhurst. O fi vreo legătură?

– Nu cred, am spus eu rîzînd ușor din cauza băuturii. Ea se numește Bathurst.

– Ah, Bathurst! Bănuiesc că locuiește în vreun apartament sordid împreună cu mai multe fete, care își atîrnă toate lenjeria deasupra căzii.

– Nu, am zis eu, locuiește în Kensington cu fratele și cumnata ei.

Domnul Rambridge se uită la ceas.

– Dumnezeule, trebuie să plec. Uite ce e, o să te las la cea mai apropiată stație de metrou.

M-am dus acasă ametită și cuprinsă de euforie. M-am bucurat că părinții mei plecaseră la film. Gîndul că aș fi putut deveni a doua doamnă Rambridge mă ținu trează toată noaptea: tînără, iubitoare și înțelegătoare, alinîndu-i durerea provocată de prima căsnicie.

În dimineața următoare vremea era foarte frumoasă și am ajuns la birou devreme. Am tăiat doisprezece din

trandafirii tatei, catifelați și uzi de rouă, pentru a-i pune în biroul domnului Rambridge. Apoi, mi-am dat seama că exagerasem, așa că am luat trei dintre ei pentru a-i pune pe biroul domnului Mildew. Am stat mult la toaletă ca să mă fardez și, cînd am ieșit, domnișoara Truslove tocmai răspundea la telefon.

– Răcelile acestea de vară sînt atît de înșelătoare, spunea ea. Aveți grijă de dumneavoastră. O să-i spun domnului Mildew că nu veniți pînă luni.

Mie îmi spuse supărată:

– N-ar trebui să lași niciodată centrala nesupravegheată. Era domnul Rambridge, care mi-a spus că a răcit îngrozitor și nu vine la serviciu.

M-am înfuriat că n-am fost acolo să răspund. Domnul Rambridge știa că eu eram întotdeauna la centrală la ora aceea și trebuia să fi sunat special ca să stea de vorbă cu mine. Poate chiar ar fi vrut să mă duc să-l îngrijesc. Acum trebuia să suport trei zile lungi pînă cînd aveam să-l revăd. Mi-l închipuiam în patul său mare și gol, la fel de dezamăgit ca și mine.

În dimineața aceea, domnul Mildew avu unul din accesele sale de eficacitate și descoperi că lipseau două manuscrise.

În cele din urmă, am găsit *British West Hamptead, A Geographical Survey* printre cărțile de telefon, dar n-am putut să găsim nicăieri *Stubby, The Story of A Royal Corgi*.

– Poate l-a luat domnul Rambridge, am spus eu plină de speranță.

– Bună idee, zise domnul Mildew. Sună-l și întreabă-l.

Eram atît de emoționată, încît abia puteam să ridic receptorul. Dacă manuscrisul era la domnul Rambridge, puteam să mă duc să-l iau. Aș fi putut să-i duc niște

struguri şi să-i pregătesc o masă uşoară de prînz – eu, care nu puteam nici măcar să fierb un ou.

– Spălătoria chinezească, spuse o voce la celălalt capăt al firului.

– Mă scuzaţi, am greşit numărul, am spus eu şi am format din nou.

Am fost complet şocată cînd îmi răspunse o femeie.

– Aş putea vorbi cu domnul Rambridge? am întrebat eu.

– Greşeală, spuse vocea şi închise.

De data aceasta, am format cu atenţie. Telefonul sună îndelung.

– Alo, spuse o voce răstită de femeie şi, pe fundal, se auzea un lătrat de cîine. Taci, Pomeroy, spuse vocea. E în regulă, dragul meu, du-te înapoi în pat. Cu cine aţi spus că doriţi? Cu domnul Rambridge? Îmi pare rău, aţi greşit numărul, zise ea şi trînti receptorul iarăşi.

Îmi trebuiră cîteva secunde ca să mă dezmeticesc – minunatul, minunatul domn Rambridge şi oribila Stephanie sau minunata, minunata Stephanie şi oribilul domn Rambridge. Dar cum se găsiseră? Apoi, mi-am amintit că, seara trecută, la bar, îi spusesem numele ei de familie şi faptul că locuia la fratele ei. În ciuda impresiei de lene pe care o dădea, trebuia să fi acţionat cu viteza fulgerului. Nu puteam să ţip, dar am simţit imediat cum îmi curgeau lacrimile pe obraji.

În clipa aceea, intră domnul Curtis şi spuse:

– Bună, frumoaso.

Apoi, adăugă mai îngrijorat:

– Hei, ce s-a-ntîmplat?

Plîngeam în hohote, dar, încetul cu încetul, am reuşit să-i spun toată tărăşenia.

El ridică din umeri.

– Mă aşteptam la asta. Mi-am dat seama că nu era o fată renumită pentru rezistența elasticului de la chiloți. Cînd am intrat marți, am văzut-o stînd pe biroul lui, cu fusta ridicată, lăsînd să se vadă aproape toată pulpa.

– Dar domnul Rambridge nu-i aşa, am spus eu suspinînd.

– Te înşeli, scumpo. E foarte abil.

– Nu cred, a suferit foarte mult cînd l-a părăsit soția lui.

– Dar ştii de ce l-a părăsit? Pentru că se ținea după toate fustele din Londra. Nu ştia niciodată de el. De ce crezi că părea atît de obosit dimineața?

– Dar n-a făcut avansuri nici unei femei de la serviciu.

– E de părere că nu trebuie să facă murdărie în fața propriei uşi. Oricum, ți-l închipui dîndu-se la Truslove sau la Winn?

– Stephanie e foarte frumoasă, am spus eu.

– Sigur, e bine făcută. Dar tu eşti mult mai drăguță – nu trebuie decît să-ți mai scurtezi puțin fustele, să te tunzi ca lumea şi să n-o mai laşi pe mama Truslove să-ți spună cu ce să te îmbraci.

M-am gîndit puțin la aceste lucruri.

– Crezi că, atunci, domnului Rambridge i-ar plăcea de mine?

– Bineînțeles, dacă eşti atît de prostuță, încît să-l vrei.

M-am ridicat cînd domnul Curtis spuse aceste cuvinte şi l-am privit uimită. El se uita pe fereastră. Am scos oglinda din birou şi m-am privit repede: ochii îmi erau umflați şi roşii, şi rimelul îmi curgea pe față.

– Arăți ca naiba, spuse domnul Curtis îmbrățişîndu-mă şi sărutîndu-mă.

Asta e ciudat în legătură cu bărbații. Nu știi dacă-ți plac pînă nu te ating.

Îmi dădu drumul la fel de repede cum mă îmbrățișase.

– Iartă-mă, m-am lăsat luat de val, spuse el și scoase o pereche de ochelari fumurii din buzunar. Pune-ți ăștia și hai să mîncăm ceva.

– Trebuie să-i aduc sandvișuri domnișoarei Truslove.

– Las-o încolo pe domnișoara Truslove, se poate descurca și singură.

– Îți mulțumesc că ești atît de drăguț.

– Am eu motivele mele, zise el.

În weekend-ul acela, m-am tuns și mi-am cumpărat o rochie nouă. Am evitat să mă gîndesc la birou sau la domnul Rambridge.

Cînd am ajuns luni la serviciu, domnișoara Winn era isterică din cauza felului în care arăta biroul ei. Prietenul care se așteptase să o însoțească în vacanță nu venise și ea îi povestea domnișoarei Truslove, care își pierduse penseta și încerca pe furiș să-și smulgă firele de păr din bărbie cu un clește de unghii.

– Te-ai tuns, îmi spuse domnișoara Truslove. E mult mai frumos așa. Și ai și o rochie nouă, puțin cam scurtă pentru birou. Văd că ai învățat ceva de la individa aceea, zise ea apoi și se apucă să-i povestească domnișoarei Winn despre Stephanie.

Domnul Rambridge veni pe la zece. Părea epuizat. Eu stăteam la centrală.

– Cum vă simțiți? l-am întrebat eu.

– Mult mai bine, mulțumesc. Am stat în pat tot weekend-ul și am reușit să transpir mult.

Sînt convinsă, mi-am spus eu.

El mă privea cu interes.

– Îmi place cum îți stă părul, zise el, şi rochia. Mi-a făcut plăcere să bem ceva împreună, trebuie să mai facem asta cît de curînd.

Zîmbindu-i foarte dulce, am observat că părul îi era mai rar şi, unde odată, credeam că trupul său superb şi păros părea prea mare pentru hainele sale, acum mi-am dat seama că purta haine prea strîmte.

În timp ce făceam cafeaua, l-am auzit pe domnul Curtis venind. Am turnat caimacul laptelui într-o ceaşcă şi am luat-o, îndreptîndu-mă spre uşă.

– Îi duc eu cafeaua domnului Rambridge, sări domnişoara Winn.

– Asta e pentru domnul Curtis, am spus eu scurt.

– Dar are caimac. Ştii doar că domnului Rambridge îi place caimacul de la lapte.

– Interesant, şi domnului Curtis îi place, am zis eu.

Sora miresei

Ca de obicei, Sally întîrzia la cină. Friptura de porc se zbîrcea în cuptor. Tata, care renunțase la păhărelul de dinainte de cină de cînd cu Bugetul, foşnea nervos ziarul de seară.

– Sally e culmea, spuse mama. Ne aşezăm?

M-am uitat pe fereastră şi am văzut o maşină albastră şi lungă oprită la poartă.

– E aici, am spus eu, cu Charles.

Am văzut-o pe sora mea sărind din maşină şi venind în fugă pe alee, lăsîndu-l pe Charles să închidă portiera şi poarta în urma ei. Sally nu închide niciodată uşile; ştie că o va face cineva în locul ei. Rîzînd întotdeauna, este la fel de frumoasă ca primăvara şi la fel de bine primită pretutindeni.

– Bună seara tuturor, strigă ea.

– Ai întîrziat, spuse tata cu blîndețe.

– Charles rămîne la masă? întrebă mama, neştiind cum să împartă patru cotlete la cinci persoane.

– Dragii mei, strigă Sally, îmbrăţişîndu-i întîi pe unul, apoi pe celălalt, am o veste extraordinară pentru voi. Charles şi cu mine ne-am logodit.

Se lăsă o tăcere încărcată de uimire – apoi, toată lumea păru să izbucnească în rîs şi să se sărute unii pe alţii. Charles Tankard este fermecător şi, în plus, mai are o calitate: e foarte bogat. Sally nu are decît optsprezece ani şi ştiu că părinţii mei n-ar fi fost niciodată de acord să se mărite atît de tînără, dacă n-ar fi fost siguri că totuşi Charles avea să-i ofere o viaţă cu care ea nu era deloc obişnuită. De acum încolo, vor fi iahturi şi încălzire centrală.

Charles apăru cu un aer timid, dar era foarte încîntat de sine.

– Am vrut să vă cer permisiunea mai întîi, domnule, spuse el strîngîndu-i mîna tatei, dar se pare că Sal n-a mai avut răbdare.

– Şi Helen va fi domnişoară de onoare, nu-i aşa, draga mea? mă întrebă Sally radiind.

Toţi se întoarseră să mă privească, de parcă ar fi fost o compensaţie pentru faptul că nu eram eu cea care se căsătorea.

– Bineînţeles că nu se poate, am spus eu. E ridicol. Toată lumea ar rîde de mine dacă aş fi domnişoară de onoare la vîrsta mea.

Am douăzeci şi şapte de ani, aproape cu opt ani mai mare decît Sally. Unul dintre coşmarurile mele cele mai dese era că ea se va mărita înaintea mea. Acum, într-o viteză îngrozitoare, se părea că mă transformasem într-o fată bătrînă – sora nemăritată a lui Sally.

Sally se întristă cînd mă auzi refuzînd, iar mai tîrziu, în seara aceea, mama mă luă deoparte.

– Tata şi cu mine ştim ce mult ai suferit din cauza lui Simon şi nu te-am bătut la cap. Dar nu poţi să stai aşa o veşnicie, altfel pierzi trenul. A trecut aproape un an.

Nu trecuse decît un an? Mi se părea o eternitate. Ieşisem cu Simon timp de şase ani şi, chinuită de îndoieli, mă luptasem să-l fac să mă iubească. Toţi spuneau să am răbdare, că, pînă la urmă, el avea să se însoare cu mine.

În schimb, cînd s-a întors dintr-o vacanţă la schi, el m-a anunţat că întîlnise pe altcineva. M-am comportat foarte bine atunci – fără istericale, fără agitaţie, doar pierzîndu-mi puţin din strălucire şi simţindu-mă complet pustiită. Stăteam ore în şir în camera mea, uitîndu-mă pe fereastră la maşinile care treceau şi la miile de bărbaţi şi femei care se plimbau pe stradă, toţi perechi, în afară de mine.

Bineînţeles că, pînă la urmă, am cedat şi am acceptat să fiu domnişoară de onoare. Sally fu încîntată.

– Mă bucur atît de mult, spuse ea, şi o să cunoşti o mulţime de bărbaţi la nuntă.

Bărbaţi? Cunoşteam familia Tankard – aroganţi, chipeşi, siguri pe ei, cu maşinile lor rapide şi elicopterele lor. Era puţin probabil să-l interesez pe vreunul.

Cele trei luni dinaintea nunţii au fost un coşmar. Trebuie să fi fost de-a dreptul insuportabilă. Acum îmi dau seama că eram chinuită de gelozie. Mama îşi făcea griji pentru toate că nu aveau să fie pe placul familiei Tankard; ce agitaţie a fost cu alegerea florilor, şi a tortului, chiar şi a invitaţilor potriviţi. În fiecare seară, cînd veneam acasă de la serviciu, găseam holul plin de talaş de la ambalaje. Şi eram chemată să mă minunez de ul-

timele cadouri trimise. Tatăl lui Charles, care era, pur şi simplu, vrăjit de Sally, le făcu cadou de nuntă o căsuţă superbă. Charles îi dărui lui Sally un colier cu smaralde şi diamante.

A fost o ceartă şi în legătură cu rochiile domnişoarelor de onoare. Eu nu sînt la fel de frumoasă ca Sally. Sînt înaltă – am un metru şaptezeci şi şapte – şi cîntăresc pe măsură. Cînd sînt fericită, mă luminez la faţă şi dau impresia că sînt frumoasă. Dar cînd sînt tristă, arăt ca naiba.

Cealaltă domnişoară de onoare era sora lui Charles, Bridget, care este scundă, cu nişte ochi negri şi o piele măslinie; arată senzaţional în culori vii. Singurul ei defect sînt picioarele şi era hotărîtă să le acopere. Drept urmare, se înţelese cu Sally, care, în perioada aceea, era foarte mult sub influenţa familiei Tankard, şi, împreună, aleseră o rochie ciclamen, lungă, cu o mulţime de volănaşe. Nimeni nu-mi dădu atenţie cînd am spus că eram prea solidă pentru o rochie lungă, plină de volănaşe, iar ciclamenul nu se potrivea deloc cu tenul meu.

Veni şi ziua nunţii – puteai fi sigur că Sally avea să facă soarele să apară – şi, la ora trei, ne aflam în biserică, aşteptînd-o să sosească, Bridget arătînd superb, eu, ca o pocnitoare de Crăciun prost împachetată. Cîţiva invitaţi întîrziaţi intrară repede cu pălăriile în mîini.

Deodată, apăru Sally. O undă de plăcere îi străbătu pe toţi cei prezenţi. Flori albe de cireş cădeau în curtea bisericii, dar nici una nu plutea mai graţioasă sau mai fericită ca ea. Era radioasă şi nu se temea deloc. Tata, strîngîndu-i braţul, părea îngrozit.

Se intonă *„Marşul nupţial"* şi ne-am pus în mişcare: Sally plutind în faţă, ca o zeiţă, Bridget şi cu mine urmînd-o asemeni Demnităţii şi Neruşinării. Mă simţeam

expusă tuturor privirilor, dureros de conştientă de umerii mei laţi sub volanele ciclamen. Toată lumea trebuia să se uite la mine şi să o recunoască pe sora nemăritată a lui Sally.

– Dragii mei..., începu vicarul.

Abia cînd valurile de ruşine se mai stinseră puţin, l-am observat pe bărbatul care stătea chiar lîngă noi. Avea pînă în treizeci şi cinci de ani şi era înalt, cu umeri puternici, din aceeaşi categorie cu mine.

Dar nu înfăţişarea lui îmi atrase atenţia, ci nemişcarea; avea un aer ciudat, ca şi cum n-ar fi făcut parte dintre cei din jurul său. Ţinea mîinile atît de încleştate pe spătarul băncii, încît încheieturile degetelor i se albiseră, şi un muşchi îi zvîcnea continuu în obraz.

Trebuia să fi simţit că îl priveam fix, pentru că se întoarse brusc spre mine. Sub bronz, chipul său era îngrozitor de pămîntiu. I-am zîmbit fără să vreau, ca atunci cînd vrei să linişteşti un copil speriat. Instantaneu, chipul său deveni o mască şi privi prin mine.

– Oh, Doamne, îngrozitor! mi-am spus eu. Arată atît de bine, şi-o închipui că încerc să-l atrag.

Uitîndu-mă în altă parte, am simţit o puternică roşeaţă cuprinzîndu-mi faţa, gîtul şi umerii.

Jumătate de oră mai tîrziu, ne-am înşirat cu toţii pentru a saluta invitaţii. Era ca şi cum am fi lucrat într-o fabrică – în clipa în care fiecare invitat ajungea în dreptul meu, îi zîmbeam, ne strîngeam mîinile şi spuneam cîteva cuvinte de bun-venit; apoi, venea următorul, zîmbet, strîngere de mîini, urări.

Eu stăteam între Bridget şi doamna Tankard, care dădea pe dinafară asemeni petrolului dintr-o sondă şi, de fiecare dată, ţinea oamenii de vorbă prea mult.

Deodată, am auzit-o pe Bridget ţinîndu-şi respiraţia.

– Uite, îmi şopti ea. El e frumosul David Carlisle. Am fost îndrăgostită de el.

Era bărbatul pe care îl remarcasem în biserică. Chipul îi era aproape inexpresiv cînd începu să înainteze spre noi.

– David, exclamă doamna Tankard, mă bucur atît de mult că ai reuşit să vii.

– Bună, Vera, spuse el tot fără să zîmbească şi se aplecă să o sărute pe obraz.

– Mi-a părut atît de rău cînd am auzit totul, spuse ea. Am tot vrut să-ţi scriu. Dar niciodată nu apucăm s-o facem. Ce fac cei mici?

– Sînt bine.

Era pur şi simplu nedrept, pînă şi vocea lui era sexy.

– Şi tu, te descurci?

– Şi eu sînt bine.

În biserică, numai „bine" nu arătase.

– Vei rămîne în Anglia un timp?

– Vreo lună.

Coada se lungea în spatele lui.

– Pentru Dumnezeu, nu mai ţine traficul pe loc, Vera, spuse domnul Tankard.

Apoi, ajunse în faţa mea, măsurîndu-mă din cap pînă în picioare – şi, sigur, era un bărbat care ştia cum să privească pe cineva. Furioasă, m-am trezit roşind din nou.

– Ne-am văzut în biserică, zise el întinzîndu-mi mîna.

– M-ai văzut şi pe mine? întrebă Bridget apucîndu-i mîna şi întinzînd obrazul ca să o sărute. M-am schimbat de cînd obişnuiai să- mi cumperi îngheţată?

– E limpede că mănînci mai puţină îngheţată, zise el.

– Unde stai?

– La *Grand*.

– Vii pe la noi mîine? O să fim atît de plictisiți.

Coada se mări din nou.

– Se pare că tot ținem traficul pe loc, spuse el. Ne vedem mai tîrziu.

– Nu-i așa că e superb? spuse Bridget privind în urma lui.

– Cine e?

– David Carlisle, e arhitect. Acum vreo șase ani, s-a însurat cu un manechin splendid – s-a scris în toate ziarele. Bună ziua, unchiule Dennis, ce mai faci? Pe urmă, el a obținut o slujbă excelentă în Africa, iar ea a fugit cu partenerul lui de acolo, luînd și copiii.

– Groaznic. O să se întoarcă?

– Nici o speranță, slavă Domnului!

În sfîrșit, oamenii încetară să mai vină și am fost liberi să ne mișcăm. Mi-am petrecut o jumătate de oră cumplită stînd de vorbă cu rudele. Lui Sally nu-i place să scrie scrisori, astfel că majoritatea voiau să știe dacă prăjitoarele lor de pîine și șervetele de masă de la ei ajunseseră. Cîțiva care nu mă mai văzuseră demult, mă întrebară unde era Simon – fu extrem de enervant.

Tocmai mă duceam să vorbesc cu mătușa mea preferată, cînd o voce spuse:

– N-ai băut nimic.

David Carlisle era lîngă mine. Îi făcu semn unuia dintre chelnerii care trecea pe lîngă noi și înlocui paharele goale cu altele pline. Cuprinsă de timiditate, priveam cum se ridicau bulele din paharul meu.

– Dacă îmi mai spune cineva că nu m-a văzut de cînd eram atîtica, îi trag un pumn, zise el.

– Ești rudă cu Charles?

– Vera e nașa mea, așa că, în jur, sînt o mulțime de prieteni de-ai părinților mei. Ești sora lui Sally?

– Da, am spus eu temîndu-mă de inevitabila comparație.

– Parcă ieri l-am luat pe Charles de la Radley, zise el. Am fost şocat cînd am primit invitația la nuntă. Amîndoi par atît de tineri.

– Prea tineri? am întrebat eu.

El ridică din umeri.

– Cine ştie? Eu eram mult mai în vîrstă cînd m-am însurat.

– Şi căsnicia ta s-a destrămat, am spus eu fără să gîndesc.

– De unde ştii? întrebă el brusc. Cine naiba ți-a zis?

Acel muşchi din obraz începu să zvîcnească iarăşi.

– Bridget mi-a spus, am bîiguit eu. Dar eu am întrebat-o. Îmi pare rău.

Încă mă mai privea furios cînd o chelneriță veni cu o tavă plină de sandvişuri cu somon afumat. El o privi, clipi de cîteva ori, şi clătină din cap. Apoi îşi scoase tabachera.

– Îmi pare nespus de rău..., am zis eu.

– Eu sînt cel care ar trebui să-şi ceară scuze. Mă tem că nervii mei sînt cam încordați în momentul ăsta. Hai să mai bem nişte şampanie.

– Trebuie să fie groaznic, am spus eu încet, gîndindu-mă cum ar fi fost dacă Simon s-ar fi însurat cu mine şi m-ar fi părăsit după aceea. Oribil... adică, se întîmplă destul de rar să întîlneşti o persoană cu care să te potriveşti cu adevărat, suficient de mult ca să te căsătoreşti cu ea. Apoi, toată agitația legată de nuntă – am trăit luni de zile coşmarul ăsta – şi, pe urmă, totul să meargă prost. Să vii în fiecare seară într-un apartament gol... Trebuie să-ți închipui că n-o să mai găseşti niciodată persoana potrivită – ca şi cum ai escalada Everes-

tul în pantofi de balet. Îmi pare atît de rău, am spus eu cu o voce din ce în ce mai stinsă, privindu-mi mîinile stînjenită.

– Nu semeni deloc cu Sally, nu? mă întrebă el cu blîndețe.

În partea cealaltă a încăperii, Sally era înconjurată de invitați.

– E frumoasă, nu-i așa? am spus eu.

El o privi îngîndurat.

– Puțin cam sclipitoare, poate. De obicei, oamenii se îngrămădesc în jurul tabloului pe care e pusă emblema roșie cu cuvîntul „Vîndut". Tu ești mult mai drăguță. Doar că nu ai rama potrivită.

– Ce vrei să spui? l-am întrebat eu furioasă, conștientă de faptul că fața mea îmbujorată nu se potrivea cu volănașele ciclamen.

– Iartă-mă, spuse el zîmbind pentru prima oară. Trebuie să încetăm să ne mai scuzăm unul față de celălalt. Dar rochia asta e oribilă – sînt sigur că Bridget a ales-o, și pun pariu că această coafură îngrozitoare ți-au făcut-o la coaforul mătușii Vera.

– De unde... știi? am întrebat eu, curioasă fără să vreau.

– Cunosc foarte bine familia Tankard – sînt cu toții niște fanfaroni.

Probabil că dorea foarte mult să plece ca să stea de vorbă cu toate acele fete frumoase, mi-am spus eu, și am răsuflat ușurată cînd am văzut-o pe mătușa mea venind spre noi – cel puțin avea să-i ofere posibilitatea să plece.

Hainele nu sînt punctul forte al mătușii mele și, deși făcuse eforturi să se îmbrace adecvat pentru nuntă, părul drept începuse deja să-i iasă de sub pălăria elegantă,

iar ciorapii i se făcuseră armonică în jurul gleznelor. Intenționat nu i l-am prezentat pe David Carlisle, dar el nu dădu nici un semn că ar fi avut de gînd să plece.

După ce am vorbit despre familie vreo cinci minute, ea spuse:

– Sally arată splendid, dar, cînd mergea spre altar, mă gîndeam: nu e bine, ar fi trebuit să fie Helen şi Simon. Ce s-a-ntîmplat, draga mea? Am fost atît de supărată cînd mama ta mi-a scris că s-a contramandat totul.

– A cunoscut pe altcineva cînd a fost plecat la schi, am spus eu groaznic de conştientă de faptul că David Carlisle asculta totul.

– A fost un prost, asta e tot ce pot să spun. Niciodată n-am avut încredere în bărbaţii cu ochii apropiaţi, nu eşti de acord? spuse ea întorcîndu-se spre David.

– Categoric, zise el serios.

– Eşti drăguţ şi foarte bronzat, continuă ea.

– M-am întors recent din Kenya.

– Kenya, zise mătuşa mea, care are opt pisici. Toate animalele acelea minunate!

El tocmai povestea despre rezervaţiile de vînătoare, cînd ea se uită deodată în jos.

– Dumnezeule, am uitat să-mi pun pantofii de petrecere! Vă rog să mă scuzaţi, zise apoi şi porni repede spre uşă.

– Ce femeie minunată, spuse el rîzînd, după care se întoarse spre mine. L-ai iubit mult pe acel Simon, nu?

– A fost totul pentru mine timp de şase ani, am spus eu degajată.

– De aceea ai fost atît de elocventă acum cîteva minute cînd ai vorbit despre oamenii părăsiţi. Ai găsit pe altcineva?

Am clătinat din cap.

– Toată lumea încearcă să mă cupleze, dar mă tem că nu merge.

– Parcă n-aş şti. Imediat după ce m-a părăsit soţia mea, toate prietenele ei au venit să mă consoleze.

N-am spus că, în cazul lui, era altceva – dacă arătai atît de superb ca el, trebuia să alungi oamenii din jurul tău.

– Este foarte uşor să ajungi în situaţia de a vedea un alt cap pe pernă în fiecare dimineaţă, continuă el. Şi, apropo de asta, iat-o pe mătuşa Vera venind cu o altă candidată.

Doamna Tankard venea spre noi însoţită de o fată frumoasă care avea pe cap jumătate din Expoziţia de Flori, din Chelsea.

– David, dragul meu, trebuie să ţi-o prezint pe Amy, spuse ea, după care se întoarse spre mine. Helen, cred că ar trebui să te întorci la ceilalţi. Charles şi Sally se pregătesc să taie tortul.

Nici că ar fi putut fi mai clară. Tristeţea se lăsă asupra mea ca un nor. Bridget veni şi mă luă de braţ.

– Vino să-ţi prezint partenerul pe care ţi l-am ales pentru seara asta. Ştiu că e genul tău.

„Genul meu" – Domnul să mă ajute! – se numea Tubby Langley şi era un individ fără bărbie, cu un păr roşcat şi creţ şi un început de burtă. Oare numai pentru un asemenea om eram potrivită? Din fericire, am avut timp numai pentru un schimb de amabilităţi.

După ce se ţinură toasturile şi se aplaudă, se făcu linişte; apoi, în încăpere reîncepu agitaţia. Copiii, care erau din ce în ce mai gălăgioşi, ţîşneau printre picioarele adulţilor, jucînd leapşa. Bunicile se retraseră pe margine

pentru a-şi bea cafeaua şi a-şi odihni gleznele umflate. Cu coada ochiului, am văzut uimită cum David Carlisle se descotorosi de frumoasa cu pălărie din flori şi traversă încăperea cu agilitatea unei pantere. Dumnezeule, venea spre mine.

– Hai să mergem mai departe de mulţime, spuse el. Am ascuns o sticlă de şampanie.

L-am urmat ameţită în capătul celălalt al încăperii.

– Doamne, ce prostii mai vorbesc oamenii la nunţi, zise el.

– De ce ai venit, dacă nu-ţi plac petrecerile? l-am întrebat eu.

Din moment ce era nunta organizată de părinţii mei şi el băuse deja cantităţi mari de şampanie, m-am simţit îndreptăţită să fiu puţin supărată.

– Singurele petreceri care-mi plac sînt cele pentru două persoane, spuse el privindu-mă în ochi. Iei cina cu mine în seara asta?

– Nu pot, am spus eu. E petrecerea domnişoarelor de onoare.

– Bineînţeles. Ar fi trebuit să-mi dau seama, zise el şi chipul îi era din nou inexpresiv.

Tocmai voiam să-i spun că aş fi preferat de milioane de ori mai mult să iau cina cu el, cînd apăru doamna Tankard.

– Helen, zise ea cam înţepată, Sally s-a dus să se schimbe. N-ar trebui să te duci s-o ajuţi?

Sally, bineînţeles, era în mijlocul unui haos. Tocmai ieşise din rochia de mireasă şi o mulţime de jupoane erau împrăştiate pe jos. Am făcut puţină ordine şi m-am dus la baie să-mi refac machiajul. David Carlisle avea dreptate. Arătam groaznic şi părul meu era oribil.

Cineva bătu la uşă. Era Charles, într-un costum nou,

elegant, care venise să ia valizele noi şi elegante ale lui Sally, şi, în cîteva minute, plecară, făcînd cu mîna printr-o ploaie de confetti şi urări.

Deodată, m-am simţit îngrozitor de obosită. Şampania nu face decît să mă deprime şi mai mult. Deşi barul era închis, David Carlisle părea să fi făcut rost de încă o sticlă şi o golea cu succes. N-am mai văzut niciodată un bărbat atît de puţin afectat de băutură.

– N-am decît un singur pahar, din care va trebui să bem amîndoi, zise el.

Ne-am privit doar, fără să vorbim prea mult. Apoi, el luă cîteva confetti-uri din părul meu. Ştiţi cum e – unii te bat la cap ani de zile şi nu se întîmplă nimic, apoi, un bărbat îţi atinge părul şi te străbat o mie de volţi.

– Ştiu că n-ar trebui să te presez, dar nu crezi că ar fi mai bine pentru amîndoi dacă nu te-ai duce la petrecerea aceea? spuse el.

Prezenţa sa fizică era de-a dreptul copleşitoare. Tocmai voiam să spun că aveam să plec devreme de la petrecere, cînd apăru Tubby.

– Aici erai; Elena din Troia, spuse el. Te-am căutat peste tot. Trăsura te aşteaptă.

Îmi venea să bag cuţitul în el.

– La revedere, i-am spus lui David Carlisle.

Speram să-mi facă o invitaţie pentru a doua zi, dar nu o făcu. Chipul îi deveni iarăşi pămîntiu.

Am mers în apartamentul cuiva, unde am băut pahare uriaşe de gin cu apă tonică, fără gheaţă. Toţi erau din familia Tankard, în afară de mine, şi ştiam că ar fi vrut să-şi spună părerea despre nuntă şi, probabil, să-mi bîrfească familia, dar se simţeau inhibaţi de prezenţa mea.

Bridget se simţea foarte bine cu cavalerul de onoare.

Cealaltă pereche tocmai se întorsese din luna de miere. Tubby moțăia. Eu stăteam pe canapea lîngă el şi mă plictiseam. Am plecat pe la zece.

La un club de noapte ar trebui să mergi numai cu cineva care îți place. În clubul *The Black Gypsy* era întuneric, dar desluşeam peste tot oameni înfăşurați unii în jurul altora ca nişte prosoape ude. Colac peste pupăză, trebui să mîncăm o cină imensă – deşi, în întuneric, nu-ți dădeai seama dacă era carne de vacă sau de cal. Tubby mîncă toată porția mea.

Mai tîrziu, am dansat decent amîndoi, făcînd conversație politicoasă. Poate ar trebui să mă mulțumesc cu atît, m-am gîndit eu cu tristețe, o droaie de copii grăsani şi Tubby venind acasă în fiecare seară din City. Apoi mi l-am închipuit pe David Carlisle venind acasă în fiecare seară şi genunchii mi se înmuiară.

Măcar dacă aş fi avut ocazia să-i alung acea tristețe din privire şi să-l fac fericit, să nu mai fie atît de dureros de singur.

Ne-am întors la masă şi Tubby o invită pe Bridget la dans.

Cavalerul de onoare se întinse lîngă mine, arogant şi plictisit.

– Nu vrei să dansezi, nu? spuse el uitîndu-se la Bridget, care îi făcu cu ochiul peste umărul lui Tubby.

Este jenant să stai în întuneric lîngă un bărbat care este complet indiferent față de tine.

– A fost un discurs foarte bun, am spus eu cu timiditate.

– În şcoală, am fost preşedintele Societății de Dezbateri, spuse el ca şi cum asta ar fi explicat totul.

Deodată, n-am mai suportat. Trebuia să-l sun pe Da-

vid să văd dacă se simțea bine. Portarul mă privi morocănos cînd l-am întrebat unde e telefonul şi deveni şi mai morocănos cînd l-am pus să caute cartea de telefon şi să-mi schimbe o liră.

David are nevoie de mine, îmi tot spuneam în timp ce formam numărul cu degete tremurătoare.

– *Grand Hotel*, spuse o voce.

– Aş vrea să vorbesc cu domnul Carlisle.

Urmară cîteva clipe de liniște.

La naiba, mi-am spus eu, probabil că a adormit.

– Nu răspunde nimeni în cameră, doamnă.

Şi mai rău, probabil că agățase pe cineva şi era furios că era deranjat la ora aceea.

Alte clipe de liniște.

– Am sunat la recepție şi mă tem că domnul Carlisle a plecat, spuse vocea apoi.

Îmi veni amețeală.

– Nu se poate să fi plecat. Trebuia să stea pînă luni.

– Îmi pare rău, doamnă, a plătit şi a plecat acum vreo trei ore.

Am pus receptorul în furcă încet. Mă lovi ca un tras net. Pe cine voiam să păcălesc cu aiurelile acelea despre faptul că voiam să-i redau încrederea, pentru că era într-o stare îngrozitoare? Era cel mai superb bărbat pe care îl cunoscusem vreodată şi mă îndrăgostisem lulea de el – şi încercam să spun că era milă.

M-am dus la toaletă şi m-am rujat din nou cu mîini tremurătoare, după care m-am întors la zgomot şi luminile slabe. Cînd am dansat cu Tubby, am închis ochii cuprinsă de agonie şi l-am lăsat să-şi atingă obrazul gras de al meu. În sfîrşit, orchestra cîntă imnul național.

– Mergem să bem ceva la mine? întrebă Tubby.

– Da, chiar, strigă Bridget.

Erau cu toții dornici să prelungească seara.

– Îmi pare rău, am spus eu, dar sînt foarte obosită.

Mă priviră îngrijorați.

– Pari obosită, într-adevăr. Te conduc acasă, spuse Tubby, dar, pînă la urmă, l-am convins să mă urce într-un taxi. Trebuie să luăm prînzul săptămîna viitoare.

Abia în intimitatea taxiului, avînd un drum de patru mile înaintea mea, am dat frîu liber sentimentelor. Am plîns pînă mi se desfăcu părul – revărsîndu-se, nu în valuri strălucitoare, ci într-o claie îmbîcsită de fixativ; așa că am plîns și mai tare. În sfîrșit, am ieșit din oraș. L-am rugat pe șofer să oprească la cincizeci de metri de casa noastră; voiam să intru fără să mă vadă nimeni.

Mergînd pe alee, am văzut licărul unei țigări în întuneric. Inima îmi stătu în loc.

– Helen, spuse o voce și David Carlisle veni spre mine, chipul fiindu-i foarte palid în lumina lunii.

Am făcut un efort ca să nu fug direct în brațele lui.

– Cum ai aflat unde locuim? am îngăimat eu.

– Adresa voastră era trecută pe invitație.

– Dar trebuie să fi stat aici ore întregi.

– Aștept de doi ani o persoană ca tine. Pot să mai aștept două ore.

N-ar fi trebuit să facă asemenea afirmații dacă nu avea gînduri serioase.

– Cînd am ajuns la hotel, am găsit o telegramă din Africa, continuă el.

Asta era, mi-am spus eu cu tristețe, soția lui îl voia înapoi.

– Firma are niște probleme, așa că mîine trebuie să plec într- acolo să rezolv totul.

Îmi ridică bărbia, făcîndu-mă să-l privesc.

– Draga mea, ai plîns. N-ar fi trebuit să te las să

mergi la petrecerea aceea. E limpede că nunta asta a fost extrem de stresantă pentru tine. Păreai atît de chinuită în biserică. Şi ai nişte ochi atît de trişti, continuă el. Aş vrea să alung toată durerea din ei. Aş vrea să te fac fericită, să nu mai ştii ce e suferinţa.

– Dar asta..., am început eu, după care m-am gîndit mai bine.

Lasă-l să creadă că el e cel care se ocupă de refacere.

– De cînd ai plecat cu Tubby, m-am tot întrebat dacă eşti bine, spuse el.

Şi eu care îmi făcusem griji pentru el tot timpul.

– Ţine-mă în braţe, te rog, am şoptit eu.

Mă îmbrăţişă şi un lucru pe care n-aş fi putut să-l inventez fu felul în care tremură cînd mă sărută.

– Cît o să fii plecat?

– Patru săptămîni, poate vreo două luni, nu mai mult. Iar cînd o să mă întorc, o să te curtez aşa cum trebuie, cu spectacole de teatru, trandafiri şi altele de acest gen. O să-mi scrii?

– Bineînţeles, dacă vrei.

– Vreau, şi, cît voi fi acolo, mă gîndesc să încep divorţul.

N-am spus nimic. I-am luat mîna şi i-am lipit-o de obrazul meu. Eram prea preocupată să reţin lacrimile pentru faptul că mă găsise cînd acest lucru părea imposibil.

Ciorapii de Crăciun

Crăciunul debută în cel mai rău mod posibil anul acesta, cu Audrey, telefonista, amețindu-se la petrecerea de la birou și spunîndu-mi cîteva lucruri în față.

– N-are nici un rost să-i mai faci ochi dulci domnului Blantyre, zise ea, tocmai mi-a spus că te simpatizează, dar nu te place. E un tip căruia îi plac picioarele, înțelegi?

Înțelegeam – chiar prea bine. Cu niște picioare ca ale mele, cum puteam să mă aștept ca domnul Blantyre sau altul să se îndrăgostească de mine? Fața mea e în regulă și nici silueta nu e rea, dar picioarele sînt oribile. Așa cum spunea fratele meu, Matthew, „Caroline n-are glezne – doar gambe de sus pînă jos."

De asemenea, Crăciunul, cu tot spiritul său de comuniune și bunăvoință, este cel mai prost moment pentru a fi nefericit în dragoste.

Nu mi-ar plăcea să fiu singură, dar, chiar şi în mijlocul familiei, te poţi simţi îngrozitor de singură, dacă nu există un bărbat special care să te iubească.

Familia mea, anul acesta, a constat din părinţii mei, sora mea, care e încă la şcoală, şi fratele meu, care a scris în ultimul moment ca să anunţe că vine cu o seară înainte de Ajun şi că aduce şi doi prieteni (fără să specifice sexul). În sfîrşit, pentru a completa petrecerea, era şi mătuşa mea Gertrude, o învăţătoare masivă şi autoritară, a cărei minte este pe atît de îngustă pe cît este spatele ei de lat. Ne tratează ca pe nişte copii de clasa a patra.

Locuim într-o casă în stil victorian, la marginea mlaştinilor din Yorkshire, şi, cînd m-am întors de la petrecerea de la serviciu, am găsit-o complet transformată. Coronite mari de ilice şi molid decorau încăperile înalte şi colţuroase şi, în salon, strălucea un imens pom de Crăciun. Un mănunchi de vîsc atîrna de lustra din hol, dar, din păcate, nu-mi închipuiam că cineva ar fi vrut să mă sărute sub el.

Tata şi sora mea plecaseră deja să aştepte trenul cu care venea fratele meu de la Londra şi eu tocmai mă pieptănasem şi îmi puneam o pereche de cizme lungi şi negre pe picioarele groase, cînd l-am auzit pe Conrad, terierul nostru, lătrînd şi o maşină opri în faţă. Mama ieşi repede.

– Matthew, dragul meu, ţi-ai lăsat mustaţă! exclamă ea, îmbrăţişîndu-l pe fratele meu şi lăsînd pete de făină pe paltonul lui bleumarin, elegant.

Fratele meu ajuta o fată să coboare din maşină. Cu cîrlionţii ei, ochii puternic rimelaţi, gura roşie şi lucioasă şi obrajii fardaţi cu ruj roz, semăna cu o păpuşă blondă. Avea pe ea o haină de blană blondă.

– Ea este Anthea, spuse el.

Eu eram atît de ocupată să mă holbez la această apariție şi la numeroasele ei bagaje, încît, la început, nici nu l-am observat pe celălalt bărbat care era cu ei. Părul său negru era răvăşit şi pe chipul său verzui era o expresie înghețată. Se clătina uşor.

– Jamie nu se simte prea bine, spuse fratele meu. A avut o gripă puternică şi mă tem că s-a dat jos din pat prea curînd.

– Sărmanul băiat, spuse mama cu compătimire. Trebuie să meargă direct în pat. În camera lui arde un foc foarte plăcut.

Luîndu-l după mijloc, îl ajută să urce scările încet.

– Adevărul e că Jamie s-a îmbătat criță la petrecerea de la birou, spuse fratele meu imediat cum mama nu-l mai putea auzi. Anthea şi cu mine ne-am chinuit să-l urcăm în tren. Ți l-am adus ca dar de Crăciun, Caroline. E simpatic cînd e treaz.

– Seamănă cu Bob Geldorf, zise sora mea extaziată.

Mai tîrziu, cînd i-am dus cina în cameră, mi-am găsit „darul de Crăciun" sforăind uşor şi dormind dus cu lumina aprinsă. L-am privit cîteva minute înainte să mai arunc cărbuni în foc, după care am stins lumina.

Gerul se instală a doua zi dimineață şi asupra casei se abătu un vînt tăios care sufla dinspre mlaştini. Nici Anthea, nici fratele meu, nici Jamie nu apărură la micul dejun. Stăteam în semiîntuneric şi o priveam pe mătuşa Gertrude cum devora o farfurie de porridge, cîrnați şi costiță, cinci felii de pîine prăjită şi ziarul de dimineață. Poate că şi eu o să arăt aşa peste treizeci de ani, mi-am spus eu cutremurîndu-mă.

Sora mea spărgea nuci cu dinții.

– Aş vrea tare mult să-mi dăruiască cineva de Crăciun pe *„Adam and the Ants"* şi o cameră mare de hotel, spuse ea.

Jamie coborî pe la unsprezece, încărcat cu cutii de bunătăţi pentru mama. Arăta mult mai bine.

– Îmi pare rău că am sosit în asemenea hal aseară, spuse el. Trebuie să fi fost un microb din aceia de patruzeci şi opt de ore. Ce casă superbă aveţi.

Un adevărat linguşitor, mi-am spus eu, şi, pînă la prînz, îi făcuse pe toţi, mai puţin pe mine, să-i mănînce din palmă. Citise aceleaşi cărţi ca tata, discută despre religie cu mătuşa Gertrude şi îi spuse surorii mele o mulţime de lucruri obscene despre vedetele muzicii pop. Mama era încîntată că se oferise să cureţe cartofii pentru prînz.

La mine doar se uita. Nu era la fel de chipeş ca domnul Blantyre. Nu avea un metru optzeci, umerii săi laţi îl făceau să pară şi mai scund, iar gura sa era prea mare şi părul prea rebel. (Domnul Blantyre avea părul blond şi ondulat.)

Dar avea un fel de a mă privi cu ochii aceia somnoroşi şi periculoşi. Scăpam mereu lucrurile din mînă şi am pus glazură mai mult pe masă decît pe tort. Fratele meu şi Anthea, părînd cam obosiţi, coborîră cu puţin înainte de masa de prînz şi spuseră că plecau la Leeds.

– Are o mulţime de vînătăi pe gît, îmi şopti sora mea.

Înainte să plece, fratele meu îmi spuse:

– Caroline, sînt într-o pană de bani îngrozitoare. Trebuie să-i iau un cadou lui Anthea, dar aş putea să împart cadourile tale celorlalţi?

După masa de prînz, am spus că mă duc la Skipton să fac nişte cumpărături de ultim moment.

– Vin şi eu cu tine, zise Jamie.

– Ia maşina, îi spuse tata.

Mie nu-mi împrumută niciodată preţioasa lui maşină.

M-am dezbrăcat de blugii vechi şi mi-am pus nişte reiaţi noi. Nu aveam nici o îndoială că, imediat cum îmi va vedea picioarele, Jamie avea să înceteze să umble după mine, dar voiam să întreţin iluzia puţin mai mult.

După-amiaza era pe sfîrşite cînd am plecat. Ruginiul ferigilor era singura culoare în acel peisaj cenuşiu de iarnă.

Am observat că mîinile lui încă mai păstrau bronzul de astă-vară.

– Este plăcut aici, spuse el. Părinţii mei locuiesc în străinătate şi acesta e primul Crăciun adevărat pe care îl sărbătoresc după mulţi ani.

– Ar fi trebuit să vii într-un an cu unchiul Tony, am spus eu.

– Unchiul Tony?

– Oaia neagră a familiei. Mătuşa Gertrude nu suportă să stea în aceeaşi casă cu el, aşa că, într-un an, vine unul, în anul următor vine celălalt. Bea cam mult şi, de obicei, trebuie să-l ducem în pat şi să-i plătim drumul înapoi la Londra, dar, de fiecare dată cînd vine aici, e scandal.

– Îmi pare rău, spuse Jamie. Încă nu m-am obişnuit cu serpentinele astea.

Era pentru a treia oară cînd lua curba cu viteză, făcîndu-mă să mă lovesc de el, aşa încît mă întrebam dacă nu cumva o făcea intenţionat.

Skipton era aglomerat. Încărcaţi cu brazi şi ilice, cumpărătorii de ultimă clipă se chinuiau să meargă prin zăpada de pe trotuare.

Prin difuzoare răsunau colinde. Nervii erau încordaţi.

Jamie spuse că încă nu cumpărase nici o felicitare şi, din moment ce singurele pe care le-am putut găsi erau acoperite cu un scris încărcat de bucle şi steluţe, cumpără felicitări de aniversare.

Apoi insistă să intrăm în fiecare librărie ca să căutăm cartea potrivită pentru tata şi îmi parfumă încheieturile cu toate parfumurile din magazine, mirosindu-le, înainte să-l găsească pe cel mai potrivit pentru mama.

Mi-a fost foarte greu să-l împiedic să-i cumpere mătuşii Gertrude o pereche de gene false. Mirosind ca o stricată, am mers cu el în piaţă ca să luăm castane şi mere pentru gătit.

Era aproape imposibil să străbaţi mulţimea. Jamie mă luă după umeri pentru a mă ocroti şi, de fiecare dată cînd încercam să mă eliberez, mulţimea ne împingea din nou unul în altul. Apropierea lui mă tulbura.

Am modificat felicitările într-o cafenea.

– Fă să-ţi semene scrisul cu al meu şi scrie pe ele *„Crăciun fericit, cu dragoste de la Jamie"*. Eu o să trec adresele, zise el.

Nu vedeam nici un sens în a le trimite, din moment ce aveau să ajungă abia după sărbători, dar Jamie insistă. Am încercat din răsputeri să nu caut să văd cîte trimitea fetelor.

– Mă întorc imediat, zise el cînd am plecat, dîndu-mi cheile maşinii.

Tocmai mă întrebam de ce nu mă gîndisem la domnul Blantyre cel puţin o oră, cînd Jamie îmi aruncă un pachet în braţe.

– Nu pentru Crăciun, e doar un cadou, spuse el.

Era o pereche de mănuşi din cojoc.

– Sînt minunate!

– Nu suportam să te văd cu mîinile roşii de frig.

Panica din Ajunul Crăciunului era în toi cînd am ajuns acasă. Toată lumea voia să împacheteze cadouri şi nu mai aveam hîrtie. Sora mea o scotea de pe fundul sertarelor.

– Caroline, spuse ea venind la mine.

– Ştiu, eşti în pană de bani şi vrei să împarţi toate cadourile mele.

Era absurd să mă bucur atît de mult pentru o pereche de mănuşi. Cu douăzeci şi patru de ore în urmă fusesem distrusă de domnul Blantyre şi, acum, abia îmi aminteam cum arată. Jamie avea un suflet bun şi încă nu-mi văzuse picioarele, îmi tot spuneam eu relaxîndu-mă în cadă înainte de cină. Dar tot nu suportam să-i spulber iluziile, aşa că am trişat din nou, îmbrăcîndu-mă cu un pulover negru şi ascunzîndu-mi picioarele sub o fustă roşu cu negru şi o pereche de cizme.

Vinul curse la masă şi, pînă şi mătuşa Gertrude păru să se înmoaie.

După aceea, ne-am aşezat cu toţii să ne uităm la spectacolul de circ, dar în timpul numărului cu cîini, televizorul pîlpîi brusc, scoase un sunet şi se opri. Nimic nu putu să-l readucă la viaţă. Ne aştepta îngrozitoarea perspectivă de a ne distra singuri.

– Haideţi să jucăm şarade, spuse Jamie.

În mod normal, am fi mormăit, dar se părea că ne molipsise pe toţi cu bunădispoziţia lui. Ni se alătură pînă şi tata, defilînd cu pălăriile mamei pe cap. Piesa de rezistenţă fu Jamie într-o rochie lungă şi cu mănuşi de box, întruchipînd-o pe mătuşa Gertrude antrenînd echipa de netball, în timp ce sora mea şi Anthea ţopăiau în costume de gimnastică.

Credeam că mătuşa Gertrude o să se supere auzind

hohotele de rîs care se stîrniseră, dar ea chiar zîmbea – apropo de îmblînzirea scorpiei.

– Nu l-aş lăsa în preajma fetelor mele, am auzit-o eu spunîndu-i mamei, dar trebuie să recunosc că-mi place tînărul.

Oh, Doamne, mi-am spus eu, trebuie să recunosc că şi mie începea să-mi placă.

Tata se uită la ceas.

– Mă îndoiesc că vreunul dintre voi e într-o stare de spirit religioasă, dar, dacă vrem să ajungem la slujba de la miezul nopţii, ar trebui să plecăm, zise el.

Mama, tata, sora mea şi mătuşa Gertrude se duseră sus să se pregătească şi, în cele din urmă, fratele meu şi Anthea se hotărîră şi ei să meargă.

– Să mergem acum, pentru că mîine dimineaţă n-o să ai nici un chef de biserică, îi spuse fratele meu bătînd-o uşor pe şezut.

– Hai să rămînem acasă, îmi spuse Jamie.

După ce au plecat cu toţii, ne-am aşezat pe canapea şi am privit tăciunii strălucitori pînă cînd liniştea deveni insuportabilă. M-am ridicat să pun un buştean pe foc.

– Vrei o cafea?

El clătină din cap şi mă măsură din cap pînă în picioare cu ochii aceia somnoroşi şi periculoşi, pînă cînd stomacul meu dispăru.

– Nu, spuse el ridicîndu-se şi îmbrăţişîndu-mă, te vreau doar pe tine.

Oh, Doamne, ce superb fu acel sărut.

– Caro, Caro, Caro, spuse el visător.

Niciodată nu-mi mai auzisem numele rostit aşa şi niciodată tavanul şi mobila nu se mai învîrtiseră în jurul meu. Mă trase înapoi pe canapea.

– Sînt atît de fericit aici, spuse el în părul meu. Toată

familia ta îmi place atît de mult. Pînă şi Anthea pare mai puţin nesuferită acum.

– N-o găseşti atrăgătoare?

– Cred că glumeşti – tot acel fard şi picioarele acelea îngrozitoare.

Îmi trebui o secundă ca să-i înregistrez vorbele. Picioarele ei erau superbe – lungi şi subţiri. Dacă el crede că picioarele ei sînt oribile, mi-am spus eu îngrozită, trebuie să fie şi mai exigent în privinţa picioarelor decît domnul Blantyre.

M-am îndepărtat de el şi, murmurînd cîteva fraze despre cît de imposibil era totul, am fugit sus în camera mea, încuind uşa. N-am putut să fac altceva decît să mă trîntesc pe pat şi să plîng în hohote.

Cîteva minute mai tîrziu, Jamie zgîlţîi clanţa şi îmi vorbi, dar eu am refuzat să-i răspund, astfel că, pînă la urmă, el plecă. Cînd toţi ceilalţi se întoarseră de la biserică, m-am prefăcut că dorm. Toată noaptea am privit cum stratul de zăpadă creştea ca o glazură albă pe pervazul ferestrei şi am auzit pendula bătînd orele exacte jos, în hol.

Cînd m-am trezit a doua zi dimineaţă, avînd senzaţia că am nisip în ochi şi cu inima grea, am văzut că peisajul cenuşiu se transformase într-unul de basm, toţi copacii fiind încărcaţi de zăpadă şi căsuţele din sat sclipind ca nişte palate.

Mi-a fost imposibil să fiu veselă la micul dejun. Jamie era binedispus, dar ochii lui păreau obosiţi. Am evitat să ne privim. Toţi exclamară în faţa cadourilor, oricît de îngrozitoare ar fi fost. Mătuşa Gertrude îmi dărui un set de suporturi pentru ouă din plastic mov – „pentru sertarul tău," adăugă ea.

– Exact ce îmi doream, exclamă ea, deschizînd sticla

de parfum de la Jamie, dar nu fu la fel de încîntată cînd fratele meu îi dărui o trusă pentru împrospătarea respirației.

La fundul teancului meu de cadouri am găsit un pachețel cu un carton pe care scria: *„Caroline. Cu toată dragostea mea, Jamie"* și cuvîntul *„toată"* era subliniat. Era o pereche de ciorapi negri stil plasă. Ochii mi se umplură de lacrimi cînd m-am gîndit cum ar fi venit ciorapii aceia pe picioarele mele.

Mătușa Gertrude, sora mea, care era îndrăgostită de vicar, Jamie și cu mine stăteam cu nasurile roșii și încheieturile degetelor vineții în biserică, la slujba de dimineață, cîntînd cît ne țineau plămînii ca să ne încălzim. Fără vreo speranță de reușită, m-am rugat lui Dumnezeu să mă ajute să-l uit pe Jamie sau să-mi dea niște picioare ca ale Joannei Lumley.

Cînd tava pentru colectă ajunse la noi, mătușa Gertrude puse o bancnotă de o liră, foarte ostentativ; apoi, sora mea, la fel de ostentativ, scoase o bancnotă de cinci lire și o așeză cu grijă deasupra.

Ticăloasă mică, mi-am spus eu, nu era de mirare că spusese că nu are bani și că vrea să împartă cadourile cu mine.

Mătușa Gertrude păru furioasă, iar eu i-am surprins privirea lui Jamie și m-am abținut să nu rîd.

El veni lîngă mine și, în timp ce sora mea și mătușa Gertrude stăteau de vorbă cu vicarul după slujbă, noi am pornit înainte pe stradă, ascultînd ecoul clopotelor.

– Îmi pare rău pentru aseară, spuse el aplecîndu-se și luînd o mînă de zăpadă. Ești îndrăgostită de altcineva, Caroline?

Am clătinat din cap.

– Dar fugi de mine tot timpul. De fiecare dată cînd am

impresia că fac progrese, în piață sau aseară, fugi ca un animal speriat.

Scurmam zăpada cu vîrful cizmelor.

– Eşti mai greu de atins chiar şi decît mătuşa Gertrude, continuă el.

– Nu poți să cîştigi de fiecare dată, am spus eu.

– Îmi pare rău, dar n-o să te mai deranjez, zise el şi azvîrli bulgărele de zăpadă la cîteva mile distanță, în vale.

Am mers pînă acasă în tăcere. De două ori am alunecat şi el m-a ținut, dar şi-a retras mîna imediat.

După prînz, fratele meu şi tata încercară noile lor trabucuri, mătuşa Gertrude îşi scrise scrisorile de mulțumire, iar sora mea se îndopă cu bomboanele de ciocolată umplute cu lichior, golindu-le de lichior şi dîndu-i învelişul de ciocolată cîinelui.

Anthea şi Jamie dezlegară cuvintele încrucişate din ziare. Eu citeam aceeaşi pagină de carte pentru a nu ştiu cîta oară, cînd, deodată, televizorul prinse viață, la timp pentru discursul Reginei. Lui Conrad i se făcu rău.

M-am dus la bucătărie şi m-am apucat să pregătesc cina de Crăciun. Încercam să nu plîng în timp ce curățam castanele.

– Te simți bine, draga mea? mă întrebă mama, apărînd mai tîrziu. Nu te-am văzut niciodată făcînd atîta treabă în casă. Pari teribil de obosită.

– Numai pentru că se poartă atît de urît cu Jamie, spuse sora mea scuipînd un sîmbure de curmală în găleata de cărbuni.

– Ne descurcăm foarte bine acum, îmi spuse mama apoi. Du-te şi fă o baie bună, draga mea, şi pune-ți rochia cea nouă, îți vine atît de bine.

M-am dus sus plină de amărăciune. Ştiam că, ime-

diat după ce ieşeam, începeau să discute despre cît de tensionată eram.

Nu mai aveam camuflaje. În seara aceea, pentru prima oară, Jamie avea să-mi vadă picioarele în toată splendoarea lor. Mi-a luat mult timp ca să mă fardez, pentru că plîngeam tot timpul şi îmi curgea rimelul. Mi-am pus rochia pe care mi-o dăruise mama de Crăciun: din catifea neagră, despicată în părţi. Tocmai mă pregăteam să-mi pun ciorapii, cînd cineva bătu la uşă.

– Intră, am spus eu fără să mă gîndesc.

Spre groaza mea, era Jamie.

– Mama ta a spus că te roagă să pui cartofii pe foc, după care să vii să bem ceva, zise el cu o voce formală.

– Vin imediat, am spus eu, dar glasul îmi tremură.

– Ce s-a-ntîmplat, draga mea? mă întrebă el.

– Astea, am strigat eu plîngînd şi am arătat spre picioarele mele oribile.

– Cred şi eu. Prostuţo ce eşti, o să îngheţi dacă mai umbli desculţă pe frigul ăsta. Pentru Dumnezeu, pune-ţi nişte papuci.

– Nu înţelegi, am spus eu suspinînd, nu mi-ai mai văzut picioarele pînă acum.

– Ba sigur că le-am văzut, zise el. Matthew are o fotografie nemaipomenită de-a ta acasă la el – numai picioare şi dînd pe dinafară în partea de sus a costumului de baie. Din septembrie, de cînd am văzut-o, mă tot ţin de capul lui să mă invite aici într-un weekend.

– Vrei să spui că le-ai văzut şi nu te deranjează? l-am întrebat eu nevenindu-mi să cred.

– Bineînţeles că nu. Nu-mi plac deloc picioarele ca de găină ca ale lui Anthea.

Nu-mi venea să cred ce bucurie simţeam, era ca atunci cînd sîngele începe să-ţi circule din nou prin de-

gete, după ce le-ai avut amorțite.

– Aș vrea să-ți pui ciorapii de la mine, continuă el. Ar merge foarte bine cu rochia asta.

Am clătinat din cap.

– Sînt superbi, dar aș fi de rîsul lumii dacă m-aș încălța cu ciorapi-plasă.

– Pune-i, spuse el categoric.

Cu mîini tremurătoare, mi-am pus ciorapii. Transformarea fu incredibilă. Nu-mi venea să cred.

– Ah, am spus eu fericită, am glezne! Glezne adevărate!

– Arată superb, spuse el îmbrățișîndu-mă, și fiecare cuvînt pe care l-am scris pe bilet a fost adevărat.

– Dacă puteți să vă întrerupeți din sărut, strigă sora mea, bătînd în ușă, mama a zis să nu pui cartofii încă. Unchiul Tony a greșit anul. A sunat adineauri de la gară, plîngîndu-se că nu s-a dus nimeni să-l aștepte. Mătușa Gertrude voia să plece, dar s-a răzgîndit cînd a simțit aroma curcanului.

Deodată, mi-am spus, pînă la urmă, o să fie cel mai frumos Crăciun.

Lebăda cea urîtă

Jessica mergea repede pe High Street adîncită în gînduri. Încerca să formuleze un paragraf introductiv pentru povestea de senzație pe care o auzise în dimineața aceea la Tribunalul Minorilor.

Un adolescent îşi înjunghiase tatăl vitreg, care venise acasă beat şi începuse să o bată pe mama lui. Întregul caz o tulburase foarte mult pe Jessica.

Băiatul acuzat păruse atît de înfrînt cînd magistrații îl trimiseră la închisoare pentru două săptămîni. Dar ştia că trebuia să-şi învingă sensibilitatea, dacă voia să fie o bună jurnalistă.

Era atît de absorbită de gînduri, încît trecură cîteva secunde pînă cînd îşi dădu seama că o striga cineva.

– Jessica. *Jessica!*

Se opri brusc, cu picioarele lungi depărtate ca un mînz, uitîndu-se în toate părțile, dar nu şi la tînărul blond,

din Lamborghini-ul de un verde-închis, care o striga. Acesta dădu înapoi pînă cînd ajunse în dreptul ei.

– Jessica, spuse el răbdător, sînt aici.

– Ah, bună, Oliver, spuse ea roşind şi scăpînd din mînă punga de hîrtie şi carneţelul. Ce mai faci? E mai bine acum?

Oliver Cotswold era unul dintre numeroşii băieţi cu care umblase sora Jessicăi, Helen, înainte să se mărite. Fiind pilot de curse, suferise arsuri grave într-un accident pe pista de la Silverstone în urmă cu un an. Cînd el se întoarse să-i vorbească, ea îi văzu cicatricile care îi desfigurau partea stîngă a feţei.

– Mi-am revenit complet, spuse el. Sîmbătă dau o petrecere în cinstea revenirii mele în circuit. Mi-ar face plăcere să vii şi tu.

– Vai, ce drăguţ din partea ta, spuse Jessica ridicînd punga şi carneţelul. Mi-ar face plăcere să vin, dacă nu lucrez.

– Sîmbătă seara?

– Cei de la W.I. joacă *Dear Octopus* şi ar trebui să scriu despre asta.

– Bine, vino după aceea, petrecerea o să ţină toată noaptea.

– Să aduc o sticlă de ceva?

– Nu, doar pe tine – apropo, vine şi Danny.

Jessica simţi că i se înmoaie picioarele. Inima i se opri în loc. Slavă Domnului că Oliver îşi aprindea o ţigară şi nu văzu cît de şocată era. Abia izbuti să şoptească:

– Ai spus Danny?

– Da. Danny McCarthy, îl mai ţii minte, a umblat cu sora ta, Helen, spuse el, după care porni maşina cu un zgomot asurzitor care îi făcu pe trecători să se ţîţîie. Pe sîmbătă, atunci.

Jessica rămase în mijlocul străzii, strîngînd în braţe pachetele. La un moment dat, îşi dădu seama că strînsese punga atît de tare, încît oul şi roşia din sandviş ieşiseră prin celofan şi se amestecaseră cu cafeaua care se vărsase.

Îi promisese lui Victor Price, editorul, că, pînă la patru, avea să scrie articolul despre Tribunalul Minorilor, în schimb, aruncă sandvişurile şi cafeaua în cel mai apropiat coş de gunoi şi intră într-o cafenea, aşezîndu-se în colţ.

– Danny s-a întors, murmură ea şi, luîndu-şi faţa în mîini, încercă să-şi potolească emoţia.

Helen, sora cea mare a lui Jessica, fusese atît de frumoasă, încît avusese întotdeauna o mulţime de admiratori, dar cel pe care familia şi-l amintea mereu era Danny. Toate cele patru surori ale Jessicăi şi chiar şi mama ei se duceau să îşi facă părul în weekend-urile cînd venea Danny.

Nu că ar fi fost deosebit de chipeş. Era slab, foarte brunet şi avea o faţă extrem de tristă cînd nu rîdea, adică mai tot timpul; dar avea mîini frumoase, un accent irlandez plăcut şi părea să aibă timp pentru toată lumea. La o petrecere, vorbea cu cea mai ştearsă dintre femeile prezente şi, după zece minute, ea radia fericită, înconjurată de o mulţime de oameni. Lumea se încălzea în preajma lui Danny; era ca un foc de tabără într-o zi de iarnă.

Jessica, cea mai mică dintre surori, era răţuşca cea urîtă într-o casă plină de frumuseţi. Cînd Danny ieşise cu Helen, ea avea numai paisprezece ani şi era ignorată sau tachinată de restul familiei în legătură cu înfăţişarea ei. Totuşi, Danny stătea mereu de vorbă cu ea.

Nu venea niciodată de la Londra fără să-i aducă un

cadou: un urs de un metru de la *Fortnum's*, o vulpe împăiată într-o cutie de sticlă, un caiet plin cu felicitări de Crăciun victoriene, un şoricel de zahăr roz, care continua să se întărească pe polița căminului ei şi după aproape patru ani şi jumătate.

Ba descoperise chiar şi scorbura secretă din stejarul de pe malul rîului, unde ea obişnuia să se ascundă ori de cîte ori era nefericită sau cînd voia să fie singură.

Încetul cu încetul, pe măsură ce săptămînile treceau şi el părea să vină din ce în ce mai des, pe Jessica o îngrozea faptul că descoperise că nu numai că se gîndea la el în permanență, dar şi că era îngrozitor de invidioasă pe frumoasa Helen, care putea atrage băieții fără nici un pic de efort. Începuse să evite să se mai afle în aceeaşi încăpere cu ei, ca nu cumva să-i descopere cumplitul secret.

De Revelion se dădu o petrecere la ei acasă, la care veni şi Danny. În timp ce toate cele patru surori ale lui Jessica se îmbrăcau – toate parfumate, îmbăiate, cu părul strălucitor – şi se fardau cu mîini sigure, Helen se aşezase deodată pe pat, în capotul ei roşu, şi spusese că avea o presimțire că Danny avea să-i ceară mîna în seara aceea.

– Norocoaso, spuse Victoria, a doua dintre surori, plină de invidie. O să spui „da"?

– S-ar putea, zise Helen periindu-şi părul de un negru albăstrui.

Dar vocea îi era atît de voioasă şi de plină de încredere, încît Jessica se furişase în camera ei, extrem de rănită.

Cu cîtă indiferență îşi pusese prima ei rochie lungă – cea din tafta violetă a Victoriei – extrem de conştientă de umerii ei osoşi.

Nu se înveseli nici măcar atunci cînd Danny îi spuse foarte serios că era foarte drăguță.

Mai tîrziu, Jessica trebui să îndure agonia de a-l vedea dansînd cu Helen aproape de miezul nopții. Helen era atît de înaltă, încît ochii lor se aflau aproape la acelaşi nivel şi ea păruse să radieze de fericire cînd el îşi mişca mîinile pe spatele ei gol, sub perdeaua întunecată a părului.

Apoi veni miezul nopții şi toți se sărutau între ei, spărgeau baloane şi suflau în cornuri de vînătoare. Deodată, Jessica se trezise față în față cu Danny, iar el o îmbrățişase şi, fără să stea pe gînduri, o sărutase.

– La mulți ani, draga mea! spuse el, după care o privise vesel în ochi, văzîndu-i nedumerirea şi tulburarea, şi, pentru o secundă, se uitaseră unul la altul. Oh, Doamne, zise el apoi, îmi pare rău, Rățuşco.

În clipa aceea, Helen apăruse lîngă ei şi îl luase de braț pe Danny, spunînd puțin supărată:

– Vino, dragul meu, Rățuşca pune cam mult monopol pe tine.

Jessica se dusese la culcare. A doua zi se trezise în zori şi mersese pe jos mile întregi prin peisajul înghețat, fără ca măcar să bage de seamă gerul, încercînd să se liniştească pentru a putea da ochii cu Danny la prînz. Dar, cînd se întoarse, află că el plecase. Helen era închisă în camera ei.

– Ce s-a-ntîmplat? întrebă Jessica uluită.

– Nu ştiu, spuse mama ei oftînd. S-au cam certat aseară, au pus punct şi Danny s-a întors la Londra. Ți-a transmis dragostea lui.

Mai tîrziu, Helen vorbi despre acest lucru, nu cu părinții ei, nu cu Jessica, ci cu Victoria. Era ceva foarte dificil pentru o fată atît de dorită să admită acest lucru,

dar era limpede că Danny avea vreo nouă iubită blondă la Londra şi încă nu era pregătit să se însoare. La puţin timp după aceea, Helen se logodise şi se căsătorise cu cel mai bun şi mai chipeş dintre pretendenţii ei, trăind, în prezent, undeva la ţară şi aşteptînd din clipă în clipă cel de al doilea copil.

În fiecare an, Danny trimisese familiei o felicitare de Crăciun. Ultimile trei fuseseră expediate de la New York, dar nu conţineau nici o adresă.

După patru ani şi jumătate, dragostea Jessicăi se transformase într-o durere surdă. La optsprezece ani, terminase şcoala şi se angajase la ziarul local, pentru că dintotdeauna îşi dorise să scrie şi pentru că Danny fusese jurnalist.

Visa ca, într-o bună zi, să ajungă pe Fleet Street – aşa cum *Cele Trei Surori* tînjeau să ajungă la Moscova – şi să-l mai întîlnească pe David. De fiecare dată cînd se ducea la cinema şi, după aceea, visa cu ochii deschişi la Robert Redford sau la Clint Eastwood, trăsăturile acestora fiind înlocuite de cele ale lui Danny.

Avea o fotografie veche a lui cu Helen, dar o tăiase pe Helen şi, de fiecare Revelion, fotografia era mutată dintr-un jurnal în altul, în amintirea serii în care o sărutase.

Şi acum se întorcea. Peste trei zile, avea să-l revadă. Poate se schimbase – trebuia să aibă aproape treizeci de ani acum – iar ea se agăţase de un vis în tot acel timp. Se privi în oglinda de pe peretele opus. Era tot o răţuşcă urîtă, tot slăbănoagă, tot cu pieptul plat şi la fel de deşirată ca întotdeauna, cu o faţă ascuţită din care ieşeau în evidenţă numai ochii imenşi şi cenuşii.

Ah, de ce nu îşi lăsase părul lung, în loc să-l tundă de fiecare dată cînd îi ajungea la guler.

Privirea îi alunecă spre ceas. Dumnezeule, era două şi jumătate! Lăsă ceaşca de cafea neatinsă şi porni repede spre birou.

Într-un fel, reuşi să termine articolul despre Tribunalul Minorilor pînă la ora patru. Editorul o puse să rescrie introducerea de trei ori, dar, cel puţin, îi dădu un loc bun într-o pagină interioară. Ea bătu la maşină apoi două anunţuri matrimoniale, care, în mod inevitabil, o făcură să viseze la Danny.

Tocmai plutea spre altar la braţul tatălui ei, într-o rochie albă de mătase, cu guler înalt ca să-şi ascundă claviculele, cînd bătăile din uşa de la intrare o readuseră la realitate cu o tresărire. Cu un sentiment de vinovăţie, reveni la maşina de scris şi citi ultima frază:

„Mireasa, condusă la altar de unchiul ei, purta o rochie de cireasă din şifon alb şi dantelă franţuzească."

Chicotea şi corecta cuvîntul „cireasă", cînd apăru Rosie, ispititoarea biroului. Fusese plecată de la unsprezece, pentru a lua interviu managerului echipei locale de fotbal.

– E superb, zise Rosie, punînd pe birou un carneţel nefolosit şi prăbuşindu-se pe un scaun. Interviul a fost de o natură prea intimă pentru un ziar de familie, dar m-a invitat la cină diseară şi, fără îndoială, o să ajungem şi la politica sa defensivă.

Îşi dădu la o parte din ochi bretonul de culoarea ambrei şi îi aruncă Jessicăi un zîmbet fermecător.

– Nu vrei să te duci tu la petrecerea de retragere a vicarului în seara asta în locul meu?

– Bine, dacă te duci la *Dear Octopus* în locul meu sîmbătă seară.

– Ai o întîlnire? întrebă Rosie surprinsă.

– Oliver Cotswold dă o petrecere.

Rosie fluieră invidioasă. Managerii echipelor de fotbal erau nulități în comparație cu înălțimile amețitoare ale lui Oliver Cotswold şi ale prietenilor săi piloți de curse.

– Norocoaso, or să fie o mulțime de tipi acolo, spuse ea privind-o cu un ochi critic. Trebuie să te îmbraci cu ceva fantastic.

– Vrei să vii să mă ajuți? o întrebă Jessica. Mă gîndeam să mă fac blondă, dar mi-e cam frică să-mi vopsesc părul.

– Vopseşte-ți-l, spuse Rosie. A doua zi poți să-l speli, dacă nu- ți place.

În următoarele trei zile, printre întîlnirile amoroase cu managerul de fotbal, Rosie se ocupă de înfățişarea Jessicăi. La opt şi jumătate, sîmbătă seară, Rosie tot nu-i dăduse voie Jessicăi să se uite în oglindă, ca să nu se răzgîndească. Se aflau în apartamentul lui Rosie, pentru ca mama Jessicăi să nu facă infarct cînd îşi vedea fiica.

Rosie o convinsese să-şi pună o pereche de sandale argintii cu toc înalt şi o rochie argintie, strălucitoare, mulată pe corp, închisă în față, dar cu un decolteu adînc în spate. Picioarele goale şi spatele dezgolit erau presărate cu un praf argintiu.

Unghiile îi erau date cu lac argintiu. Părul îi fu pieptănat în față, cu un breton des şi despărțit sub forma a două aripi de o parte şi de alta a capului, după care fu stropit cu argintiu, auriu, roz şi albastru, aşa încît părea o blondă curcubeu. Jessica o lăsă bucuroasă pe Rosie să o fardeze, deoarece mîinile îi tremurau prea tare ca să o facă ea însăşi.

– Trebuie să ai un machiaj cu adevărat dramatic ca să iasă în evidență în lumina slabă de la petreceri, spuse Rosie autoritară, dîndu-i cu puțin praf argintiu pe pomeți. Dumnezeule, arăți superb, zise ea, dîndu-se înapoi ca

să-şi admire opera. E uluitor că nimeni n- a remarcat pînă acum ce drăguţă eşti. Acum poţi să te uiţi, spuse ea şi o întoarse cu faţa spre oglindă.

– Nu se poate să fiu eu, zise Jessica, ducîndu-se la oglindă şi atingîndu-şi imaginea cu uimire.

Ochii ei cenuşii, şi mai mari acum datorită fardului argintiu şi celor trei straturi de rimei negru, erau scoşi în evidenţă de gura rujată şi zîmbitoare.

Corpul ei sclipitor nu mai părea slăbănog şi deşirat, ci doar seducător de suplu şi mlădios. Părul multicolor îi dădea un aer ciudat de exotic şi ambiguu sexual. Era imposibil ca Danny s-o ignore cînd arăta astfel.

– Sînt ca o focă anorexică, zise ea în glumă ca să ascundă cît de încîntată era.

– Foarte frumos, după cît am muncit, spuse Rosie.

– Ah, n-am vrut să fiu nerecunoscătoare, zise Jessica. E atît de minunat să pari sofisticată, rea şi periculoasă în acelaşi timp. Eşti atît de deşteaptă, nu înţeleg cum reuşeşti, adăugă ea cu modestie, gata să-i sară de gît, dar Rosie se dădu repede înapoi.

– Nu fi atît de generoasă cu favorurile, praful ăla sclipitor se ia. Şi să nu îmbrăţişezi bărbaţi în costume albe, că n-or să-ţi mulţumească, zise Rosie, după care se mai înmuie. Totuşi, arăţi superb, era şi timpul ca răţuşca să se transforme în lebădă.

– Doamne, sînt atît de emoţionată, spuse Jessica răsucindu-se şi privindu-şi spatele în oglindă. Crezi că ar trebui să port jacheta de catifea în prima parte a serii?

– Pe naiba! zise Rosie. Şi femeilor frumoase nu le clănţăne dinţii. Nu trebuie doar să pari sofisticată, trebuie să te şi porţi ca atare. Ar fi bine să bei ceva tare înainte să te duc pînă acolo.

În amurgul înmiresmat de tei, copacii uriaşi care străj-

juiau aleea casei Cotswold păreau să tremure în căldura zăpuşitoare asemeni unor clopote întunecate. Toate ferestrele casei în stil georgian fuseseră larg deschise şi muzica răsuna peste pajiştile verzi, catifelate. Doi cai frumoşi, agitaţi din cauza zgomotului neobişnuit, alergau printre florile dintr-un padoc din apropiere.

– Dumnezeule, spuse Rosie oftînd şi uitîndu-se cu invidie la maşinile sport parcate pe pietrişul din faţa casei, în spate sînt Ferrari-uri.

– Aş vrea să mă duc acasă. Am avut un horoscop îngrozitor azi-dimineaţă, gemu Jessica.

În ciuda celor două pahare pe care le băuse, dinţii îi clănţăneau mai rău ca oricînd. Simţea sudoarea şiroindu-i pe coaste.

– Nu mergi la spînzurătoare, spuse Rosie oprind Mini-ul uzat cu o zgîlţîitură. Ia uite, au luminat şi piscina, pun pariu că o să vă scăldaţi în pielea goală.

O lăsă pe Jessica trăgînd de timp în speranţa că Oliver ar fi putut să iasă din casă şi să o invite şi pe ea.

– Viaţa e tare grea, spuse ea la plecare. Tu la bal, şi eu, ca Cenuşăreasa, la Institutul Femeilor şi ultimul act din *Dear Octopus,* adăugă ea, după care porni, cîntînd tare *„Jerusalem"*.

Oliver Cotswold nu o recunoscu pe Jessica în clipa în care îi deschise.

– Salut, intră, spuse el întorcînd instinctiv partea nevătămată a feţei spre ea. Trebuie să fii vreo prietenă de-a lui Smokey; are prietenele cele mai tulburătoare.

– Nu, nu sînt... sînt eu, Jessica, zise ea.

Oliver scoase un fluierat.

– Jessica! spuse el nevenindu-i să creadă. Micuţa Jessica Eliot. Dumnezeule! exclamă el răsucind-o. Pînă

la urmă, ai ieşit din găoace. O să ai nevoie de un paznic. Vrei să-ţi scoţi ceva? o întrebă el, după care începu să rîdă. Nu, nu cred că ai putea.

Jessica aruncă o privire nervoasă în oglinda din hol şi cînd, pe moment, nu o recunoscu pe blonda aceea superbă, fu sigură că totul era în regulă.

– Toate fetele par să fie costumate în piraţi în seara asta, zise Oliver. Ca în *Peter Pan,* va fi o plăcere să avem o Tinkerbell. Deşi, sclipind aşa, arăţi mai degrabă ca Jack Frost, spuse el clătinînd din cap. Zău, e foarte tulburător.

În clipa aceea, sună soneria.

– Smokey! strigă el spre o uşă din dreapta.

O fată apăru din mulţime, purtînd o bluză albă cu franjuri tăiată la brîu şi o pereche de pantaloni scurţi cu dungi roşii, albastre şi aurii.

Avea picioare lungi şi bronzate, iar părul de un blond cenuşiu îi cădea pînă la umeri. Era foarte frumoasă.

– Smokey, draga mea, ea este Jessica Eliot, sora cea mică a lui Helen, spuse Oliver. Adu-i ceva de băut şi ai grijă de ea cît mă duc să deschid uşa, nu cunoaşte pe nimeni.

Smokey o măsură pe Jessica din cap pînă în picioare cu ostilitate.

– În curînd o să cunoască, zise ea conducînd-o într-un birou, în dreapta, unde o masă imensă, suficient de mare pentru a putea dormi pe ea, era încărcată cu pahare şi tot soiul de băuturi. Ce vrei să bei? Primul pahar îl torn eu, dar, după aceea, fiecare se serveşte, mai e un bar în salon.

– Ah, vin alb, te rog, spuse Jessica. Smokey e un nume foarte frumos, adăugă ea încercînd să fie prietenoasă, e o poreclă cumva?

– Nu, mîrîi Smokey.

– Cum te-ai ales cu un asemenea nume?

– Mama e o nebună, zise Smokey umplînd o haibă cu vin alb.

Jessica rîse uşor, începînd să o placă.

– Şi florile acelea sînt minunate, spuse ea admirînd crinii aurii, irişii galbeni şi garoafele roz de pe peretele îmbrăcat în mătase de culoarea caisei.

– Mama lui Oliver le-a făcut, mormăi Smokey. Şi ea e nebună, din moment ce pleacă în weekend, lăsînd casa pe mîinile lui Oliver şi ale prietenilor săi beţivi. Uite, cineva a stins deja ţigara pe covor, spuse ea luînd chiştocul şi aruncîndu-l pe fereastră.

Îi dădu halba Jessicăi, după care o conduse într-un salon dublu, înţesat de oameni chipeşi care vociferau cît puteau de tare. Peste tot erau lumînări care aruncau o lumină slabă pe chipurile bronzate. Jessica intră extrem de emoţionată, ca o înotătoare care încerca apa mării în Brighton în ziua de Crăciun.

– Pe care dintre aceşti nenorociţi ameţiţi vrei să-l cunoşti? o întrebă Smokey.

– Îl cunoşteam pe Danny McCarthy, cu ani în urmă, îngăimă Jessica, nereuşind să pară degajată.

Smokey îi aruncă un zîmbet pieziş.

– Irezistibilul Danny, eh? N-a venit încă – probabil că mai doarme, ca să treacă peste diferenţa de fus orar. A sosit abia azi-dimineaţă.

Soneria se auzi din nou.

– Smokey! strigă Oliver din hol.

– De ce naiba n-o fi angajat pe cineva să răspundă la uşă? zise ea enervată şi dispăru.

O secundă, Jessica rămase singură, tremurînd de groază.

Apoi, o voce scumpă şi îmbibată de whisky spuse:

– Asta îmi doresc în seara asta.

Şi un deget lunecă leneş pe spatele ei. Jessica tresări şi se întoarse, trezindu-se faţă în faţă cu celebrul şi fanfaronul Mikey Carpenter. Era foarte ars de soare şi purta un sacou cu dungi albe şi roz, cu un trandafir roz la butonieră.

– Ce mai faci? îl întrebă Jessica roşind, pentru că el era atît de celebru.

– Le fac pe doamne cu foarte mare pricepere, aşa mi-au spus, zise Mikey, dezvelindu-şi dinţii puternici şi foarte albi. Iar tu eşti o adevărată doamnă.

O măsură cu ochii săi albaştri înceţoşaţi.

– De unde ai apărut, din valurile mării? Parcă ai fi o nimfă a apelor.

– Cine vorbeşte de nimfe? întrebă un tînăr drăguţ şi brunet, într-un pulover bleumarin, care bea dintr-o cutie de Coca-Cóla.

– Dispari, Butler, eu am văzut-o primul, zise Mikey Carpenter.

– Totul e drept în dragoste şi în desfrîu, spuse Bobbie Butler. Ce fată superbă!

Şi Jessica roşi şi mai tare, deoarece Bobbie Butler era, probabil, cel de-al doilea pilot de curse al Angliei. În clipa următoare, apăru şi Rupert Bentley, al treilea membru al celebrului trio. Într-o mînă ţinea o sticlă de whisky, din care îi umplu paharul lui Mikey Carpenter, şi în cealaltă, o sticlă de şampanie.

– Oliver mi-a spus că eşti sora lui Helen, îi zise el Jessicăi. Doamne, dar în familia voastră sînt numai fete frumoase.

Văzînd că paharul ei era plin, se întoarse spre Butler şi începu să-i toarne şampanie în cutia de Coca-Cola.

– Pentru Dumnezeu, Rupe, aici e coniac, strigă Bobbie Butler, trăgînd cutia brusc, aşa încît şampania curse pe covor.

– N-are nimic, spuse Rupert dîndu-şi părul de un blond-alb la o parte de pe frunte şi zîmbindu-i Jessicăi. Acum bei un coctail cu şampanie.

Un alt pilot, un italian oacheş cu ochi arzători, îmbrăcat într-o cămaşă roşie, se alătură grupului. Imediat, Mikey Carpenter îi expedie pe el şi pe Rupert Bentley într-o altă parte a încăperii.

– Tu ai insistat să-l aduci, Rupe, aşa că ai face bine să stai de vorbă cu el. N-am venit la petrecerea asta ca să mă plictisesc. Vreau să stau de vorbă cu Jessica.

Pentru ea era o noutate şi, la început, o experienţă tulburătoare. Întotdeauna se simţise invizibilă la petreceri şi, acum, toţi bărbaţii din încăpere păreau să se lupte pentru a-i cîştiga atenţia.

Chiar şi cei care nu se aflau în jurul ei păreau să stea pe margine, aşteptînd un simplu semn ca nişte participanţi la o licitaţie. În curînd, ea începu să amestece băuturile, deoarece toţi care voiau să i se prezinte veneau cu o sticlă, sub pretextul de a-i umple paharul.

Ea îşi mai dădu seama şi că, în ciuda comportamentului lor, Mikey, Rupert şi Bobbie veniseră cu prietenele – animatoare de Formula 1, de genul celor care îşi spălau părul de trei ori pe zi şi aveau nişte chipuri atît de inexpresive încît aveai impresia că purtau ochelari de soare chiar şi atunci cînd şi-i scoteau.

Totuşi, în ciuda calmului lor exagerat, toate trei se uitau la Jessica de parcă ar fi fost purtătoare de febră tifoidă.

– Mikey, ar trebui să ne învîrtim prin încăpere, spuse prietena lui supărată.

– Mai bea ceva şi încăperea o să se învîrtească singură, zise el.

– A fost greşeala celui care a dat startul, spuse Bobbie Butler. Cînd s-a aprins lumina verde, jumătate dintre piloţi nici nu se aliniaseră.

– A fost ca şi cum ar fi dat drumul unei pungi pline cu maşinuţe Dinkey printr-o pîlnie, zise Mikey.

– Tipul din spate a ţîşnit ca din puşcă şi m-a împins în parapetul din stînga, aşa că totul s-a terminat înainte să parcurg două sute de metri. M-am ales cu un cucui cît cornul unui unicorn. Ia pune mîna, zise el şi îi ridică mîna Jessicăi pentru a-i pipăi cucuiul.

– Şi muşchii gîtului meu au avut de suferit, spuse Mikey luîndu-i mîna Jessicăi de pe capul lui Bobbie şi punîndu-i-o pe gîtul său, care era puternic şi maroniu ca al unui taur.

Jessica i-l atinse şovăitoare.

– Ce bine e, spuse Mikey studiindu-i chipul. Doamne, ce drăguţă eşti.

Ea îi simţi osul şoldului lipit de al ei şi privi în jos.

– Cum a fost astăzi? îl întrebă apoi cu timiditate.

Toţi izbucniră în rîs.

– A cîştigat, spuse Bobbie Butler. Te-a pus la locul tău, Mikey.

– Îţi plac cursele de maşini? o întrebă Mikey.

– N-am fost la nici una, zise Jessica stînjenintă.

– N-ai fost la nici una, spuse el părînd stupefiat. O să te duc la Silverstone în weekend-ul următor.

– Probabil că o să lucrez.

– Va trebui să te dai bolnavă, spuse Mikey cu toată aroganţa unuia cu un venit personal foarte mare.

Rupert Bentley se întoarse la ei cu un braţ de sticle şi le umplu paharele tuturor.

– Am obosit să tot vorbesc italieneşte, se plînse el. Nu mai suport.

– Asta n-a fost niciodată o problemă pentru tine, zise prietena lui arţăgoasă.

– Am auzit că eşti sora lui Helen, spuse un bărbat într-un costum cu dungulițe.

– Şterge-o, zise Mikey Carpenter.

Seara continuă în acelaşi mod. Se spuseră bancuri pe seama altor piloți şi a costurilor maşinilor de curse, bîrfele se înmulțiră. Jessica descoperi că, atîta timp cît rîdea şi se arăta extrem de interesată, nu putea să dea greş. Dar, de fiecare dată cînd suna soneria, inima îi stătea în loc la gîndul că ar fi putut fi Danny. Mikey îşi concentra acum toată atenția asupra ei.

Ea era uimită şi măgulită, dar gîndurile îi erau dominate de Danny. De ce, se întrebă ea, în timp ce ascult ce se vorbeşte despre curs, accelerație şi curbe interioare, nu pot să fac altceva decît să mă întreb cînd o să vină Danny şi de ce stau aici să vorbesc cu Mikey şi nu cu el?

– Ții regim *Scarsdale?* o întrebă prietena lui Mikey, încercînd să-i despartă.

– Nu, spuse Jessica.

– Trebuie să ții un regim.

– Nu tocmai, îngăimă ea cînd toți îi priveau corpul subțire şi argintiu. Pur şi simplu, uit să mănînc.

– Mie mi-e greu să renunț la băutură, spuse prietena lui Mikey supărată, bînd din paharul cu apă Perrier. Te face atît de plicticos.

– Asta poți s-o mai spui o dată, zise Mikey întorcîndu-se spre Jessica. Vino să dansăm.

– Da, te rog, spuse ea.

Se simțea îngrozitor de vinovată față de prietena lui Mikey, dar voia tare mult ca, în drum spre ringul de dans,

să arunce o privire prin saion şi hol, în speranţa că avea să-l zărească pe Danny. Poate că el avea să doarmă în continuare şi nici nu avea să mai vină, îşi spuse ea disperată.

Ringul de dans era deja plin. Mikey era un dansator excelent, complet relaxat, dar agil ca un jaguar. Jessica, nesigură pe picioare din cauza băuturii şi tocurilor înalte, fu nevoită adesea să se agaţe de el, iar el o ţinu ca un bărbat care era foarte obişnuit cu femeile.

În timpul unei melodii rock, o învîrti ca pe un titirez, dar, cînd muzica deveni mai lentă, o strînse în braţe, lipindu-şi trupul musculos de al ei şi plimbîndu-şi mîinile în sus şi în jos pe spatele ei, lipindu-şi obrazul de părul ei. Cînd se desprinse de ea, faţa îi era murdară de albastru şi argintiu.

Cînd se întorcea în salon, Mikey se ciocni de un alt pilot de curse – un australian cu un ochi vînăt, cu capul bandajat şi braţul în eşarfă.

– A fost o cursă frumoasă, Mike.

– Tu ce-ai făcut? îl întrebă Mikey, ţinînd-o pe Jessica strîns de încheietura mîinii.

– Am pierdut o roată din spate la Paddock Bend, spuse australianul. În clipa următoare, am fost aruncat în parapet, sîngerînd ca un porc. Mecanicii mei s-au speriat ca naiba.

– Acum te simţi bine?

– Cu ajutorul băuturii, zise australianul zîmbind şi ducînd o sticlă la gură.

Smokey stătea rezemată de tocul uşii salonului şi mînca o felie de carne de curcan între două felii de pîine, avînd un aer plictisit şi mizantrop.

– A venit Danny? o întrebă Jessica încet.

– E la bucătărie, vorbeşte cu Oliver, zise Smokey.

Jessica simți cum i se înmoaie picioarele.

– Trebuie să mă duc la toaletă, murmură ea și urcă scara, ducîndu-se într-unul din dormitoare pentru a se uita în oglindă.

Cum era posibil ca imaginea ei să fie atît de intactă și de perfectă, cînd inima îi bătea nebuneşte?

Coborînd scara din nou, își dădu seama că niciodată nu mai fusese atît de beată. Trebuia să se controleze, altfel începea să spună tot felul de bazaconii în clipa în care îl vedea pe Danny. Își șterse mîinile transpirate pe rochie și intră în salon, uitîndu-se disperată în jur, dar nu văzu nici urmă de Danny.

– Iată-te, spuse Mikey trăgînd-o iarăși în grupul care îl înconjura. Și nici n-ai pahar, zise el turnînd vin într-un pahar gol pe care i-l dădu.

Ea bău, într-o încercare disperată de a nu-și pierde încrederea.

– Trebuie să iei curba din memorie, spuse Bobbie Butler. Dacă greșești cu treizeci de centimetri, nu mai e același lucru.

– La Druid's End a fost a naibii îngrămădeală, spuse Mikey.

– Vreau să dansez cu Jessica, spuse Rupert Bentley.

– Ei bine, nu poți, zise Mikey.

Prietena lui Bobbie Butler era atît de ametită, încît mînca pot- pourri dintr-un castron albastru cu alb.

– Ce cartofi scîrboși, zise ea.

– Uite, acela e un bărbat atrăgător, spuse prietena lui Mikey deodată, aranjîndu-și părul. Acolo, lîngă ușă, stă de vorbă cu Oliver.

– Puțin cam slăbuț, spuse prietena lui Rupert. Da, poate că ai dreptate, are niște ochi superbi.

Jessica nu trebui să se întoarcă, știa că era vorba de Danny. O să leșin, își spuse ea. Apoi își aminti că trebuia să pară strălucitoare și sofisticată. Își îndreptă atenția asupra lui Mikey și Bobbie.

– Trebuie să accelerezi tot timpul, spuse Mikey.

– Adevărat? zise Jessica.

Deși se aștepta, sări ca arsă cînd Oliver o bătu pe umăr.

– Dacă te poți dezlipi de acești cowboy pentru o secundă, Jess, vino să-l saluți pe Danny.

Ea se întoarse și îl văzu stînd la jumătate de metru distanță.

– Bună, Jessica, acum cîțiva ani veneam în vizită pe la voi, mai ții minte?

– Doamne, într-adevăr, spuse ea prefăcîndu-se extrem de uimită. Ce surpriză să te văd din nou.

În ciuda tocurilor ei, el tot era mai înalt cu vreo cinci centimetri. Părea mai tras la față, ochii lui pătrunzători erau foarte întunecați, pielea măslinie îi era lipsită de culoare și un mușchi îi zvîcnea în obraz.

Era îmbrăcat cu o cămașă cu dungi albastre, dar costumul său gri arăta ca și cum ar fi dormit în el.

– Cînd ai venit? îl întrebă Jessica gîndindu-se că părea mult mai îmbătrînit și mai abătut.

– Azi-dimineață.

– Sper că ai dormit puțin.

– Încă n-am avut timp.

– Cît e ceasul acum la New York?

– Vreo șase seara, cred.

– Trecut cu mult de ora de deschidere, spuse prietena lui Mikey umplîndu-i paharul. Diferența de fus orar este adevărata boală a secolului douăzeci, adăugă ea cu un zîmbet stins.

– Cu ce te ocupi acum? o întrebă el pe Jessica.

– Lucrez la ziarul local.

– Îți place?

– Ah, da, foarte mult – e atîta diversitate.

La naiba, își spuse ea, vorbesc ca în *„Jurnalul lui Jennifer"*.

– Știu totul, spuse Danny. Tinerii Fermieri din Fordingbridge au tuns oile, în timp ce nevestele lor au organizat un concurs de aranjare a unui cuier, cu gustări sub formă de hot-dog-uri și cafea, pregătite de Mesdames Hilda și Edna Harrison.

Jessica rîse.

– Am fost corespondent special, continuă Danny. Am scris chiar și o pagină de modă, spunîndu-le cititorilor ce vor purta în toamna aceasta persoanele trecute de treizeci de ani conștiente de buget.

Zîmbi deodată, lucru care făcu să i se adîncească ridurile din jurul ochilor și dezvălui o imensă bunătate pe chipul lui. Nu se schimbase, își spuse Jessica cuprinsă și de ușurare și de panică.

Se simțea copleșită de dragoste. Ar fi vrut să-i spună despre rochia de „cireașă" și despre povestea cu împunsăturile de cuțit, dar, în clipa următoare, o fată brunetă într-o rochie roșie veni spre ei.

– Danny, e minunat, pentru cît timp ai venit?

– Pentru vreo lună, spuse el sărutînd-o pe obraz. Am venit să scriu despre nunta regală. Americanii sînt obsedați de asta. O cunoști pe Jessica Eliot? Jessica, ea este Bridget O'Hara de la *The Observer*.

– Bună, spuse Bridget dînd din cap absentă în direcția Jessicăi. Am auzit că ai scris un articol mare despre Reagan în numărul de mîine al lui *Times*, îi spuse ea lui Danny.

– A fost o încurcătură teribilă, zise el. S-a pierdut jumătate de articol, iar eu am lăsat notițele în Statele Unite, așa că, azi-dimineață, a trebuit să mă duc direct la redacție, să rescriu două mii de cuvinte și să aștept cîteva ore ca să corectez șpalturile.

– Oribil, spuse Bridget îngrozită. Ce părere ai despre Reagan?

Danny ridică din umeri.

– Îi lipsește cîte ceva – ca și articolului meu. Îmi place ce faci în legătură cu India, e foarte bun, adăugă el.

– Mulțumesc, zise Bridget.

Danny vorbea atît de încet, încît, îndeosebi la o petrecere, trebuia să stai foarte aproape de el ca să-l auzi. Pe Bridget O'Hara nu părea să o deranjeze deloc acest lucru. Jessica își aminti cum, pe vremuri, obișnuia să închidă ochii și să-l asculte, întipărindu-și în memorie frumusețea fiecărui cuvînt al lui.

– Ce mai face Helen? întrebă Danny.

Jessica tresări.

– Ah, foarte bine, așteaptă al doilea copil.

– Primul ce-a fost?

– O fetiță – Clemency – care e adorabilă. Helen e o mamă excelentă.

Trebuia să rostească fiecare cuvînt cu precizie, ca să nu i se încleștească limba.

– Și mama ta, continuă Danny, a reușit să aibă o mașină de spălat vase? Mi-era tare milă de ea, cum spăla după voi toți.

– Am pus cu toții bani și i-am făcut una cadou pentru „nunta de argint"... Au! țipă ea și sări ca arsă cînd Mikey Carpenter îi vîrî o bucățică de gheață în decolteul de la spate.

– Salut, Mikey, spuse Danny. Ai făcut o cursă bună astăzi. *Sunday Times* a publicat o poză mare cu tine în interiorul ultimei pagini.

– Ce fac în ea? întrebă Mikey.

– Stropeşti oamenii cu şampanie, într-un fel asemănător cu o ejaculare, zise Danny.

Mikey rîse.

– N-ai ieşit odată cu Helen?

Danny încuviinţă.

– Şi am pierdut, la fel ca toţi ceilalţi.

– Dar Helen nu era nici pe departe atît de sexy ca splendoarea asta mică, zise Mikey cuprinzînd talia Jessicăi puţin prea sus, aşa încît degetele lui se opriră cu nonşalanţă pe sînul ei drept.

Jessica se desprinse rîzînd, dar nu înainte de a vedea cum ochii lui Danny deveniră, pentru o secundă, în loc de cenuşiu închis, de culoarea granitului.

Pe măsură ce timpul trecea, ea şi Danny deveneau ca două insule, despărţite din ce în ce mai mult de valuri tot mai mari de oameni: vechi prieteni veneau să stea de vorbă cu Danny; alţi şi alţi bărbaţi încercau să se lipească de Jessica.

Paharul îi era umplut mereu şi ea rîdea şi flirta. Avea să-*i* arate lui Danny cît de dorită şi fascinantă devenise. Iar şi iar dansă cu Rupert, cu Bobbie, cu Oliver, cu italianul, toţi întorcîndu-se cu feţele murdare de albastru şi argintiu.

Dar Mikey Carpenter o aştepta întotdeauna la întoarcere, bînd continuu, acceptînd adularea mulţimii, avînd răbdare, absolut sigur de prada sa. Din cînd în cînd, Jessica îl surprindea pe Danny privind-o ca şi cum ea ar fi fost un mesaj pe care el nu îl putea descifra.

Ah, de ce nu mă invită la dans, se întrebă ea, gata să izbucnească în plîns.

El stătea de vorbă cu Bridget lîngă foc acum, ascultînd ce îi spunea ea, cu capul nemişcat şi cu ochii atenţi. Nu îşi pierduse deloc din farmec, îşi spuse Jessica uitîndu-se la expresia fascinată de pe faţa fetei. De ce nu vii încoace, ar fi vrut ea să strige, să mă salvezi din nisipurile astea mişcătoare? În schimb, dădu pe gît încă un pahar.

– Bravo, spuse Mikey, hai să mergem să dansăm.

– Bine, zise ascultătoare, ca un copil care accepta programarea la dentist ca pe ceva inevitabil.

– Încă un proprietar de Lamborghini făcut praf, îl auzi ea pe Danny spunîndu-i lui Bridget cînd trecu pe lîngă ei.

Pe ringul de dans era foarte întuneric acum. Majoritatea lumînărilor se consumaseră. Cîte o rază de lumină străbătea încăperea cînd se deschidea uşa. Jessica îşi scosese pantofii şi dansa desculţă. În jurul ei, pudra se topea pe chipuri frumoase, sînii ieşeau din decolteuri, bijuteriile străluceau în lumina slabă, în timp ce muzica răsuna asurzitoare.

– Vai, săracul, zise Jessica în clipa în care trandafirul roz al lui Mikey căzu din butonieră.

Se aplecă, vrînd cu disperare să-l ia de jos. Îi veni ameţeală şi o podidiră lacrimile cînd, în clipa următoare, floarea fu strivită sub picioarele dansatorilor.

– Lasă-l, spuse Mikey trăgînd-o în picioare şi strîngînd-o la piept.

Părea să ardă, plin de o energie pur animalică. Îşi strecură mîna prin decolteul ei şi începu să-i mîngîie şezutul.

Jessica se zvîrcoli, mişcare pe care Mikey o luă drept intenţionat erotică.

– Îngerul meu, şopti el în părul ei. Asta-i doar încălzirea.

Cînd ea se întoarse, uşa se deschise şi o pereche ieşi. În raza de lumină, îl văzu pe Danny la numai vreun metru distanţă. Dansa cu Bridget, foarte aproape unul de altul, şi vorbea. Jessica nu mai suportă. Deodată era Revelionul din urmă cu patru ani şi jumătate şi Danny dansa cu Helen. Scoase un geamăt.

– Da, e plăcut, nu-i aşa? spuse Mikey, trăgîndu-i rochia în jos şi sărutîndu-i umărul dezgolit.

Peste capul lui, ea îl văzu pe Danny privind-o. În ciuda căldurii zăpuşitoare, fu ca şi cum o pală de vînt ar fi suflat direct de la Polul Nord şi s-ar fi înfăşurat în jurul gîtului ei. Apoi îl văzu uitîndu-se la ceas, vorbind cu Bridget şi luînd-o de mînă, ieşi de pe ringul de dans.

Cinci minute mai tîrziu, cînd Jessica izbuti să-l convingă pe Mikey că voia să mai bea ceva, acesta o conduse în hol, unde fură opriţi de cîţiva invitaţi ce abia sosiseră şi care voiau să-l felicite pe Mikey pentru victoria sa.

– Trebuie să mă duc la toaletă, spuse Jessica, desprinzîndu-se de el din nou.

Peste zgomotul petrecerii răsună deodată un tunet puternic. Nu îl găsi pe Danny nici în salon, nici în bucătărie, nici în birou sau în salonul dublu. A plecat, îşi spuse ea îngrozită.

În hol o văzu pe Smokey, care stătea la picioarele scării şi înnegrea dinţii frumoasei fete de pe coperta revistei *Vogue*.

– L-ai văzut pe Danny?

– Îl placi mult, nu? întrebă Smokey ridicînd privirea şi zîmbindu-i fermecător. Cred că a plecat cu Bridget O'Hara acum vreo cinci minute. Pe de altă parte, dacă aş fi în

locul tău, aş verifica şi pe sus, pentru că e ca un bordel acolo.

Jessica începu să plîngă şi o rupse la fugă în sus pe scări, urcînd cîte două trepte odată, izbindu-se de pereţi şi de balustradă. Dădu buzna în fiecare cameră, aprinzînd lumini, surprinzînd perechi înlănţuite în paturi, împiedicîndu-se de un bărbat fără cunoştinţă, căutîndu-l înnebunită pe Danny.

Un alt tunet puternic zgudui casa în clipa în care ea ajunse la ultima cameră de pe ultimul hol. Răsuflă uşurată, pentru că lumina era aprinsă, dar în cameră nu era nimeni. Fereastra era deschisă şi ploaia cădea cu un fîşîit constant, udînd sticlele de pe pervaz.

Oh, Doamne, nu mai suport! suspină ea. În oglindă, văzu că rimelul îi curgea pe obraji. Şi-l şterse ca un copil.

– Aici erai, spuse deodată o voce triumfătoare şi lumina fu stinsă.

Era Mikey. Pentru un minut, se uită la ploaie.

– Asta ar trebui să-i aducă înăuntru pe cei care se împerechează în grădină, zise el şi închise geamul rîzînd.

Jessica se furişă spre uşă.

Mikey se întoarse şi ochii lui albaştri licăreau de băutură şi dorinţă.

– Vino încoace, spuse el.

– Trebuie să plec, zise Jessica repezindu-se spre uşă.

Deşi beat, Mikey era un bărbat obişnuit să ia într-o fracţiune de secundă decizii pe care majoritatea oamenilor nu le iau într-o viaţă întreagă. Într-o clipă, traversă încăperea şi îi blocă drumul. Apucînd-o cu brutalitate, o sărută, forţîndu-i gura să se deschidă cu limba. Ea simţi gustul de whisky şi trabuc.

– Nu! zise ea revoltată.

Dîndu-se înapoi, se împiedică de covor. Imediat, Mikey o împinse în pat şi se apucă să-i tragă rochia de pe umeri cu frenezie.

– Te rog, nu, îngăimă ea, o s-o rupi.

– Taci, zise el cu faţa roşie şi plină de brutalitate şi o sărută apăsat.

– Nu! strigă Jessica zbătîndu-se, dar el era mult prea puternic pentru ea şi îi ţintui mîinile deasupra capului.

– Ai cerut-o toată seara, scumpo, şi acum o să ţi-o dau, poţi fi sigură, spuse el trîntind uşa cu piciorul. Hai să scoatem armura asta. Isuse, zise el respirînd întretăiat, ai un corp ca de băiat.

Deodată, lumina se aprinse. Urmă un moment îndelungat de linişte. Jessica închise ochii. În clipa următoare, fură scăldaţi de un şuvoi de apă rece.

Pentru o secundă de groază, ea crezu că se prăbuşise tavanul şi că cerul îşi revărsa furia asupra lor drept pedeapsă.

Apoi, cînd deschise ochii, clipind des ca să îndepărteze apa, groaza fu şi mai mare, deoarece, în prag, legănînd o găleată de metal, cu două pete de culoare în obrajii palizi, era Danny.

– Ce dracu', se răsti Mikey, care primise grosul apei.

– Şterge-o, Mikey, spuse Danny cu răceală. Trebuie s-o duc pe Jessica acasă.

Ea fu cuprinsă de uşurare, ruşine, remuşcări şi amărăciune.

– Du-te şi strică petrecerea altcuiva, urlă Mikey ridicîndu-se şi repezindu-se să-i tragă un pumn lui Danny, dar rată.

– În locul tău n-aş face-o, spuse Danny ţinînd găleata cu ambele mîini, altfel îţi sparg capul cu asta.

Jessica îşi ridică rochia sfîşiată şi se ridică nesigură pe picioare.

– Du-te şi ia-ţi haina, îi spuse Danny.

Cînd trecu pe lîngă oglindă, ea văzu că rujul îi fusese întins, de parcă i-ar fi sîngerat gura. Fără să dea atenţie găleţii, Mikey se repezi din nou spre Danny, dar se împiedică de marginea patului şi se prăbuşi. Alergînd pe hol, Jessica îl auzi strigînd:

– O să mi-o plăteşti pentru treaba asta, Danny.

Jessicăi îi luă destul de mult să-şi găsească pantofii şi, chiar mai mult ca să-şi găsească poşeta, pentru că uitase că venise cu cea gri sidefat a lui Rosie, nu cu cea uzată, din piele, a ei. Afară, ploaia se înteţise şi fiecare trăsnet era urmat imediat de un tunet puternic.

Jessica nu era chiar atît de beată încît să nu remarce că, în maşina lui Danny, era curat. Pe vremuri, Helen se plîngea mereu că el ţinea în maşină teancuri de cărţi, ziare vechi şi îngălbenite, pachete de ţigări, cutii de bere şi haine împrăştiate peste tot.

– Am închiriat-o, explică el. Sper că o să pornească. Unde naiba or fi ştergătoarele? adăugă el apăsînd pe butoane şi făcînd geamurile să se deschidă şi să se închidă, luminile să se aprindă şi să se stingă. Gata, spuse el, în sfîrşit.

Jessica avea impresia că vede mai multe perechi de ştergătoare mişcîndu-se în faţa ochilor ei. Îi închise repede. Nu trebuie să mi se facă rău şi nu trebuie să plîng, îşi spuse ea.

Cînd intrară pe şosea, Danny îşi aprinse o ţigară. Jessica îi privi profilul, părul ciufulit şi ud, ochii mijiţi pentru a vedea prin perdeaua de ploaie, gura rigidă.

– Îţi mulţumesc că m-ai salvat, spuse ea cu o voce stinsă.

– Prietena lui Mikey era de părere că el avea mai multă nevoie să fie salvat decît tine, spuse el încruntat.

Jessica se strîmbă.

– U-unde ai găsit găleata?

– Oliver mi-a dat-o s-o pun într-unul din dormitoare, unde se prelingea apă din tavan. Cînd am ajuns sus, i-am găsit o mai bună folosinţă.

– Se presupune că are efect asupra cîinilor, zise Jessica.

– Şi asupra cătelelor, spuse el furios.

Jessica îşi muşcă buzele, făcînd eforturi disperate să nu plîngă.

Lui Danny nu-i fu deloc greu să găsească drumul spre casa ei. Trebuia să-l fi parcurs adesea cu Helen, în împrejurări mai plăcute, îşi spuse Jessica. Cînd intră pe alee, el spuse deodată:

– N-am apucat să te întreb, ce mai face Rătuşca?

– Rătuşca? îngăimă ea.

– Cea mai mică dintre surorile lui Helen. Mă ataşasem foarte mult de puştoaica aia.

Jessica înghiţi în sec cu amărăciune. Oare era posibil ca Danny să o fi confundat cu una dintre surorile ei mai mari?

– Cîţi ani are acum? întrebă el.

– Nouăsprezece.

– E drăguţă, pentru că toţi o numeau rătuşca cea urîtă, dar mie mi se părea că are cel mai mult potenţial.

– Arată bine, murmură Jessica.

– A ajuns să scrie la ziar? Mereu vorbea despre asta şi mă bombarda cu întrebări.

– E la Universitate, zise Jessica, la Newcastle.

– Păcat, sperasem c-o s-o văd la petrecerea lui Oliver.

Jessica strînse din dinți într-o încercare disperată de a nu plînge. Ce nebunie, să fie geloasă pe ea însăşi. Nu mai suport, îşi spuse ea.

Maşina opri în fața casei. În grădina din față, nemțişorii şi trandafirii albi erau aplecați din cauza ploii.

– Vino înăuntru, spuse ea, mama şi tata se vor bucura mult să te revadă.

Danny se uită la ceas şi îşi înăbuşi un căscat.

– Nu cred, la două şi jumătate dimineața, spuse el ocolind maşina şi deschizîndu-i portiera, aşa încît ea nu mai putu decît să coboare.

El o ținu de cot cînd merse clătinîndu-se pe alee şi îi găsi cheile, după ce ea încercase fără succes să descuie cu un ruj.

– Eşti sigur că nu vrei să bei ceva? îl întrebă ea rugător.

El clătină din cap.

– Adorm pe picioare. Du-te înăuntru să nu te uzi şi mai mult, zise el şi porni înapoi pe alee.

– Mîine te întorci la Londra? strigă ea disperată în urma lui.

– Da, spuse el fără să se întoarcă măcar, am o întîlnire la prînz. Succes cu jurnalismul.

Şi dispăru, începînd să alerge spre maşină ca să nu-l plouă mai mult. În clipa în care porni, un fulger imens păru să despice cerul.

– Totul e în regulă, draga mea? îi strigă mama ei cînd Jessica urcă scara. Te-ai distrat?

– Da, spuse Jessica vorbind cu precizie. Ne vedem mîine dimineață.

Din fericire, un alt tunet elimină orice dorință de a mai continua discuția.

Hereward, cîinele de vînătoare, care se temea de

tunete, o zbughi de sub patul părinților ei, printre picioarele Jessicăi, în dormitorul acesteia. În curînd, capul său cu pete maron şi albe fu scăldat de lacrimile ei, deoarece tremurară împreună pînă cînd, odată cu apariția zorilor, furtuna se opri.

Fiecare ciripit de păsări părea să-i facă praf capul Jessicăi. În cele din urmă, se dădu jos din pat şi izbuti să ajungă la baie, unde luă patru pastile de Alka Seltzer şi fu cît pe ce să verse totul. Apoi făcu o baie, curățînd fiecare particulă sclipitoare de fard de pe față şi corp, şi spălă culorile de pe păr.

Curcubeul apăruse şi dispăruse pentru totdeauna, în față aşteptînd-o numai dezolarea. Încetul cu încetul, îşi dădu seama că, indiferent cîți de Mikey Carpenter ar fi alergat după ea, ea avea să-l iubească numai pe Danny mereu, iar el nu avea s-o iubească niciodată.

Nu avea să mai fie niciodată atît de frumoasă şi dorită ca seara trecută şi nici măcar acest lucru nu fusese suficient pentru a-l atrage.

O salvase din ghearele balaurului, un Sf. Gheorghe indiferent, care dispăruse în noapte pentru totdeauna.

Auzind că părinții ei se treziseră, îşi puse o pereche de blugi şi o cămaşă veche şi ieşi repede din casă. Mama ei fusese atît de încîntată de faptul că ea urma să se ducă la o petrecere dată de Oliver şi avea să cunoască tineri drăguți (dacă ar fi ştiut ea), încît ar fi vrut să audă o relatare amănunțită. Iar Jessica n-ar fi suportat acest lucru acum.

Mergînd pe poteca spre rîu, văzu că totul sclipea în jur. Ferigile tinere salutau soarele, iar sălciile se unduiau deasupra urzicilor de un verde închis.

Hereward, extrem de bucuros că tunetele dispăru-

seră şi că făcea o plimbare atît de devreme într-o dimineaţă de duminică, alerga înainte, lătrînd fericit.

Ajungînd la rîu, care devenise un torent învolburat după ploaia din timpul nopţii, Jessica merse pe potecă pînă la stejarul ei preferat. Era atît de ameţită din cauza mahmurelii, încît fu nevoie de cîteva încercări ca să se cţere în scorbura ei specială.

Hereward, care sărise în apă, lătrînd la vălurele, ieşi din nou pe mal şi dădu roată disperat pînă cînd o găsi. Apoi, liniştit că ea era în siguranţă, porni în urmărirea unui iepure.

Jessica se înfăşură în tristeţea ei ca într-un şal. Nu mai avea decît o durere de cap surdă, ceea ce o făcea să fie şi mai conştientă de intensitatea suferinţei. Ieri, visase cu ochii deschişi. Astăzi, nimic.

Mult mai bine ar fi fost dacă s-ar fi dus la petrecere ca Răţuşca timidă şi retrasă pe care Danny şi-o amintea cu atîta afecţiune. N-ar fi plăcut-o niciodată, dar, cel puţin, ar fi putut deveni prieteni. Apoi, îşi dădu seama că n-ar fi suportat asta, prietenia lui Danny nu i-ar fi ajuns. Voia şi dragostea lui.

Privi multă vreme cum apa se contopea cu malul, uneori kaki, alteori argintie, şi insectele care zburau pe deasupra ei. Cînd razele soarelui începură să străpungă frunzişul, o lacrimă căzu pe creanga acoperită de licheni de sub ea, apoi alta şi alta.

Ce-o să se întîmple cu mine, suspină ea. La început, nu putu să distingă printre lacrimi silueta care înainta pe potecă. Încetul cu încetul, îşi dădu seama că era un bărbat într-un pulover bleumarin, al cărui păr negru flutura în vînt.

Deveni rigidă – nu se putea, probabil că visa. Îl văzu pe Hereward alergînd spre el şi bărbatul se aplecă să îl

mîngîie. Apoi, tăbliţa cu numele lui Hereward sclipi în soare cînd bărbatul o examină. Îndreptîndu-se, el mai mîngîie cîinele o dată şi grăbi pasul spre ascunzătoarea ei. Da, sigur era Danny, iar ea avea faţa umflată şi ochii înroşiţi de plîns. Se ghemui şi mai mult în scorbură.

– Bună, Rătuşco, spuse Danny.

– Oh, Doamne, bună – Danny! Ce-i cu tine aici? întrebă ea gata să cadă din pom în încercarea de a se preface surprinsă.

– Am venit la petrecerea lui Oliver Cotswold, zise el.

Jessica deschise gura şi apoi o închise la loc.

– Nu mă aşteptam să te găsesc aici, spuse el încet. Am auzit că eşti la Newcastle.

Rîdea de ea, oare? Nu îndrăznea să-l privească. Se uita fix la copac, observînd cum ghinde micuţe apăruseră deja printre frunze.

– Cine ţi-a spus asta? murmură ea.

– Una din surorile tale – cea blondă.

– A fost la petrecerea lui Oliver?

– Şi încă cum – arăta senzaţional. Toţi bărbaţii de acolo încercau să pună mîna pe ea.

Jessica simţi că roşeşte. E ridicol, îşi spuse ea, desprinzînd lichenii cu unghiile.

– Chiar şi tu? întrebă ea.

– Nu, spuse Danny, nu mi-au plăcut niciodată blondele.

– Dar credeam..., zise Jessica prea repede.

– Ce-ai crezut?

Ea împunse ramura cu piciorul.

– Nimic, nu ştiu – că-ţi plac.

– Cine ţi-a spus?

Era extrem de conştientă de privirea lui atentă, dar nu putu să se uite la el.

Rupse o frunză şi începu să o facă bucăţele.

– Helen mi-a spus, murmură apoi. A zis că motivul pentru care nu te-ai însurat cu ea a fost că te îndrăgostiseşi de o blondă sexy de la Londra.

Danny îşi aprinse o ţigară, trăgînd fumul în piept.

– Bănuiesc că trebuia să spună ceva. Şi nici eu nu puteam să-i spun adevărul. Am ţinut foarte mult la Helen, am fost la un pas de a mă însura cu ea, ar fi fost atît de uşor şi de firesc.

Vorbea foarte încet acum, aşa încît Jessica trebuie să aplece capul ca să-l audă.

– N-am putut să mă însor cu ea, pentru că am descoperit deodată că adevăratul motiv pentru care îmi plăcea atît de mult să vin era o puştoaică slăbuţă. Toţi spuneau că era urîtă, dar, ori de cîte ori vorbeam cu ea, se lumina ca o stea pe cerul întunecat al nopţii. Familia ei o desconsidera întotdeauna, aşa că am început să-i aduc cadouri ca s-o înveselesc, dar, pe urmă, mi-am dat seama că aş fi vrut să-i dăruiesc totul – chiar pe mine însumi.

Jessica nu putu să scoată nici un cuvînt. Stătea înmărmurită, ştiind că, dacă deschidea gura, toată dragostea şi toate emoţiile ei ar fi năvălit afară cu forţa unui val de flux japonez.

– N-ai de gînd să te dai jos de-acolo? spuse el. M-am săturat să strig în susul scărilor ca un conductor de autobuz.

Jessica se lăsă să alunece pe trunchiul copacului. Aterizînd la mai puţin de un metru de el, se rezemă de pom, studiind cu atenţie modelul tenişilor ei.

– A trebuit să mi-o scot din minte, continuă el ducîndu-se spre ea, altfel aş fi putut fi acuzat de viol. A avut noroc că a fost păzită de conştiinţa mea. Aşa că am plecat în America, unde m-am lansat în muncă şi am

încercat să mă îndrăgostesc de o mulțime de alte fete, însă amintirea ei a rămas vie. Astfel, am venit acasă să văd dacă această mare pasiune era doar rodul imaginației mele. Aseară, am descoperit, spre groaza mea, că rățușca cea urîtă se transformase în lebădă.

Jessica scoase un suspin sugrumat.

– Înseamnă că ai știut tot timpul că eram eu.

– Da. Inima mi s-a frînt în clipa cînd am intrat în cameră. Erai acolo, frumoasă, admirată, înconjurată de piloți de curse care se învîrteau în jurul tău de parcă ai fi fost circuitul de la Silverstone. Abia cînd te-am auzit rugîndu-te de Mikey Carpenter, mi-am dat seama că totul era numai o poză.

– M-am purtat atît de oribil, șopti ea. Știam că o să vii la petrecere și voiam să te uimesc. Pur și simplu, nu sînt obișnuită ca oamenii să alerge după mine așa, în mod normal n-o fac.

Danny aruncă în apă țigara fumată pe jumătate.

– Eu am fost cel care s-a purtat oribil, zise el cu tristețe. Așteptam să găsesc o puștoaică slăbuță, cu ochii imenși, care să se agațe de fiecare cuvînt al meu și am descoperit, în schimb, o frumusețe răpitoare pe care fiecare bărbat de acolo încerca s-o aducă în patul lui. Am fost atît de orbit de furie și dezamăgire, încît m-am purtat ca un idiot. Îmi venea să mă iau la palme imediat după ce te-am lăsat să pleci aseară. Am mizat pe faptul că, dacă nutreai dorința de a te sinucide la fel ca mine în dimineața asta, trebuia să vii să te ascunzi aici.

Jessica îl privi cu atenție pentru prima oară și expresia din ochii lui întunecați îi provocă un gol în stomac.

– Nu-mi plac lebedele, spuse el încet, mîngîindu-i obrazul ușor și trecîndu-și degetele peste pleoapele ei umflate. Au ochi mici și răi, muște și sîsîie. Întotdeauna

am preferat rățuștele, stîngace, pufoase și absolut adorabile.

O ciufuli și, apoi, o luă încet în brațe și o sărută.

– Jessica, micuță Jessica, nu mai ai de ce să plîngi. Toate coșmarurile s-au sfîrșit.

– Am fost atît de geloasă pe mine însămi, spuse ea suspinînd. Ah, Danny, te-am iubit încă de cînd ai început să vii la noi cu Helen, n- am iubit niciodată pe altcineva – sînt aproape cinci ani acum, nu se poate să mai fie dragoste de adolescentă.

Danny zîmbi și îi șterse ochii cu batista lui.

– Oricum, rățuștele nu cunosc dragostea de adolescent.

Ea se agăță de el.

– N-o să mai pleci, nu?

– N-aș îndrăzni. Dacă n-aș fi în preajmă ca să am grijă de tine, ai putea să intri în alte încurcături ca cea de aseară.

De data aceasta, o sărută foarte apăsat și îndelung, pînă cînd Hereward ieși în fugă din apă și îi stropi cu apă murdară.

– Se descurcă fără găleată de apă, spuse Jessica rîzînd.

Hereward se uită de la unul la altul, cu ochi strălucitori și cu capul plin de iarbă, ciotul său de coadă făcîndu-i tot corpul să se miște.

Danny rîse.

– Nu reușește, zise el luînd-o după umeri. Hai să mergem să le dăm vestea părinților tăi.

O seară înălțătoare

Prînzul cu Elizabeth mă deprima de fiecare dată.

– Colin începe să te ia drept ceva sigur, nu crezi? spuse ea turnînd sos franțuzesc peste salată. Adică, i se spală cămăşile, i se găteşte, atunci cînd este acasă, adăugă ea enigmatică. Mereu te duci la el să-i faci curat. Şi ce primeşti în schimb? Absolut nimic.

– Îl iubesc, am spus eu, întrebîndu-mă cum aveam să mănînc toate spaghetele.

– Ieşi cu el de doi ani şi nu dă nici un semn că ar avea de gînd să se însoare cu tine, continuă ea.

– Nu vreau să mă mărit, am mințit eu cu o voce slabă. Cel puțin cîțiva ani de-acum încolo.

Elizabeth se gîndea numai la măritiş. După optsprezece luni agonizante în care îşi plimbase prietenul prin fața vitrinei de la *Gas Board*, reuşise să se logodească – şi cît de oribil de încrezută era din această cauză.

– Bineînțeles că vrei să te măriți, zise ea. Iar Colin e o partidă foarte bună.

Avea dreptate, Colin era o partidă excelentă. Teribil de chipeș, foarte agreat la clubul de tenis și extrem de priceput în meseria lui.

Dar Elizabeth avea dreptate și în privința faptului că se folosea de mine și, deși îl apăram cu înverșunare, era adevărat că mă lua drept ceva sigur.

Atinseserăm un punct groaznic în relația noastră – rău cînd eram împreună, pentru că ne certam prea mult și mai rău cînd nu eram împreună, pentru că niciodată nu știam ce are de gînd.

În ziua aceea, însă, predica lui Elizabeth de la prînz mă deprimă mai puțin ca de obicei, deoarece, seara, pentru prima oară după multe săptămîni, Colin mă scotea în oraș.

De la birou m-am dus direct la el acasă, dar, cum nu mi-a răspuns nimeni, am descuiat cu cheia. În hol, erau o grămadă de rufe cu un bilet deasupra: *„Îngeraș,"* – întotdeauna îmi spunea așa cînd voia ceva – *„s-ar putea ca, pînă la urmă, să fiu reținut la birou. Fii drăguță și du astea la spălat. Cu dragoste, Colin."*

Uneori îl urăsc pe Colin. Mă aranjasem degeaba iarăși. Stăteam furioasă la spălătorie uitîndu-mă la cămășile albe și la chiloții care îmi dansau în fața ochilor. Tocmai răsfoiam un teanc de reviste de anul trecut din care fuseseră scoase cele mai interesante lucruri, cînd o voce mă întrebă dacă aveam o monedă de cincizeci de pence.

Era o voce de bărbat, atrăgătoare și răgușită, așa că am ridicat privirea imediat. Nu era deloc genul de bărbat cu care ar fi fost de acord Elizabeth – foarte înalt, cu ochelari fumurii, cu trăsături minunate, cu un păr de un

blond-închis şi nebărbierit. Avea o paloare cadaverică. De asemenea, părea cît se putea de mahmur.

– Aveţi o monedă de cincizeci de pence? repetă el, zîmbindu-mi.

Am scotocit prin geantă pînă cînd am găsit o monedă.

– Mersi, spuse el punîndu-mi în mînă o mulţime de monede de cinci pence.

După aceea, îşi vîrî rufele în maşina alăturată. Cămăşile lui, albastre şi de culoarea dudelor, păreau mult mai interesante decît ale lui Colin.

– La naiba, spuse el. Acum îmi trebuie o monedă de douăzeci pentru săpun. N-aveţi mărunt douăzeci, nu?

Am clătinat din cap şi i-am dat pachetul lui Colin de „Daz".

– Poftim.

– Vă mulţumesc din suflet, zise el turnînd detergentul în maşină. O să vă răsplătesc eu cumva – haideţi să bem ceva.

– Nu, mulţumesc, am spus eu.

– De ce?

– Nu vreau.

El îşi scoase ochelarii şi mă privi. Dacă n-ar fi fost injectaţi, ochii lui ar fi fost chiar frumoşi – oblici şi de un cenuşiu-albăstrui.

– Într-adevăr?

– Într-adevăr.

– Păcat, spuse el oftînd şi se aşeză cu vreo două scaune mai încolo, după care scoase un plic mototolit din buzunar şi se apucă să deseneze.

– Ce faceţi? l-am întrebat eu supărată.

– Nu vă mişcaţi, aveţi exact expresia care trebuie.

– Pentru ce?

– Mi s-a cerut să mă ocup de ilustrații pentru un articol despre soțiile cu carieră.

– Eu nu sînt căsătorită, m-am răstit eu.

– Bine, nu puteam să văd, din moment ce țineți mîna în buzunar. Locuiți cu cineva?

– Nu, am spus eu.

El se uită atunci în mașina mea de spălat.

– Trebuie să recunosc că prietenul dumitale are un gust îngrozitor la cămăși. Cu ce se ocupă? Face reclamă la săpun?

– E director la o firmă de textile, am spus eu.

Nici prin cap nu-mi trecea să spun despre Colin că lucra pentru o firmă care se numea *„Cuti-Curve Corset Company"*.

– Dumneata cu ce te ocupi? l-am întrebat eu.

– Sînt grafician. Din păcate, las totul pînă în ultima clipă. Acum sînt cuprins de panică, așa că lucrez non-stop de ieri.

Nu era de mirare că părea epuizat.

Mai trasă cîteva linii cu creionul, după care examină desenul.

– Poftim, zise el arătîndu-mi-l.

Eu eram, categoric – îmbufnată ca o cioară bătrînă pe un fir de telegraf –, dar, fără nici o îndoială, eu.

– E foarte reușit, am spus eu șovăitoare.

– Hai să luăm cina împreună și îți fac unul pe care poți să-l păstrezi.

– Am deja un aranjament, am spus eu, vîrînd rufele lui Colin într-o sacoșă de polietilenă.

El căscă și își frecă ochii. Era atrăgător, dar nu te lași agățată de artiști la o spălătorie.

– Bine, spuse el deschizîndu-mi ușa. Dacă te plictisești, caută-mă. Locuiesc la numărul 9, peste drum.

Colin se purtă foarte frumos cu mine cînd am ajuns. Mă îmbrăţişă şi chiar îmi oferi ceva de băut.

– Directorul general m-a chemat la el astăzi după-amiază, zise el extrem de satisfăcut. M-a invitat să fac parte din grupul lui vineri seară.

– Pentru ce?

– *„Foundation Garment Manufacturers Association"* organizează Serata Doamnelor la *Belmont Hotel*. E un eveniment foarte elegant şi directorul general ia întotdeauna un grup de directori de la „Cuti- Curve" împreună cu soţiile lor. Anul acesta m-a invitat şi pe mine.

– Grozav, am spus eu.

– Aşa e. Worthington zice că nu s-a mai întîmplat să invite pe cineva atît de tînăr. Asta înseamnă că, peste şase luni, ar trebui să fac parte din Consiliu, spuse el părînd atît de fericit, încît m-am repezit să-l îmbrăţişez.

– O să vii şi tu, spuse el apoi. O să stai de vorbă cu o mulţime de oameni importanţi.

Elizabeth fu încîntată cînd i-am dat vestea cea bună.

– Aud clopote de nuntă, spuse ea cu şiretenie. Cînd e vorba de Colin, „vino să-mi cunoşti şeful" e echivalent cu „vino să-mi cunoşti mama". Va trebui să porţi o rochie lungă.

– Dar nu pot să-*mi* permit aşa ceva.

– Pot să-ţi împrumut rochia mea din tafta neagră. Vino să o probezi diseară.

Elizabeth este mult mai slabă decît mine şi rochia ei era atît de strîmtă, că abia puteam să respir. De asemenea, era şi fără bretele şi jenant de decoltată.

– Nu pot să mă îmbrac cu aşa ceva, am protestat eu. E indecentă şi, oricum, nu se mai poartă rochii fără bretele.

– Aici te înşeli, spuse Elizabeth categorică. Au revenit la modă. Am văzut două în ziarul de săptămîna asta.

M-am privit în oglinda ei – fără îndoială că rochia mi se potrivea foarte bine. Am mai protestat o dată.

– Nu am nici un sutien fără bretele.

– Nici n-ai nevoie cu o rochie atît de strîmtă, zise Elizabeth.

M-am hotărît ca, vineri seară, să fiu sofisticată, sclipitoare, uşor misterioasă şi să farmec întreaga Asociaţie a Fundaţiei Producătorilor de Confecţii.

Într-o revistă, am găsit un articol pentru mirese intitulat „Cum să te pregăteşti pentru cea mai importantă zi din viaţa ta" şi am urmat sfaturile ad-litteram.

Am mîncat numai friptură la grătar şi portocale, mi-am albit coatele cu lămîie, m-am spălat cu lapte şi mi-am făcut o mască facială din albuş de ou. Vineri arătam la fel – mai obosită.

Dîndu-şi seama că urma să se întîmple ceva, şeful meu îmi dădu drumul mai devreme, iar Elizabeth insistă să mă duc la coaforul ei, Bernard din Knightsbridge.

– Va trebui să renunţi la stilul *„Alice în Ţara Minunilor"* măcar o dată, zise ea. Ridică-ţi părul şi lasă cîteva bucle libere.

În timp ce părul mi-era tuns, spălat, clătit, dat cu balsam, uscat şi periat, domnul Bernard avu două certuri cu domnul Crispin, care îi tot lua uscătorul de păr. Arătam ca o combinaţie între Medusa şi Micul Lord Fauntleroy. Era aproape ora şase cînd am terminat şi m-am dus în staţia de autobuz. Două autobuze trecură pline şi, din moment ce Colin venea să mă ia la şapte, eram din ce în ce mai cuprinsă de panică.

Deodată, un Renault bleumarin trecu cu viteză prin stație, dar frînă brusc și dădu înapoi aproape la fel de repede.

Bărbatul chipeș care se aplecă și deschise portiera mi se păru vag familiar. Poate era vreun cîntăreț de muzică pop sau îl văzusem la televizor? După aceea, mi-am dat seama, era artistul de la spălătorie, atît de ferchezuit, încît nu îl recunoscusem. Am urcat repede în mașină.

– Speram să ne mai întîlnim, zise el.

– Ah, te rog, poți să mă duci pînă acasă?

– Aș prefera să te invit la cină, dar presupun că această coafură superbă înseamnă că ai deja un program. Unde locuiești?

– Cranbury Crescent – după colțul străzii pe care se află spălătoria. Vine cineva să mă ia la șapte.

El se uită la ceas în timp ce pornea.

– Liniștește-te, e abia șase și cinci.

– Îmi pare rău că, la început, nu te-am recunoscut, am spus eu.

Părea total schimbat – ochii injectați și barba dispăruseră. Purta un sacou cu dungi albastre și albe și o pereche de pantaloni albi foarte strîmți.

Izbucni în rîs.

– Am reușit să dorm puțin de cînd nu ne-am mai văzut și sînt aranjat așa pentru editorii mei. Toată lumea e foarte mulțumită de mine. În urma acelei schițe pe care ți-am făcut-o, mi s-a dat sarcina de a ilustra o serie întreagă de coperți de cărți. Acum chiar că îți datorez o cină ca lumea. Unde te duci în seara asta?

– E un eveniment extrem de important organizat de compania lui Colin.

Ochii îi licăriră.

– O să-ți placă. N-o să-l vezi prea mult pe Domnul Mai-Alb-Decît- Albul, pentru că o să fie prea ocupat cu aranjarea cuibului. Dar o să fii atît de ocupată cu îndepărtarea celorlalți bărbați din jurul dumitale, că n-o să te plictiseşti o clipă.

– N-o să fie deloc aşa, am spus eu înțepată. E ceva la un nivel foarte înalt.

Cu siguranță, ştia cum să-şi conducă maşina. Probabil că lumea credea că sîntem urmăriți, după felul cum străbăteam străzile şi cum luam curbele în viteză. Nici James Hunt n-ar fi putut să o facă mai bine.

– Ei bine, cînd îmi vei accepta invitația?

Mi-am privit mîinile.

– Nu ştiu, am zis apoi.

– E ceva serios cu Domnul Mai-Alb-Decît-Albul?

– Sîntem împreună de doi ani.

– Îl iubeşti?

– Da, cred că da.

– Bine, ai cîştigat, nu mi-a plăcut niciodată să stric o relație perfectă.

Deodată, fără să-mi dau seama, aş fi vrut să fi fost mai insistent.

Cînd opri în fața locuinței mele, se uită la ceas.

– Poftim – în paisprezece minute fix. Ai patruzeci şi şase de minute ca să te liniştești. Şi spune-i Domnului Mai-Alb-Decît-Albul că îl bat dacă nu are grijă de tine aşa cum trebuie.

Am urcat scările în fugă.

Ultimele pregătiri pentru „cea mai importantă zi din viața ta" ar trebui să dureze două ore şi jumătate, iar eu trebuia să comprim totul în patruzeci şi cinci de minute. Dar, în sfîrşit, eram gata, cu excepția rochiei.

Fără Elizabeth, care să tragă de ea, mi-am dat seama

că nu puteam să mă îmbrac, aşa că am strigat-o pe proprietăreasa mea, doamna Horrobin, să vină să mă ajute.

– Ei, spuse ea adulmecînd, sîntem teribil de gătită.

În ciuda grătarului şi portocalelor, se părea că nu slăbisem prea mult şi ne-am chinuit mult amîndouă.

– Mi-ar trebui un şiret, gîfîi doamna Horrobin, şi tu ar trebui să porţi ceva pe dedesubt.

În semiîntunericul din dormitorul lui Elizabeth, nu îmi dădusem seama exact cît de strîmtă era rochia. Pocnea la cusături, iar, în partea de sus, mă revărsam ca o îngheţată la cornet.

– Ai putea să duci o tavă de ceai pe ei, zise doamna Horrobin.

– Arăt bine? am întrebat-o eu îndoielnică.

Ea îmi dădu eşarfa din boa, din pene negre, pe care mi-o împrumutase tot Elizabeth.

– O să fie bine dacă te acoperi cu asta.

Se auzi soneria.

– La naiba, a venit deja, am spus eu.

Nu îl mai văzusem niciodată pe Colin îmbrăcat în smoching. Frumuseţea sa uluitoare era ştirbită doar de o tunsoare foarte recentă, deoarece se vedea o porţiune prea mare de gît roşu între guler şi păr.

– Bună, îngeraş, spuse el abia aruncîndu-mi o privire. Arăţi superb. O să mai ducem pe cineva cu maşina, continuă el în timp ce ne îndreptam spre un taxi care aştepta.

Pe bancheta din spate erau două persoane solide. Cu ochii lor mici, obrajii umflaţi şi trupurile masive, parcă erau două balene îmbrăcate elegant. În timp ce eu şi Colin ne instalam incomod, el îi prezentă ca fiind Harold şi Deirdre Bligh.

– Încîntaţi de cunoştinţă, spuseră ei fără entuziasm. A fost drăguţ din partea ta că ai completat numărul în ultimul moment, spuse fata, remarcă ce mi se păru cam ciudată.

După amabilităţile de rigoare, cei trei mă ignorară complet. Fata era mai îngrozitoare decît băiatul, cu vocea ei afectată.

Nu mă deranjă nici felul în care îl bătea pe Colin pe genunchi de fiecare dată cînd voia să sublinieze un lucru.

Colin se purta foarte neobişnuit, aplecîndu-se spre ei şi strecurînd în discuţii remarci ca „Ai perfectă dreptate" şi „Sînt perfect de acord".

M-am bucurat cînd am simţit un picior lipit de al meu. Colin juca teatru, probabil. Am apăsat şi eu. Abia cînd luminile hotelului *Belmont* pătrunseră în taxi mi-am dat seama îngrozită că piciorul era al lui Harold Bligh.

Cînd Deirdre Bligh îşi scoase haina de blană, am putut să o examinez mai atent. Orice teamă că ar fi putut să-l intereseze pe Colin se evaporă.

Nici măcar resursele companiei nu reuşiseră să-i dea măcar sugestia unei talii, iar rochia de mătase roz, mulată pe corp, o făcea să arate oribil.

Desfăcu un pachet care conţinea două orhidee şi multă verdeaţă.

– Una pentru tine, una pentru mine – de la tata, spuse ea venind spre mine. Vrei să ţi-o prind eu?

– Nu cred că se potriveşte cu taftaua neagră, am zis eu.

Parcă refuzasem un ofiţer al Imperiului Britanic la Palatul Buckingham.

– Tata o să se simtă jignit, spuse ea ameninţătoare şi, uitîndu-se dezaprobator la pieptul meu, înfipse bu-

chetul în aşa fel încît feriga să ascundă cît mai mult din decolteu.

Cînd am ieşit de la toaletă, i-am găsit pe Colin şi Harold Bligh aşteptîndu-ne.

Colin se uită dezaprobator la decolteul meu şi se duse mai bine dispus spre Deirdre.

– Arăţi minunat, spuse el.

– Cine e idiotul care ne-a întîmpinat? l-am întrebat eu pe Colin după ce am intrat.

– Taci din gură, şopti el furios, uitîndu-se în jur de teamă să nu fi auzit cineva. E tatăl lui Deirdre – directorul general.

Oh, Doamne, mi-am spus eu, simţindu-mă cuprinsă de teamă. Acesta e jocul lui – fiica directorului general.

Ne-am alăturat unui grup de persoane care stăteau în faţa barului. Colin era în elementul său, degajînd o falsă bună dispoziţie.

Am observat că luase un obicei îngrozitor atunci cînd dădea mîna cu oamenii, acela de a le strînge mîna în ambele mîini ale sale – ca un vicar.

Părea să cunoască pe toată lumea, iar la cei la care nu putea să ajungă prin mulţime pentru a le strînge mîinile le făcea semn cu degetul ridicat şi le făcea cu ochiul.

De asemenea, izbutea să se ţină după Deirdre Bligh ca un cîine preferat.

Eu stăteam pe margine, bînd sherry şi încercînd să dau impresia că mă simt bine. Aş fi vrut ca cineva să stea dé vorbă cu mine ca să-i pot impresiona cu potenţialul meu de soţie de director. Picioarele mă dureau îngrozitor şi rochia era atît de strîmtă, că abia respiram.

– Nu lucrezi la *Foam Rubber Padding?* mă întrebă un bărbat mic de statură cu o mustaţă roşcată, uriaşă.

Am clătinat din cap şi el îmi aruncă cel mai fermecător zîmbet.

– Ei bine, atunci la *„Pantie Girdles"*, ştiu că te-am văzut undeva.

– Poate m-aţi văzut într-o zi cînd am venit să-l iau pe Colin Lang.

– Colin Lang de la *All-in-Ones?*

Am încuviinţat şi el mă privi cam ciudat. Tocmai voia să spună ceva, cînd ordonatorul toasturilor bătu în masă, invitîndu-ne la cină pe un ton de sergent major.

Grupul de la *„Cuti-Curve"* fu aşezat la masa principală, locul meu fiind între Harold Bligh şi un stîlp. Colin stătea în faţa mea, cu vreo două locuri mai încolo, lîngă Deirdre.

Începeam să-mi fac griji în mod serios, dar m-am hotărît să încerc să conversez cu Harold, ca să-i fac plăcere lui Colin.

– La ce departament lucrezi? l-am întrebat eu.

– Tocmai am preluat „Departamentul Fără Bretele", zise el, împungînd patru rotocoale de unt cu cuţitul. În ultima vreme a fost o oarecare acalmie, dar, din moment ce rochiile fără bretele par să revină la modă, adăugă el aruncînd o privire spre mine şi printre ferigi, viitorul pare destul de roz.

Mi-era groază să nu mă întrebe dacă purtam un sutien *„Cuti-Curve"*, aşa că m-am grăbit să încep să vorbesc despre teatru, un subiect care nu îl interesa deloc, căci îmi întoarse spatele imediat şi se apucă să vorbească despre preţul balenelor pentru corset cu amazoana din stînga lui.

În timp ce dădeam gata cinci feluri de mîncare, mă uitam în zadar după vreun semn conspirativ din partea lui Colin.

Dar el era prea ocupat copleşind-o cu complimente pe Deirdre.

Fetele din jurul meu deveniră din ce în ce mai roşii şi rochia mea din ce în ce mai strîmtă. Un balon se sparse deasupra capetelor noastre.

Norocosul, mi-am spus eu cu invidie.

Femeilor li se dărui cîte o agendă de adrese îmbrăcată în piele roşie, iar Colin, rîzînd mult, îşi trecu numele în agenda lui Deirdre, în exclamaţii de „Bravo, Colin" din partea celor din jur.

Mă plictisisem îngrozitor şi, deodată, îmi doream ca superbul artist de la spălătorie să fie acolo şi să rîdă cu mine.

Cînd femeile se retraseră la toaletă, am încercat s-o evit pe Deirdre, dar ea veni după mine.

– Colin mi-a spus că sînteţi prieteni, zise ea.

– Foarte vechi, am spus eu îmbufnată, încercînd să-mi lărgesc rochia puţin.

– Este fermecător! Tata are o părere foarte bună despre el.

– Ai ieşit mult cu el? am întrebat-o eu făcînd eforturi ca să nu-mi tremure vocea.

– Ah, de cîteva ori pe săptămînă în ultimele trei luni. Încă de cînd m-am întors de la pension. E o persoană atît de responsabilă, continuă ea. Nu stăm niciodată pînă tîrziu, pentru că el crede că mama şi tata şi-ar face griji.

După care el vine la mine, mi-am spus eu furioasă. *Viperă mincinoasă.*

M-am întors la masă cuprinsă de mînie. Ar fi trebuit să plec de acolo chiar în clipa aceea, dar nu aveam destui bani pentru taxi. Colin veni şi se aşeză lîngă mine.

– Pentru Dumnezeu, fii mai veselă, şopti el, nu e o înmormîntare.

– S-ar putea ca, în curînd, să fie a ta, i-am spus eu şuierător. Deirdre mi-a spus cît de minunat te-ai purtat cu ea în ultima vreme.

Nici măcar nu tresări.

– Nu fi ridicolă, spuse el cu răceală. E vorba numai de afaceri.

– Unde e vorba numai de afaceri? întrebă o voce veselă în spatele nostru.

Colin sări ca ars.

– Deirdre, exclamă el luînd-o de mînă. Hai să dansăm.

Cînd dansa, tremura ca o gelatină roz.

– Nu-i aşa că le stă bine? spuse persoana de lîngă mine.

– O pereche atît de potrivită, zise altcineva cu voce tare, sperînd să audă tatăl lui Deirdre.

El auzi şi privi în jur pînă cînd mă văzu stînd singură. Ferigile alunecaseră şi, cum era fiul, aşa era şi tatăl, veni spre mine imediat.

– Pari singurică, fetiţo, spuse el, vino să dansăm puţin.

Toţi ceilalţi de la masă erau fascinaţi. Iehova în persoană coborîse din cer ca să danseze cu o simplă muritoare.

– Tu eşti fata pe care Colin a găsit-o pentru fiul meu Harold, nu? Colin al nostru e un tînăr plin de resurse – nu ştiu ce ne-am face fără el.

Zîmbi şi le făcu cu mîna lui Deirdre şi lui Colin, care trecură pe lîngă noi dansînd. Orchestra începu un *quick-step*.

Tatăl lui Deirdre era un dansator plin de energie, făcînd tot felul de mişcări, dansînd cu spatele, făcînd paşi mari.

Stînjenită de rochia strîmtă şi nefiind o foarte bună dansatoare nici în cele mai bune momente, eu mă tot împiedicam şi mă scuzam.

– Bănuiesc că eşti talentată la altele, spuse el zîmbind cu subînţeles.

Orchestra începu un *Gay Gordons*.

– Preferatul meu, exclamă tatăl lui Deirdre începînd imediat să mă învîrtească din ce în ce mai repede.

Deodată, toată încăperea începu să se învîrtească şi picioarele noastre păreau să se fi încurcat între ele. Am reuşit să mă îndrept, dar domnul Bligh se dezechilibră şi se agăţă de mine. În clipa aceea, se auzi un zgomot oribil de ceva sfîşiat şi fermoarul rochiei mele se deschise pînă jos.

Pentru o secundă de coşmar, am rămas goală pînă la brîu în mijlocul ringului de dans. apoi, apucîndu-mi repede rochia, am rupt-o la fugă spre cea mai apropiată uşă. Aceasta dădea în bucătărie, unde o grămadă de chelneri italieni mă înconjurară strigînd „Bella, bella" şi încercînd să mă ajute. În cele din urmă, am fost salvată de directoare, care mă duse în biroul ei şi scoase un ac şi aţă.

– Ce întîmplare neplăcută, spunea ea tot timpul, clătinînd din cap.

Deodată, Colin dădu buzna înăuntru cu eşarfa din boa, din pene, şi cu poşeta mea. Era teribil de furios.

– Ce prostie din partea ta să nu porţi nimic pe dedesubt, spuse el.

Sînt sigură că era mai supărat pentru că nu purtam un sutien „Cuti-Curve" decît pentru că patru sute de oameni mă văzuseră goală. Am început să plîng.

– Vreau să mă duc acasă.

– Nu fi ridicolă, bineînţeles că nu poţi să faci asta.

Cum rămîne cu Harold?

– Nu suport să mai dau ochii cu oamenii aceia, am zis eu. Du-mă acasă, te rog.

Directoarea tuşi discret.

– Mă tem că rochia doamnei nu poate fi încheiată, zise ea.

– Va trebui să te duci acasă să te schimbi, spuse Colin.

– N-am cu ce altceva să mă îmbrac, am spus eu plîngînd.

Colin îşi pierdu controlul.

– Nu mai boci, strigă el. Mă dezamăgeşti.

– Te dezamăgesc? am strigat şi eu atunci. Dar tu, înşelîndu-mă cu...

Nu găseam cuvintele potrivite.

– Du-te şi ia-ţi haina, bombăni el.

Cînd am ieşit de la toaletă, l-am văzut pe Colin vorbind cu Harold Bligh.

– S-a fărîmat în mîinile tatei, l-am auzit pe Harold spunînd. Nu te supăra, dar e perfectă pentru cupa C.

Se întoarseră şi mă văzură. Harold se făcu roşu ca racul.

– Harold o să te ducă acasă să te schimbi, spuse Colin zîmbind, dar ochii îi erau îngrozitor de reci.

– N-am cu ce să mă schimb, am spus eu şi, mizînd pe groaza de scene a lui Colin, am izbucnit din nou în plîns.

Acest lucru dădu rezultatul scontat. Harold dispăru imediat, iar Colin îmi găsi un taxi. Am făcut o ultimă încercare.

– Vino cu mine, te rog, am spus eu pe un ton rugător, n-am nici un ban.

Furios, el îmi dădu o bancnotă de cinci lire.

– Nu realizezi că eu lucrez în seara asta, spuse el şi intră înapoi în hotel.

Cînd am ajuns acasă, nu-mi veni să cred că era numai nouă şi jumătate. Ultimele cuvinte ale lui Colin încă îmi mai răsunau în urechi.

Poate că îl judecasem greşit şi toată atenţia pe care i-o dădea lui Deirdre şi lui Harold făcea parte din campania sa de a ajunge sus şi de a cîştiga suficienţi bani pentru a se căsători cu mine.

Dar merita, oare? Dacă, într-adevăr, ajungea sus, cîte alte seri la fel de oribile ca aceea trebuia să suport? Şi, dacă m-ar fi iubit, ar fi înţeles cît de supărată am fost cînd mi-a căzut rochia în faţa atîtor oameni.

Toată noaptea, printre accese de plîns, am oscilat între cele două puncte de vedere. Presupun că dragostea, ca o insectă, continuă să zvîcnească multă vreme după ce moare.

Pe la ora şase dimineaţa, am adormit, în sfîrşit, doar pentru a fi trezită cîteva ore mai tîrziu de doamna Horrobin, care îmi bătea în uşă strigînd:

– La telefon.

Am coborît ameţită. Era Colin, vesel şi guraliv ca un disc- jockey.

– Bună dimineaţa, draga mea, zise el.

– Lasă-mă-n pace, am zis eu răguşită.

– Îngeraş, ştiu că m-am purtat îngrozitor, dar o să-ţi explic totul, îţi promit. Vin chiar acum la tine.

– Ba nu vii nicăieri, am spus eu. Plec la cumpărături.

– Treci pe la mine. Te rog, scumpo. O să mă revanşez faţă de tine.

Eram prea somnoroasă ca să mai discut.

– Bine, o să ajung cam într-o oră.

– Să nu întîrzii, draga mea, spuse el cu vocea sa

specială de Casanova care, pe vremuri, făcuse atîta prăpăd.

Are chef să se destrăbălează, mi-am spus eu supărată, e weekend şi nu suportă să se gîndească la Deirdre.

Am ajuns pe la douăsprezece şi jumătate. Exagerase peste măsură. Pusese discul meu preferat, avea un zîmbet pînă la urechi şi purta puloverul verde închis pe care i-l făcusem cadou de Crăciun.

– Scumpa mea! zise el îmbrăţişîndu-mă şi înecîndu-mă, practic, în *„Paco Rabane Pour Homme"*.

M-am desprins din braţele lui şi m-am aşezat pe canapea. Pentru prima oară în doi ani, ştiam că eu dominam.

– Scumpa mea, spuse el din nou, aşezîndu-se pe jos, la picioarele mele, încercînd să ia un aer de băieţel, pot să-ţi explic totul. Ar fi trebuit să-ţi spun mai devreme, dar cînd Deirdre s-a întors din Elveţia, în toamnă, bătrînul Bligh m-a luat deoparte şi m-a rugat destul de ferm să o plimb puţin.

– De ce nu mi-ai spus?

– Am vrut, dar mi-a fost teamă să nu pun în pericol relaţia noastră. M-am gîndit că o să te superi.

– Şi cum crezi că m-am simţit aseară? Bănuiesc că-ţi închipui că nu m-a deranjat.

– Ştiu că m-am purtat ca un idiot. Doar că doresc atît de mult să avansez şi să cîştig bani ca să...

– O ţii pe Deirdre Bligh în puf, am spus eu răutăcioasă şi m-am ridicat să plec.

El veni spre mine. Pentru prima oară, aproape că se ruga de mine.

– Te rog, dă-mi voie să te invit la masă. O să luăm o sticlă de vin, sau mai multe, dacă vrei. Vin să te iau

peste o oră şi îţi promit că lucrurile n-or să mai fie ca în ultimele cîteva luni.

– Bine, am spus eu cedînd, la fel cum făcusem de multe ori înainte. Mă duc acasă să mă schimb.

– Excelent, spuse el, ca şi cum nu s-ar fi îndoit nici o clipă de rezultat. Să ştii că le-ai făcut tuturor o impresie nemaipomenită aseară, adăugă el luîndu-mă după umeri şi conducîndu-mă spre uşă. Harold abia aşteaptă să te revadă. Şi bătrînul Bligh îţi transmite salutări şi a spus că, dacă vei vrea vreodată un post de manechin, te va angaja cu dragă inimă.

Deodată, scoase la iveală o pungă plină cu rufe murdare.

– Poţi să laşi şi astea în drumul tău, te rog?

Stăteam iarăşi furioasă în spălătorie. Tocmai pusesem detergentul, cînd artistul cel superb îşi făcu apariţia înăuntru. Purta un pulover bleumarin şi deja îşi murdărise pantalonii albi de vopsea.

– Bună, zise el, tocmai luam micul dejun, cînd m-am uitat pe fereastră şi te-am văzut intrînd aici. Mi-am zis, ia te uită, Doamna Mai-Alb-Decît-Albul, şi chiar devreme după petrecere, zise el şi mă privi mai atent, trebuia să fi observat cît de oribil de roşii şi de umflaţi îmi erau ochii.

– Am o durere de cap cumplită, am spus eu defensiv.

– Ei, ar fi timpul să-ţi descarci sufletul. Hai la mine să bem ceva.

– Bine, am spus eu.

– Uite, ai uitat ceva afară, zise el luînd ceva de jos şi dîndu-i drumul în maşina mea de spălat.

În apartamentul lui era un adevărat haos – peste tot se vedeau pînze, patul era nefăcut, iar pe dulap, printre

cărți și reviste, era o felie de pîine mîncată pe jumătate.

– Micul dejun, explică el și mușcă din felia de pîine. Vrei și tu?

Am clătinat din cap.

– Ia loc, zise el apoi și dădu la o parte o grămadă de pînze ca să-mi facă loc pe canapea.

După aceea, puse cîte un pahar mare de whisky pentru fiecare și se așeză pe un fotoliu șubred în fața mea.

– Acum, povestește-mi cum a fost aseară.

– Nu e prea mult de povestit, am spus eu. Colin s-a ținut după fiica șefului.

– Asta e ceva standard, spuse el trăgînd de talpa uneia dintre cizmele sale din piele neagră.

– Și mie mi-a căzut rochia, am zis eu oftînd.

El ridică privirea.

– Și nu purtam sutien.

– Mamă! spuse el zîmbind. Cît aș vrea să fi fost acolo.

Apoi i-am povestit repede tot ce se întîmplase cu o seară în urmă.

La sfîrșit, nu mai zîmbea.

– Mi-ar plăcea să-l fac praf pe ticălosul ăsta, zise el. De ce naiba îi mai speli rufele?

– E ultima oară, am spus eu. Trebuie să las totul în regulă.

– Pe urmă, putem să petrecem weekend-ul împreună?

– I-am promis lui Colin că iau masa de prînz cu el și trebuie să-i duc rufele înapoi.

– Încă îl mai iubești?

– Nu, am spus eu. Dar, după doi ani, trebuie să ai o discuție.

– Eşti nebună, zise el ridicîndu-se şi umplîndu-şi paharul din nou.

M-am uitat pe furiş la părul lui lung şi şaten, la umerii săi laţi, la şoldurile înguste şi la picioarele sale foarte lungi. Oh, Doamne, mi-am spus, ar fi o schimbare nemaipomenită. Se opri în faţa mea şi, întinzînd mîna, îmi ciufuli părul uşor.

– Mă bucur că ţi-ai pieptănat coafura aceea îngrozitoare.

– Nu ţi-a plăcut?

– Deloc, zise el. Dar aseară nu erai într-o stare de spirit adecvată pentru a auzi că era oribilă.

M-am abţinut să mă arunc în braţele lui şi să izbucnesc în plîns.

– Nu te mai duce la el, spuse şi ochii îi erau deodată serioşi. Stai aici şi o să mîncăm îndelung, o să ne cunoaştem mai bine şi, apoi, am putea sau nu să mergem la cinema. După aceea, am o friptură uriaşă în frigider pentru cină, după care s-ar putea să-ţi fac portretul.

Avea un chip atît de superb. M-am întrebat cum de putusem să-l consider pe Colin atrăgător.

– Îi duc rufele lui Colin şi o să iau masa cu el, am spus eu. Pe urmă, o să vin aici.

El ridică din umeri şi goli paharul.

– Cum vrei. Te conduc înapoi.

La spălătorie era un adevărat haos. Dintr-una dintre maşini ieşea o spumă roz şi toată lumea se strînsese în jurul ei.

– Cred că e maşina ta, spuse artistul meu şi, îngrozită, mi-am dat seama că avea dreptate.

Am păşit repede prin spumă şi am deschis capacul.

Înăuntru, toate cămăşile frumoase şi albe ale lui Colin erau pătate de roşu, asemeni zorilor. Vestele şi pan-

talonii lui albi erau de un roz închis.

– Fantastic, spuse artistul meu. Incredibil. Uite ce culori. Nici Turner însuşi n-ar fi reuşit mai bine, zise el şi, vîrînd mîna în maşină, căută prin spumă pînă cînd găsi, în sfîrşit, o cîrpă roşie.

– Nu-mi permit să-mi stric cea mai bună batistă, zise el.

– Tu ai făcut-o, am spus eu uimită. Era batista ta. Ai pus-o acolo intenţionat.

Pe chipul lui apăru un zîmbet.

– Da, zise apoi şi stoarse batista în maşină. Am făcut-o o dată din greşeală cu o batistă de mătase purpurie şi, o lună, a trebuit să port chiloţi mov. M-am gîndit că Domnul Mai-Alb-Decît-Albul ar merita o lecţie.

Am început să rîd.

– Colin o să înnebunească de furie, am zis eu şi, deodată, nu voiam să fiu de faţă cînd avea să descopere totul.

– Dacă invitaţia aceea la masă mai e valabilă, o accept.

Johnnie Casanova

Richard se încruntă la imaginea sa din oglindă. Poate că Johnnie putea să poarte tricouri *Lacoste* descheiate şi mulate pe corp, dar el nu putea. Avea gîtul prea lung şi subţire – semăna cu o girafă. Oftînd, îşi scoase tricoul şi îşi puse o cămaşă de un albastru închis şi cravată şi un sacou de in bleu, după care se dădu cu after-shave-ul lui Johnnie.

Ieşi în hol şi bătu la uşa celuilalt dormitor.

– E trecut de nouă, spuse el. Am plecat.

Dinăuntru se auzi zgomot de paşi şi o voce strigă:

– Stai puţin!

Johnnie ieşi înfăşurat într-un prosop, cu părul negru răvăşit, şi închise uşa în urma lui.

– Mai stai pe-aici, zise el. Sînt gata într-un sfert de oră.

– Pe naiba, spuse Richard, după care adăugă, ară-

tînd spre uşa camerei: Doar n-o aduci şi pe ea, nu?

Johnnie zîmbi şi clătină din cap.

– În invitaţie nu scria aduceţi un duşman. Uite ce e, spune-i Mirandei că lucrez pînă mai tîrziu. O să vin şi eu înainte să se închidă barurile.

Richard luă cheile maşinii.

– O să-i spun să-ţi păstreze pe cineva, zise el şi ieşi trîntind uşa de la intrare.

•

Richard remarcă fata imediat cum ajunse la petrecere. Părea să nu fie deloc în largul ei, învîrtindu-se pe lîngă un grup de persoane care o ignorau, nedumerită ca un cătel aşezat în mijlocul străzii.

– Cine e fata în rochie purpurie? întrebă el luînd un pahar din mîna Mirandei, gazda lui.

– Verişoara mea Gemma, tocmai a terminat şcoala şi nu e deloc în elementul ei.

Gemma. Richard repetă numele în gînd. Îi plăcea.

– Să mă duc să stau de vorbă cu ea? întrebă el.

– Ah, dragul meu, ai vrea? Ţi-aş fi extrem de recunoscătoare. Se vede atît de urît la o petrecere cînd cineva stă singur. Vine şi Johnnie, nu? adăugă ea bătînd din genele lungi şi negre.

– Desigur, spuse Richard. Era la serviciu. Zicea că s-ar putea să mai întîrzie.

Gustă din băutură, care era îngrozitoare, şi se întrebă unde era ascuns whisky-ul. Fetele ţineau întotdeauna o sticlă pentru Johnnie. Cînd ajunse lîngă fata în rochie purpurie, grupul din jurul ei se risipise. Ea strîngea paharul în mînă, părînd foarte speriată.

– Bună, spuse el.

Ea se întoarse recunoscătoare.

– Ah, bună.

– E prea gălăgie aici şi nu prea mă pricep să citesc pe buze, spuse el, iar ea îl urmă lîngă fereastră. Ai o rochie frumoasă.

– Nu-i aşa că e superbă? Am împrumutat-o de la Miranda.

Avea ochi mari, albaştri, şi o piele trandafirie, iar chipul ei inocent şi neliniştit nu se potrivea deloc cu trupul voluptuos. Ca şi cum l-ar fi împrumutat şi pe acesta pentru petrecere.

– Iar Gemma e un nume foarte frumos, zise el. Ţi se potriveşte.

– De unde ştii că mă cheamă Gemma?

– Mi-a spus Miranda.

Ea păru dezamăgită.

– Şi te-a trimis să mă salvezi?

– Deloc. Eu am întrebat-o cine eşti şi am venit singur încoace.

Află că nu avea decît şaptesprezece ani, îşi începea prima slujbă şi locuia într-o cameră în apropiere de el. Aceea era prima ei petrecere londoneză şi se gîndise la ea zile întregi.

Conversaţia lor era mereu întreruptă de fete care veneau să întrebe unde era Johnnie.

– Cine e Johnnie? întrebă Gemma, după ce plecă o blondă.

– Colegul meu de apartament.

– Are o mulţime de admiratoare.

– Aşa s-ar spune.

– Ce face?

– Prăpăd.

Ea rîse.

– În ce sens? Cum e?

Richard ridică din umeri.

– Nebun, rău, periculos de cunoscut, spuse el degajat. O singură privire calculată, din ochii lui albaştri şi nemiloşi şi soţiile îşi părăsesc soţii, prietenele îşi lasă prietenii, şi toate îşi lasă lucrurile împrăştiate prin apartamentul nostru – ca să aibă motiv să se întoarcă.

– Îl cunoşti de multă vreme?

– Ah, de o veşnicie. Am fost la şcoală împreună, şi la Cambridge, şi, de atunci, împărţim acelaşi apartament. Eu sînt angajat acolo doar ca să primesc mesaje. De asemenea, am cel mai ud umăr din Londra.

Ea îl privi atent.

– Îmi dau seama. Cred că, dacă aş vrea să plîng pe umărul cuiva, l-aş alege pe al tău.

Înveselit, Richard îi spuse cîteva bancuri şi îi spuse cine erau cei de la petrecere. Muzica răsuna foarte tare şi oamenii dansau, se îmbătau, deveneau mai drăgăstoşi şi se certau. Stînd de vorbă cu ea, Richard se întrebă cum arăta dimineaţa acel corp superb şi cald, şi părul ei întunecat răsfirat pe pernă.

Privirile îi se întîlniră brusc, comunicară şi, deodată, fu foarte important să o ia de acolo înainte să vină Johnnie.

– Ce faci după asta?

– Nimic, spuse ea.

– Ce zici, plecăm de-aici ca să mergem să mîncăm undeva?

– Ah, cu mare plăcere. Sînt lihnită de foame. N-am putut să mănînc nimic la prînz.

Johnnie sosi exact cînd plecau ei. Stătea în prag zîmbind şi blocîndu-le trecerea. Purta un costum roz cu o garoafă la butonieră, părînd înalt, subţire şi sexy.

Îi luă după umeri pe amîndoi.

– Fugeai de mine? Cu cea mai drăguţă fată de aici.

– Mergem să mîncăm. spuse Richard.

– Stai puțin. Nu te grăbi așa. N-ai de gînd să mă prezinți?

– Ea este Gemma, zise Richard simplu.

– Gemma, spuse Johnnie cu o voce mîngîietoare. G-e-m-m-a. N-am mai cunoscut nici o fată cu numele de Gemma, zise el apoi şi îşi lăsă privirea să lunece în jos, nescăpîndu-i nici o părticică din trupul ei.

– Foarte frumos, Richard, murmură el. De-a dreptul excepțional şi, pe deasupra, şi la petrecerea Mirandei. Ce întorsătură!

Gemma roşi. Dar, în clipa aceea, Miranda exclamă încîntată şi se aruncă de gîtul lui Johnnie.

– Dragul meu, ai ajuns, în sfîrşit. Îți aduc un whisky.

După ce dispăru ea, Johnnie miji ochii în întunericul petrecerii.

– Nu pare prea interesant, spuse el. Unde mergeți să mîncați?

– Nu ne-am hotărît încă, spuse Richard căruia nu îi plăcea deloc cum o măsura Johnnie pe Gemma cu acea expresie nonşalantă care însemna întotdeauna că era interesat.

– Priviți, a venit Johnnie! strigă o fată într-o rochie transparentă.

Richard o luă pe Gemma de braț.

– Hai să mergem, zise el.

Pentru ca Johnnie să nu le dea de urmă, Richard o duse pe Gemma la un restaurant unde nu mai fusese niciodată. Era foarte scump şi el fu încîntat cînd o văzu mîncînd cu poftă.

Nu o duse acasă în seara aceea – nu voia să riște ca ea să-l revadă pe Johnnie atît de curînd – şi nu o duse

acolo niciodată după şirul de întîlniri care urmară. Nici nu o sărută, temîndu-se de şuvoiul de emoţii pe care ar fi putut să-l declanşeze acest lucru.

Descoperi că se gîndea tot timpul numai la ea, gînduri tulburătoare şi obsedante, care nu-l lăsau să doarmă noaptea şi îl făceau să fie absent în timpul zilei. De asemenea, îl speria şi faptul că se gîndea la ea ca la o posibilă soţie. Ar fi fost o nebunie să se însoare cu o fată care nu avea decît şaptesprezece ani.

Johnnie, foarte curios, îl asalta cu întrebări.

– Verişoara aceea a Mirandei avea ceva foarte seducător. Nu m-ar deranja s-o învăţ cîte ceva. De ce n-o aduci pe-aici într-o seară?

– Şi să pui mîna pe ea imediat? Nu, mersi!

– Richard, scumpule, vreau s-o văd doar ca să mă conving că este destul de bună pentru tine.

– Sau destul de proastă pentru tine.

– Uite ce e, invit-o mîine la cină, o s-o chem pe Birgitta să gătească şi, pe cuvînt de cercetaş, o să fiu cuminte.

Richard oftă şi fu de acord.

În mod surprinzător, seara fu un succes. Birgitta găti minunat, se bău mult vin şi, deşi Johnnie făcu tot posibilul ca Gemma să se simtă în largul ei, dădu de înţeles foarte clar că pe el îl interesa Birgitta.

Cînd ieşi din salon, se aplecă şi o sărută pe Gemma pe obraz.

– Mi-a părut bine, scumpo. Eşti bună pentru bătrînul Richard. Stai prin preajmă.

Cînd o conduse acasă, Richard făcu o manevră ca să evite un taxi care apăruse după o curbă, şi ea se izbi de el. Nu făcu nici o încercare de a reveni la loc. El o simţi fierbinte ca un cuptor. Gîtlejul i se uscă.

După ce opri în fața casei ei, o îmbrățișă și o sărută. Nu era conștient decît de sîngele care îi zvîcnea în cap și de căldura și moliciunea corpului ei.

– Haide, spuse el. Ar fi bine să ne oprim.

– De ce? De ce? oftă ea, ghemuindu-se lîngă el. Nu mă vrei, Richard?

– N-are nici o legătură cu asta.

– Uită-te la Johnnie cu Birgitta.

– Tu nu ești Birgitta, spuse el.

Întorcîndu-se spre casă, el se întrebă ce anume îl oprise. De obicei, nu ezita în privința fetelor – și acum i se oferise pe tavă. E prea tînără, probabil că încă n-a început să ia anticoncepționale, își spuse el. Nu vreau asta de la ea – nu încă, nu înainte de a fi sigur că o vreau pentru totdeauna.

Cînd o sună a doua zi, căldura dispăruse din vocea ei. Părea supărată, rece, aproape jignită. Nu, nu era liberă în seara aceea și nici următoarea, și cînd se întîlniră cu prima ocazie, fu foarte rece.

El hotărî să o lase să fiarbă o săptămînă, dar, peste două zile, descoperi că îi era atît de dor de ea, că nici nu putea să lucreze. Decise să se ducă să o ia de la serviciu.

Îngheță cînd văzu mașina lui Johnnie, un Lotus Elite, parcată în fața clădirii. Johnnie stătea rezemat de ea și fuma. Gemma ieși în fugă și nu se opri decît în brațele lui.

Îl confruntă pe Johnnie a doua zi la micul dejun.

– Te-am văzut cu Gemma.

Johnnie îl privi.

– Și?

– Ai promis c-o lași în pace. Nu mă supăr cînd îmi furi femeile de sub nas. Dar Gemma e doar un copil.

– Învață repede, spuse Johnnie aprinzîndu-şi o ţigară. Am rămas surprins cînd m-a sunat.

– Te-a sunat? întrebă Richard.

– Da, m-a sunat a doua zi după ce a fost aici la cină şi m-a întrebat dacă putem să ne vedem. M-am gîndit că trebuia să fie ceva în legătură cu tine, aşa că am spus „da", bineînţeles. Sărmana de ea, era într-o stare îngrozitoare. Ăăă...a zis că nu păreai să vrei să faci nici o mişcare şi era chiar atît de înspăimîntător de urîtă?

– Urîtă? repetă Richard. Dumnezeule!

Johnnie ridică din umeri.

– Sigur că a trebuit s-o consolez, părea să aibă mare nevoie de asta. Dar mă dau la o parte, dacă vrei.

Richard clătină din cap. Asta era, îşi spuse el cu regret. Cel puţin, bănuia că nu avusese timp să se îndrăgostească prea tare de ea. Totuşi, de cîteva ori în zilele care urmară, dorinţa deveni atît de insuportabilă, încît o sunase şi o invitase în oraş, dar, de fiecare dată, primise acelaşi refuz rece.

Richard se cufundă în muncă, jucă squash. îşi petrecu mult timp în afara Londrei. îşi sună vechii prieteni, dar durerea nu părea să dispară.

Într-o seară, cînd se întoarse acasă, se ciocni de Gemma, care ieşea din baie. Era înfăşurată doar într-un prosop roşu şi părul i se revărsa pe umerii albi. Lui Richard i se tăie răsuflarea. Uitase cît de frumoasă era.

Ea păli cînd îl văzu.

– Bună, Richard, ce mai faci?

– Bine. Arăţi bine.

– Grăbeşte-te, iubito, că îngheţ de frig, strigă Johnnie din dormitor.

Roşind puternic, Gemma o zbughi pe lîngă el.

Richard se aşează pe pat, luîndu-şi capul în mîini. Avea senzaţia că cineva îi smulgea unghiile de la picioare.

O săptămînă mai tîrziu, veni acasă de la serviciu şi îl găsi pe Johnnie îmbrăcîndu-se ca să iasă în oraş.

– Cea mai superbă seducătoare a venit la serviciu astăzi.

– Cînd o muţi aici?

– Cît mai curînd posibil.

– Ieşi cu ea în seara asta? întrebă Richard.

– Da.

– Şi cu Gemma cum rămîne?

Cît de greu îi era să pară nonşalant.

– Dragul meu, Gemma a urmat aceeaşi cale ca toate femeile, în pat şi jos din pat.

Richard fu îngrozit.

– Dar nu se poate să-i dai papucii, pur şi simplu!

– Cine a zis că-i dau papucii? spuse Johnnie punîndu-şi un sacou galben. O s-o văd doar săptămînal, nu în fiecare zi.

Gemma sună seara următoare. Richard îi spuse că Johnnie nu era acasă. Discutară agreabil, dar Richard îi simţi încordarea din voce.

A doua zi, sună din nou, părînd disperată.

– Pot să te ajut cu ceva? o întrebă Richard.

– Nu, mulţumesc. Doar spune-i lui Johnnie că am sunat.

Seara următoare, sună cînd Johnnie se schimba ca să iasă în oraş.

– Bună, scumpo, zise el vîrînd receptorul între umăr şi bărbie şi continuă să îşi încheie butonii. Ce mai faci? Grozav. Trebuie să ne vedem curînd. Am fost extrem de ocupat zilele astea. O să te sun, da?

Johnnie găsi o slujbă nouă care presupunea multe telefoane de afaceri nocturne. Instală în apartament un robot telefonic care să înregistreze mesajele. Richard, care încerca fără tragere de inimă să se cupleze cu o soră medicală pe care o cunoscuse la o petrecere, îşi petrecea foarte mult timp plecat de acasă.

Într-o seară, cîteva zile mai tîrziu, se întoarse acasă şi ascultă mesajele.

– Johnnie, Johnnie.

Era vocea Gemmei, fără nici o căldură în glas, de data aceasta. Părea disperată.

– Te rog, Johnnie, trebuie să te văd, te rog, nu mă mai înnebuni cu robotul ăla, spuse ea şi izbucni în plîns.

Suna îngrozitor, suspinele ei răsunînd în toată încăperea.

Richard nu mai suportă şi opri robotul, ştergînd vocea Gemmei.

– Îmi pare rău, îi spuse el asistentei, care îl aştepta în camera alăturată. Trebuie să plec.

Pentru o secundă, cînd deschise uşa, Gemma se lumină la faţă văzînd că era el.

– Richard! Ce cauţi aici?

– Ţi-am auzit mesajul pe robot. L-am şters. N-o să-l recucereşti pe Johnnie în felul ăsta, îi spuse el cu blîndeţe. Pot să intru?

Ea încuviinţă. El fu îngrozit de înfăţişarea ei. Fusta îi era plină de pete, părul îi era neîngrijit, pielea pătată. Nu avea să-l recucerească nici aşa, îşi spuse ea.

– Bei o cafea?

El clătină din cap. Ea frămînta o batistă în mîini.

– Ce s-a-ntîmplat?

– Johnnie, spuse ea cu buzele tremurînd. L-ai văzut?

– Din cînd în cînd, spuse el uitîndu-se pe fereastră.

Ţi-e mai bine fără el, spuse apoi brusc. Ştiu că sună brutal, dar l-am văzut terminînd cu atîtea femei. E incapabil să aibă o relaţie cu cineva mai mult timp.

Urmară cîteva momente de linişte.

– Dar zicea că mă iubeşte şi, acum... acum cred că sînt însărcinată. Oh, Doamne! zise ea ascunzîndu-şi faţa în mîini şi izbucnind în plîns.

Richard traversă camera într-o clipă şi o luă după umeri.

– Sărmana de tine, eşti sigură?

– Ei bine, aproape...

– Ai dreptate să fii supărată din cauza lui Johnnie.

– Dar mi-e atît de frică, spuse ea lovindu-şi fruntea cu pumnii. Parcă aş fi în iad. Ce or să spună părinţii mei? Şi colegii de serviciu. N-am putut să mă abţin, Richard. Prima dată cînd m-a sunat – seara după ce am luat cina cu voi şi Birgitta, n-am vrut să ies cu el.

– Te-a sunat? întrebă Richard brusc. Dar credeam... nu contează, continuă.

– Şi nici n-am vrut să mă culc cu el. Dar e atît de atrăgător. De fiecare dată cînd mă atinge, mă înfior. Mi-a promis c-o să dureze veşnic şi că o să se însoare cu mine.

– S-ar putea s-o facă, pînă la urmă!

– Nu! exclamă ea depărtîndu-se de el. Nu trebuie să afle. Nu vreau să fie constrîns s-o facă.

– O să mai aşteptăm o săptămînă, după care va trebui să afle, zise Richard.

În următoarele cîteva zile, Richard îşi petrecu fiecare moment liber cu Gemma, ducînd-o la cinema, forţînd-o să mănînce cum trebuia, încercînd să o facă să se relaxeze.

Într-o seară, o găsi clătinîndu-se, cu ochii împăienjeniți și cu fața leoarcă de sudoare.

– Bună, dragule, spuse ea cu limba împleticită. Vino și tu la petrecere, zise ea agitînd o sticlă de gin pe trei sferturi goală. Am băut asta făcînd o baie fierbinte.

Luă încă o înghițitură din sticlă și se strîmbă.

Richard îi smulse sticla din mînă.

– Proasto! strigă el. Să încerci aiureli din astea bă-beşti.

– Îl vreau pe Johnnie, strigă ea, ah, cîtă nevoie am de el! De ce să îndur coşmarul ăsta singură?

Țipă isteric, iar Richard, care detesta orice formă de violență fizică, își luă inima în dinți și îi trase o palmă. Ea se prăbuși pe canapea.

– Îmi pare rău, nespus de rău, şopti ea. Dar mi-e atît de frică, Richard.

Mai tîrziu, îi fu îngrozitor de rău. El o așeză în pat și o ținu în brațe, liniştind-o ca pe un copil, pînă cînd se calmă.

– Povesteşte-mi despre Johnnie, zise ea. Cu ce am greşit?

– Cu nimic. Johnnie nu suportă prea multă dragoste.

– A avut vreodată o relație mai serioasă cu vreo fată?

– Nu, din cîte îmi amintesc. Le urmărește cu asiduitate, după care le părăsește. Aproape ca și cum ar fugi de ceva de care îi e groază, nu după ceva ce-i place.

– Presupun că de aceea e un amant atît de grozav, spuse ea. Pentru că e atît de detaşat.

Richard o mîngîie pe păr. Ideea că Johnnie făcea dragoste cu Gemma îl excită. Îi simți trupul moale lipit de al său. O doresc, își spuse el. N-am încetat niciodată s-o doresc. Știa că era o nebunie, dar, uşor, mîngîietor, începu să facă dragoste cu ea. După aceea, ea plînse și

plînse şi el îi spuse iar şi iar cît de mult o iubea şi că avea să se însoare cu ea, pînă cînd ea îi adormi în braţe.

A doua zi după-amiază, ea îl sună la serviciu.

– Richard, e în regulă. Nu sînt însărcinată, aşa că nu mai trebuie să te însori cu mine. Şi mai ştii ceva? Johnnie m-a sunat adineauri şi m-a invitat în oraş.

– Te duci? o întrebă el simplu.

– Bineînţeles, zise ea fericită.

– Ai grijă.

Nu suporta gîndul de a se duce acasă şi de a-l vedea pe Johnnie aranjîndu-se. Se duse la cinema şi, apoi, la un film care începea la miezul nopţii. Cînd ajunse acasă, văzu că toate luminile erau aprinse. Dar cînd intră în salon, îl găsi pe Johnnie stînd pe canapea, singur. Cămaşa albă îi era descheiată la guler şi, lîngă el, era o sticlă de whisky. Ochii îi străluceau periculos.

– Am fost cu Gemma.

– Ştiu, zise Richard.

– Şi mi-a spus ceva senzaţional. A zis că aseară ai cerut-o de nevastă, spuse el şi se ridică de pe canapea, clătinîndu-se uşor. Eşti nebun! Nu trebuie să te însori cu ea. E o uşuratică. Oricine ar putea s-o aibă.

– Nu vreau să discut despre asta, zise Richard dîndu-şi seama că Johnnie era extrem de beat.

– Ei bine, eu vreau! Nu te las să te însori cu o uşuratică. Ce-ar fi să-i dăm papucii amîndoi? Nu vrei să te însori cu ea, Richie. E mult mai bine dacă locuieşti cu mine.

– Asta era, deci, zise el rar. De fapt, nu te interesează femeile, nu? Îţi place doar ca ele să te placă, pentru ca apoi să le răneşti. Şi nu suporţi să-mi placă nici mie.

Johnnie venea spre el, cu ochii îngustați amenințător.

– Întotdeauna am crezut că era întîmplător felul în care îmi stricai fiecare relație, zise Richard. Acum îmi dau seama că o făceai intenționat.

Johnnie îi trase un pumn atunci, trimițîndu-l în partea cealaltă a camerei. Richard ridică privirea ametit şi îl văzu pe Johnnie aplecîndu-se deasupra lui, cu o expresie de groază pe chip.

– Richie, îngăimă el. Iartă-mă. Mi-am pierdut cumpătul. N-am vrut să te rănesc.

Richard îşi pipăi maxilarul şi se ridică.

– Ba da, zise el cu răceală. Întotdeauna ai vrut să mă rănești. Să mă pedepseşti pentru că-mi plăceau femeile, cînd ar fi trebuit să te vreau numai pe tine. Bănuiesc că de aceea am suportat, pentru că, în subconştientul meu, am ştiut de ce o făceai.

– Nu pleca, Richie, nu pleca. Ai înțeles greşit! spuse Johnnie rugător.

Dar Richard trîntise uşa în urma lui. O rupse la fugă pe stradă. Trecu pe lîngă casa în care locuia Gemma. Era lumină la ea şi, pentru o clipă, el cochetă cu gîndul de a-i face o vizită. Ce triunghi stupid, îşi tot spunea el. Faptul că el, Johnnie şi Gemma erau implicați astfel făcea parte din geometria ciudată a iubirii. Fiecare dintre ei iubea pe cine nu trebuia.

Rîul era acoperit de ceață. Macaralele se întindeau asemeni unor beţivi înalți deasupra apei. Sus pe cer, un avion se deplasa printre stele, luminile sale licărind cînd verzi, cînd roşii. Cît aş vrea să fiu în avionul acela, îşi spuse el. Îşi pipăi maxilarul din nou. Îi amorțise. Bănuia că, în curînd, la fel ca în toate celelalte cazuri, avea să înceapă să-l doară ca naiba.

Să cîştige cea mai bună

Toate lucram în acelaşi birou şi nu ne gîndeam decît la bărbaţi. Fiona Davis era specializată în poliţişti; lui Susan Black – Blackie – îi plăceau băieţii moderni din televiziune sau publicitate. Nici una nu vedea în cealaltă o rivală serioasă.

Amîndouă erau frumoase în moduri total diferite. Fiona era una dintre acele blonde care ies îmbrăcate elegant ca să plimbe un labrador. Blackie avea o faţă micuţă şi palidă, părul scurt şi negru, şi purta tot felul de haine aiurite, folosind cel puţin o sticlă de tuş de pleoape pe săptămînă.

Eu însămi am o faţă drăguţă, o siluetă normală şi părul lunguţ, şaten şi bogat. Mă descurc, dar nu am atîta putere de atracţie ca celelalte două. Numele meu este Kathleen Burgess.

Tocmai mă întorsesem dintr-un concediu de două

săptămîni şi mă instalam în colţul meu, încercînd să mă odihnesc puţin, cînd Fiona apăru îmbrăcată cu un jerseu foarte strîmt vîrît într-o fustă roşie foarte strîmtă – deloc genul ei – şi mirosind puternic a parfum.

– Bună, zise ea. Ce mai faci?

Evident, nevrînd deloc să afle, se aşeză pe scaun şi se apucă imediat să-şi fardeze ochii.

Hei, am spus în sinea mea, Fiona nu-şi fardează niciodată ochii în timpul zilei.

Aveau să se întîmple lucruri şi mai ciudate. Blackie îşi făcu apariţia, complet machiată şi cu gene false cu tot. Blackie se ascunde întotdeauna în dosul unor ochelari fumurii imenşi pînă la ora prînzului.

– Bună, spuse ea în treacăt şi îşi scoase peria.

– Ce v-a apucat pe amîndouă? am întrebat eu. Ce s-a-ntîmplat cu cele două colege dragi pe care le ştiam şi le iubeam?

Amîndouă mă priviră furioase şi, din moment ce nimeni nu voia să ştie cum îmi petrecusem concediul, m-am dus să iau corespondenţa pentru departamentul nostru. Toate scrisorile erau pentru un anume Charles Townsend, al cărui nume era urmat de o serie întreagă de titluri. Blackie nu mai era cînd m-am întors.

– Cine este Charles Townsend cînd e aici? am întrebat-o eu pe Fiona.

Ea dădu drumul rimelului cu zgomot.

– Dă-mi mie scrisorile alea, strigă ea smulgîndu-mi-le din mînă.

– Bine, bine. Dar cine e?

– Noul consultant ştiinţific. A fost adus de Consiliu ca să preia departamentul nostru.

– Cum e?

– Ah, încîntător şi uluitor de inteligent.

– Însurat?

– Asta nu mai ştiu, spuse Fiona, care, uneori, devine foarte încrezută.

– Cine lucrează pentru el?

– Asta e partea ridicolă. E atît de mult de muncă, încît lucrăm şi eu şi Blackie, iar Blackie a făcut o pasiune pentru el. Nu-l lasă în pace nici o clipă. Ei bine, nu pot să stau aici să bîrfesc toată ziua. Ar trebui să-i duc scrisorile.

Blackie se întoarse, mirosind şi mai tare a *Fidji* şi purtînd un sutien nou.

– Arăţi bine, i-am spus eu.

– Adevărat? spuse ea bucuroasă. Unde e Fiona?

– Să-i ducă scrisorile unui anume Townsend.

Blackie păru furioasă.

– Eram sigură că o să facă asta.

– De ce?

– S-a îndrăgostit lulea de sărmanul domn Townsend; nu iese deloc din biroul lui.

– Cum e tipul?

– Ah, excelent. Genul soţului ideal. A fost profesor universitar şi acum e prima oară cînd lucrează la o companie, aşa că e total zăpăcit de lucruri precum memo-uri şi interfoane. Bine că mi-am adus aminte, biroul lui trebuie să se fi umplut de praf în weekend.

Şi, luînd un pămătuf de praf, ieşi din încăpere.

Trebuie să-l văd şi eu, mi-am spus.

Am aşteptat pînă cînd a sosit căruciorul pentru cafea, ceea ce le făcu să apară pe Fiona şi Blackie, certîndu-se pentru care dintre ele avea să-i ducă ceaşca domnului Townsend, şi m-am furişat în biroul acestuia cu cutia de biscuiţi.

El se uita pe fereastră, atît de absorbit de gînduri,

încît am putut să-l studiez cu atenție. Nu-mi dădeam seama pentru ce era atîta agitație; mie mi se părea doar un tip slab, cu un aspect dezordonat şi cu un păr lung şi negru, cu o față prelungă şi ascetică şi cu ochelari în formă de semilună. Făcu semn că nu voia biscuiți.

– Ei bine, nu e deloc un Adonis, am spus eu revenind în biroul nostru.

Fiona şi Blackie mă priviră stupefiate.

– Domnul Townsend nu mănîncă biscuiți, spuseră amîndouă la unison.

Mi-am dat seama mai bine ce voiau să spună în după-amiaza aceea, cînd am luat notițe la o ședință.

Poate că domnul Townsend nu era un Adonis, dar ştia să vorbească – oh, Doamne, şi cum mai vorbea! În modul cel mai dezarmant, vorbind cu o voce groasă şi blîndă, îi făcu praf pe toți directorii.

Cînd bătrînul Antrobus, directorul general, spunea obişnuitele sale banalități, domnul Townsend ridică privirea, mă surprinse căscînd şi zîmbi.

Şi avea un zîmbet mortal, care îi lumina trăsăturile destul de comune. Am hotărît că, totuşi, îl găseam atrăgător. Dar nu aveam să alerg după el ca celelalte două.

Cu siguranță, nici un şef nu avea dosarele puse în ordine şi nu era atît de îngrijit ca domnul Townsend.

Gata cu acele pauze de prînz vesele, de cîte două ore, cînd mergeam să mîncăm împreună; acum, Fiona şi Blackie mîncau brînză de vaci şi iaurt la birou, pentru a se împiedica una pe alta să rămînă singure cu domnul Townsend.

Amîndouă țineau regim în permanență şi vorbeau la nesfîrşit de calorii.

Eu am început să iau masa de prînz la cafeneaua lui Jimmy cu şeful meu, domnul Pringle. Blackie şi Fiona îl

disprețuiau pe domnul Pringle, pentru că acesta avea nasul roşu, îşi vîra vată în urechi cînd era frig şi nu avea bani niciodată. Mie îmi plăcea de el.

Soția lui aştepta un copil şi obişnuiam să stăm în fața ouălelor şi cartofilor prăjiți şi să ne întrebăm daca avea să fie fată sau băiat şi rîzînd despre ultima absurditate a Fionei şi a lui Blackie.

– Nu pot să înțeleg ce văd la domnul Townsend, am mințit eu.

– E o combinație de neajutorare şi inteligență, spuse domnul Pringle. Femeile simt imediat dorința de a fi ca nişte mame pentru el şi îi cos nasturii, dar, în acelaşi timp, ştiu că, intelectual, le este superior.

În ziua în care Blackie îşi scurtă fusta cu zece centimetri cu capsatorul de la birou şi Fiona veni îmbrăcată cu cel mai strîmt jerseu pe care îl văzusem vreodată, domnul Pringle intră clătinîndu-se, pămîntiu de oboseală, şi strigă:

– E băiat! Trei kilograme şi jumătate.

– Excelent, am spus eu îmbrățişîndu-l.

– Astăzi, noi doi o să sărbătorim, spuse el. La naiba cu ouăle şi cartofii prăjiți.

Am mers la un restaurant franțuzesc, de pe High Street. La început, am comandat o sticlă de şampanie şi o sticlă de vin alb. Nasul domnului Pringle se înroşi şi mai tare cînd toastă pentru mine, pentru soția lui şi pentru băiețelul Crispin, pe rînd.

De fapt, făceam atîta zgomot, încît n-am observat grupul de bărbați de la o masă din apropiere. Apoi, fu adusă budinca şi, deodată, l-am văzut pe domnul Townsend privindu-mă sumbru. Domnul Antrobus era lîngă el, stînd cu spatele la noi.

– Chelner, două coniacuri mari, strigă domnul Pringle.

– Ssst, am şoptit eu. Domnul Antrobus şi domnul Townsend sînt aici!

– Eşti o fată minunată, Kathleen, spuse domnul Pringle luîndu-mă după umeri şi ridicînd paharul.

Domnul Townsend îşi scosese ochelarii şi ochii lui erau asemeni unor sloiuri de gheaţă. La sfîrşitul mesei, mă privi susţinîndu-l pe domnul Pringle şi ieşind prin spate, ca să nu ne vadă domnul Antrobus. Am luat un taxi pînă la serviciu şi l-am dus pe domnul Pringle în biroul său, unde adormi imediat.

Cînd m-am întors în biroul cel mare, am văzut-o pe Blackie plîngînd în hohote. Ce zi!

– Ce s-a-ntîmplat?

– Am fost concediată!

– Poftim?

– Baba aia de la Personal mi-a văzut fusta şi mi-a trimis un memo în legătură cu ţinuta la serviciu. După jumătate de oră, a venit aici să vadă dacă l-am citit, iar eu îl făcusem ghemotoc! Aşa că m-a dat afară.

– Sărmana de tine, am spus eu cu compătimire.

– Acum, Fiona o să pună mîna pe domnul Townsend, zise Blackie izbucnind iarăşi în plîns.

În clipa aceea, mă chemă domnul Townsend. Cînd am închis uşa, am văzut că era la fel de întunecat la faţă ca o zi de iarnă.

– Nu ştiu cum să încep, domnişoară Burgess, spuse el jucîndu-se nervos cu un prespapier verde de pe birou. Pringle este un om căsătorit şi, deşi am observat că iei masa cu el în fiecare zi, n-am spus nimic. Nu sînt de acord cu amestecul în viaţile altora. Dar, cînd ei fac unele lucruri atît de publice cum aţi făcut dumneata şi dom-

nul Pringle astăzi la prînz, trebuie să pun piciorul în prag. Am văzut că domnul Pringle a devenit (a) drăgăstos şi (b) îngrozitor de beat.

– Nu-i drept, am spus eu furioasă, domnul Pringle nu rezistă la băutură din cauza sărăciei. A fost prima oară cînd a băut şampanie de cînd s-a căsătorit. Nu bea niciodată la prînz. Cum ar putea s-o facă din salariul de mizerie pe care i-l daţi?

Domnul Townsend mă privi şocat, luînd izbucnirea mea ca o dovadă a faptului că simţeam ceva pentru domnul Pringle.

– Domnul Pringle şi cu mine sîntem doar prieteni, am spus eu apoi îmbufnată.

Urmă un moment de tăcere pe care am refuzat să-l întrerup.

Domnul Townsend se ridică şi se uită prin jaluzelele veneţiene. Văzîndu-i umerii aduşi, n-am mai simţit nici un pic de furie. Nu poţi să te certi cu un om care poartă pantofi ciudaţi.

Apoi se întoarse şi spuse încet:

– Domnişoară Burgess, cred că nu-ţi dai seama ce importantă este relaţia şef-secretară.

(Auzi, nu-mi dădeam seama.)

– Vezi dumneata, este o situaţie artificială. Eşti atît de obişnuită ca domnul Pringle să-ţi spună să scrii o scrisoare sau să suni un client, încît ţi-e teribil de greu să spui „nu" dacă te invită la cină sau să te culci cu el.

– Nu m-am culcat cu domnul Pringle, am strigat eu indignată.

Dar domnul Townsend nu asculta şi continuă:

– Cînd i-am spus decanului meu că intru în industrie, mi-a spus: „Să-ţi faci o regulă din a nu te încurca cu femeile de la birou, Townsend. Dacă te îndrăgosteşti de

ele, nu mai faci nimic; şi e al naibii de jenant cînd te plictiseşti de ele."

Apoi îmi aruncă acel zîmbet superb.

– E un sfat bun, domnişoară Burgess, spuse el cu blîndeţe. Dacă-ţi place, într-adevăr, domnul Pringle, caută-ţi altă slujbă şi priveşte lucrurile în perspectivă.

Deodată, am simţit o dorinţă atît de puternică de a plînge pe umărul lui, încît n-am putut să mai spun nimic. Aşa că am ieşit în fugă din birou.

Am găsit-o pe Blackie tot trăgîndu-şi nasul, dar suficient de calmă pentru a mînca o ciocolată, în timp ce Fiona îşi înăbuşea un zîmbet satisfăcut şi încerca să pară compătimitoare.

– Mai bine că te-a dat afară, i-am spus eu. Domnul Townsend tocmai mi-a spus că nici prin cap nu i-ar trece să aibă o relaţie amoroasă cu o fată de la birou.

– Dumnezeule! exclamă Fiona luînd repede ziarul de seară şi deschizîndu-l la pagina cu „Oferte de serviciu". Ce mai aşteptăm?

Fiona şi Blackie îşi petrecură săptămîna următoare mergînd la interviuri. Amîndouă erau convinse că, în ziua în care aveau să înceapă noul serviciu, aveau să primească un telefon de la domnul Townsend, ca să le invite în oraş.

Totuşi, amîndouă erau hotărîte să rămînă pînă la petrecerea de săptămîna viitoare.

– Trebuie să-mi cumpăr ceva spectaculos, zise Blackie.

– O să-l dau gata pe Charles, spuse Fiona.

Petrecerea începu la şase şi jumătate.

Eu am ajuns cu cîteva minute mai devreme şi tocmai îmi pieptănam proaspetele bucle la toaletă, cînd Fiona

dădu buzna înăuntru. La început nici n-am recunoscut-o. Părul ei superb şi drept fusese încreţit, lucru care nu o prindea deloc, şi purta o rochie ciclamen cu guler înalt.

– Ţi-ai schimbat coafura, am spus eu prosteşte.

Cînd se duse la oglindă să se pieptene, am observat că rochia îi era atît de decoltată în spate, încît aproape că i se vedea despicătura şezutului.

Cu siguranţă fu remarcată – toată lumea se holbă la ea cînd ne-am întors în sală. Pînă şi domnul Townsend ridică privirea şi zîmbi.

– Ai văzut că Charles m-a remarcat? şopti ea şi, deodată, încremeni lîngă mine. Ia uite.

O altă blondă cu părul încreţit, îmbrăcată într-un costum galben cu pantaloni, muiat pe corp, intră şi veni spre noi. Abia după cîteva secunde mi-am dat seama că era Blackie.

– Ţi-ai vopsit părul? am spus eu uluită.

– Bineînţeles că nu, e o perucă. M-am gîndit să fiu ca Fiona, domnii preferînd blondele.

Costumul ei era aproape la fel de decoltat în faţă ca al Fionei în spate. M-am simţit penibil în rochia mea de catifea neagră.

Seara trecu asemeni unui vis urît. Se serviră cinci feluri de mîncare şi apoi se dansă. Domnul Pringle veni şi mă invită la dans. Nu se putu abţine să nu rîdă de coafurile identice ale celor două.

Domnul Townsend dansă cu drăguţa doamnă Pringle, care nu dăduse jos nici un kilogram după naştere. Vorbeau foarte serios şi se tot uitau în direcţia noastră; cînd se termină dansul, veniră să stea de vorbă cu noi. Eu evitam să mă uit la domnul Townsend.

Speram că nu răspîndise zvonuri legate de mine şi domnul Pringle.

– Dansezi, domnişoară Burgess? mă întrebă el.

Era unul dintre acele valsuri care se cîntă numai la petrecerile de birou, un' doi, trei, un' doi, trei.

– Mă tem că nu prea ştiu să dansez, spuse el timid.

Ne învîrteam complet în afara ritmului şi, ah, durerea minunată cînd mă călca.

– Îmi place părul dumitale, spuse el. Îmi aminteşte de un portret în ulei al stră-străbunicii mele. Era considerată foarte frumoasă, adăugă el repede.

Fericirea fu de scurtă durată. Orchestra începu să cînte un Paul Jones, iar noi am fost despărţiţi. Am simţit o mare tristeţe cînd am văzut-o pe Blackie încolţindu-l şi, apoi, pe Fiona ducîndu-se lîngă ei. Tot restul serii nu mai lăsară pe nimeni să se apropie de el.

– Noi plecăm, spuse domnul Pringle lîngă mine.

– Trebuie să mă duc la copil, adăugă doamna Pringle fericită.

– Vrei să te ducem cu maşina? mă întrebă domnul Pringle, aruncîndu-mi o privire nedumerită.

Am încuviinţat absentă. Nu mai suportam.

A doua zi de dimineaţă, înainte să mă duc la serviciu, încercam să alung durerea de cap cu un suc de portocale în cafeneaua lui Jimmy, cînd domnul Townsend intră şi veni glonţ spre mine. Era alb la faţă şi tremura.

– Domnişoară Burgess, mă întreb dacă poţi să-mi acorzi zece minute, spuse el aşezîndu-se pe scaun lîngă mine.

Am observat că purta ciorapi desperecheaţi.

– Am făcut o prostie îngrozitoare aseară... nici nu îndrăznesc să mă duc la birou.

Care dintre ele pusese mîna pe el? m-am întrebat eu simţind o durere puternică.

El îşi aprinse o ţigară cu o mînă tremurătoare.

– După cum ştii, am fost monopolizat de domnişoara Black şi de domnişoara Davis aseară...

– Am observat, am spus eu posomorîtă.

– Nu eram cu maşina, aşa că m-am gîndit că era bine să le conduc la ultimul tren. Am luat un taxi întîi pînă la Victoria şi am urcat-o pe domnişoara Black în trenul de Brighton.

Tocmai voiam să spun încurajator că fusese un lucru bun, cînd el adăugă:

– După aceea, am luat taxiul pînă la Paddington şi am urcat-o pe domnişoara Davis în trenul de Oxford. Dar, exact cînd trenul s-a pus în mişcare, ea s-a aplecat pe fereastră şi mi-a făcut cu mîna atît de frenetic, încît i-a căzut peruca şi mi-am dat seama că nu era domnişoara Davis.

– Era Blackie! am spus eu.

– Le-am urcat în trenuri greşite. Era atît de greu să le deosebeşti... şi amîndouă erau destul de... ameţite.

L-am privit un minut şi am început să rîd cu lacrimi, fiind cît pe ce să cad de pe scaun.

– Crezi că au fost în regulă, toată noaptea în gări străine? mă întrebă el îngrijorat.

– Cred că or să supravieţuiască, am zis eu. Deşi s-ar putea să le mai fi potolit din pasiune.

Domnul Townsend roşi.

– Nu că aş avea ceva contra lor. Sînt nişte fete foarte simpatice, dar nu-mi lasă nici o clipă de linişte. Pe lîngă asta, adăugă el ferm, dar fără să se uite la mine, mă interesează altcineva.

Îmi pieri toată pofta de rîs şi am murmurat o scuză cum că nu voiam să întîrzii la serviciu. Dar, cînd am ajuns, eram mult prea nefericită ca să pot lucra.

Cele două Frumoase ale Pădurii, după ce trebuiseră să ajungă acasă de la naiba în praznic noaptea trecută, ajunseră abia pe la jumătatea dimineții. Nici nu au prea avut chef de vorbă, pînă cînd le-am spus că pe domnul Townsend îl interesa altcineva.

Ciudat, dar acest lucru le înveseli; atîta timp cît Fiona ştia că Blackie nu avea să pună mîna pe el şi Blackie ştia că Fiona avea ghinion, păreau bucuroase că totul se terminase.

– Hai să mergem la masă, spuse Blackie.

– Bună idee, zise Fiona. Poate îl vedem pe Henry... Vii, Kathleen?

– Nu, iau masa cu naşa mea, am mințit eu.

– Bine, pa, spuseră ele şi ieşiră împreună.

Stăteam la biroul meu simțindu-mă oribil, cînd sună interfonul meu.

– Vrei să vii puțin, domnişoară Burgess? spuse domnul Townsend.

L-am găsit în genunchi, înconjurat de hîrtii, cu părul răvăşit, şi cu ochelarii pe vîrful nasului.

Am dat să ies din nou, cînd el se bîlbîi deodată:

– Domnişoară B-Burgess, tocmai am vorbit cu un prieten al meu care lucrează în domeniul transporturilor navale şi care are mare nevoie de o secretară la Departamentul de Petroliere care să înceapă lucrul de lunea viitoare. E un program foarte lejer... de la zece la cinci... salariu bun, pauze de prînz lungi...

– Sună minunat, am zis eu indiferentă.

– Te-ar interesa? mă întrebă el ridicîndu-se şi venind spre mine.

În clipa aceea i-am văzut expresia de pe chip şi pămîntul îmi fugi de sub picioare.

– Dragă, scumpă domnişoară Burgess, spuse el rugător. Te rog, te rog, acceptă slujba asta, ca să te pot invita în oraş, aşa cum am vrut să fac din prima clipă cînd te-am văzut.

– Pe mine? am întrebat eu cu o voce piţigăiată.

– Te rog, spune că accepţi slujba, spuse el cu acea voce convingătoare cu care îi hipnotiza pe directori la şedinţe. N-aş suporta să te expun bîrfelor îngrozitoare de la birou, dar nu cred că mai rezist mult.

Îmi mîngîie obrazul încet, de parcă ar fi fost cel mai preţios lucru din lume.

– Mă tem că va trebui să încalc regula mea de aur, spuse el aplecînd capul ca să mă sărute.

– Nu e nevoie, am şoptit eu. Tocmai mi-am dat demisia.

Azil politic

Tetbury Court a fost întotdeauna una dintre cele mai elegante clădiri de locuințe din Londra – panoul cu numele locatarilor arătînd ca o pagină din *Debrett* şi, din moment ce se află la numai o aruncătură de băț de Camera Comunelor, unora dintre membri Cabinetului le convine să locuiască acolo în timpul săptămînii.

Jenny şi cu mine, în primul nostru apartament londonez în anii şaizeci, coboram tonul oarecum.

Am ajuns acolo numai datorită prietenei unei prietene, care era secretara unui Membru al Parlamentului care locuise acolo pe vremuri. Înainte să ne mutăm la Nr. 4, a trebuit să semnăm un contract lung în care se pomenea de zgomot şi de faptul că nu aveam voie să jucăm „budgerigars" după ora zece.

În curînd, am descoperit că vizavi, la Nr. 3, locuia On. Anthony Hudson, ministrul pentru relații publice, cel mai

chipeş membru al Cabinetului. Abia aşteptam să-l cunoaştem. Dar, deocamdată, îi simţisem doar fumul de trabuc scump pe hol şi îl auzisem scăldîndu-se ca un leviatan uriaş în cadă.

Soţia lui avea picioare groase şi locuia la ţară, dar Jenny văzuse frecvent o altă femeie foarte elegantă intrînd cu propria ei cheie în apartament.

Jenny, căreia nu-i plăcea slujba pe care o avea şi tînjea să fie o femeie întreţinută, era mult mai preocupată decît mine să-l cunoască, dar, pînă la urmă, eu am fost cea care l-a văzut prima.

Avusesem o zi deosebit de proastă la serviciu, William, prietenul meu, nu mă sunase aşa cum promisese, în timp ce mă îndreptam spre casă începuse să plouă şi eu nu aveam pardesiul pe mine.

Cînd am ajuns acasă, udă leoarcă, am descoperit că Jenny ieşise deja şi eu nu aveam cheie. Era ultima picătură. Pe vremea aceea nu cunoşteam prea multe cuvinte din patru litere, dar eram în plină vervă cînd se stinse lumina.

– E prea mult, am zis eu plîngîndu-mă în întuneric, prea de tot.

– Ce e prea de tot? întrebă o voce în spatele meu şi lumina se aprinse brusc.

Domnul ministru era deja acolo, cu cîteva picături de ploaie sclipind pe gulerul de catifea al pardesiului.

– Bună seara, spuse el, ce vreme oribilă.

Dumnezeule, ce solid era, mult mai solid decît arăta la televizor.

– Ce s-a-ntîmplat, draga mea? continuă el zîmbindu-mi larg.

– N-am cheie, am bîiguit eu. Dar colega mea de apartament trebuie să sosească dintr-o clipă în alta.

El mă măsură din cap pînă în picioare. Rochia mea părea să fi intrat la apă şi era lipită de corp ca o cîrpă udă.

– Eşti udă leoarcă, spuse el. Mai bine vii să bem ceva şi să te usuci.

– Nu vă deranjaţi, vă rog, am spus eu, copleşită de statura, bonomia şi ochii lui cenuşii. Pot să aştept.

Jenny m-ar strînge de gît pentru lipsă de iniţiativă, mi-am spus eu.

– Hai, vino, spuse el categoric descuind uşa. E absurd să stai afară.

Nu fusese degeaba organizatorul parlamentar al partidului său. Simţindu-mă ca o muscă ce intra în salonul păianjenului, l-am urmat înăuntru.

Apartamentul său era uluitor, plin de cărţi şi cu cele mai mari tăvi pentru băuturi pe care le văzusem vreodată. Stăteam udă leoarcă în mijlocul acelor splendori şi dinţii îmi clănţăneau ca nişte castaniete.

– Ar trebui să-ţi scoţi hainele alea ude, spuse el.

– E în regulă, am zis eu, şi, oricum, n-aş avea cu ce să mă schimb.

– Am un halat mare pe care aş putea să ţi-l împrumut, spuse el conducîndu-mă într-un dormitor. Nu fi aşa speriată, nu te mănînc.

S-ar putea întîmpla, mi-am spus eu. Dar m-am sprijinit de uşă în timp ce îmi scoteam rochia, păstrîndu-mi sutienul şi chiloţii pentru protecţie. Halatul lui era suficient de larg cît să-l înfăşor de două ori în jurul meu şi măturam podeaua cu el.

– Aşa e mai bine, spuse domnul ministru cînd am apărut din nou în salon. Te-ai zbîrlit toată.

Îmi dădu un pahar.

– Coniac, ca să te încălzeşti puţin; pare mare, dar e

mai mult ginger. Presupun că ar trebui să mă prezint. Sînt Anthony Hudson, băiatul de vizavi.

Am rîs uşor. Părea ridicol, pentru că trebuia să aibă vreo patruzeci de ani.

– Iar tu trebuie să fii Virginia sau Jenny?

– Virginia, de unde ştiţi?

– M-am uitat la corespondenţa de pe masă şi, uneori, vă aud strigînd una la alta seara.

– Doamne, îmi cer scuze, zise ea amintindu-şi de regulile privind zgomotul.

– Îmi place. De mult am tot vrut să vă invit pe la mine, dar n-am reuşit decît să cînt în baie.

– V-am auzit, am spus eu. A fost ceva foarte apreciat.

– Vă cunosc apartamentul destul de bine, continuă el, un bun prieten de-al meu, Buffie Angland, a stat acolo înainte să fie dat afară de la Ministerul Agriculturii. L-aţi cunoscut?

– Nu, dar primeşte cele mai ciudate telefoane în toiul nopţii de la femei care se oferă să-i dea lecţii de franceză.

După ce, la început, îmi fusese greu să vorbesc, cu timpul am descoperit că era foarte uşor să discuţi cu el. Caricaturiştii îl înfăţişau de obicei ca o pisică neagră, dar mie mi se părea mai degrabă un cîine frumos şi prietenos – sau poate era un lup?

– Unde e prietena ta?

– Nu ştiu.

Jenny avea prostul obicei de a veni foarte tîrziu.

– Şi tu, aveai de gînd să ieşi în seara asta?

Mi-am amintit deodată de William, care nu mă sunase de trei zile şi care, din cauza faptului că nu puteam să intru în casă, nu putea să ia legătura cu mine.

William Cuceritorul, care mă înfuria teribil.

– Nu, am spus eu privind abătută în paharul gol.

– Ce păcat, zise el oftînd. Am fi putut să luăm cina undeva, dar am aranjat deja să cinez în Cadogan Square, zise el uitîndu-se la ceas. De fapt, ar trebui să mă pregătesc de plecare. Mai pune-ți.

– O să fie plăcut? am strigat eu în urma lui.

– Nu, ca naiba, strigă el din dormitor. Niște fețe încruntate din cauza Legii Naționalizării și Piggy Bridlington, care o să leșine înainte de primul fel de mîncare. Doody Harbottle trebuie să vină de la Edinburgh.

Ciudat că se aștepta să-i cunosc pe toți acei oameni cu numele lor stranii.

Cînd se întoarse să își aranjeze cravata în fața oglinzii din salon, eu am încercat din nou să plec, dar el nici nu vru să audă.

– Simte-te ca acasă. Ai televizor, telefon fără cablu, scrabble, bicicletă pentru exerciții, mîncare și băutură din belșug. Eu trebuie să plec, dar n-o să stau mult. Voi fi foarte dezamăgit dacă nu te găsesc aici cînd mă întorc. Dacă vine Jenny, cheam-o și pe ea.

Alese o garoafă roșie din vaza de pe masă, pe care și-o prinse la butonieră și se privi încruntat în oglindă. Arăta superb, ca o reclamă la Moss Bros, ba chiar mai bine.

Imediat cum ieși, am dat fuga la oglindă să văd cum arătam. Deloc rău, de fapt, părul blond mi se uscase cîrlionțat, iar ploaia îmi făcuse pielea să lucească.

Oare mă place? m-am întrebat eu în timp ce formam numărul lui William. Nu era acasă, bineînțeles. Apoi am sunat la barul unde obișnuia să se ducă după ce ieșea de la serviciu, dar nu era nici acolo, așa că mi-am lăsat de o parte mîndria și l-am sunat pe cel mai bun prieten al

lui, care păru stînjenit şi spuse că nu-l mai văzuse pe William de cîteva zile. Pe fundal se auzeau rîsete şi am avut sentimentul oribil că William era acolo.

Ca să mă înveselesc, mi-am umplut din nou paharul şi am început să explorez apartamentul. În dormitorul ministrului erau un pat imens şi o mulţime de fotografii cu cai şi cîini.

Undeva, în spate, era o poză a soţiei lui. Purta perle şi o rochie de seară fără bretele. Retuşerul făcuse eforturi uriaşe pentru a da impresia unui piept mai mare, dar nu se vedea nimic.

M-am gîndit că părea destul de prostuţă.

Mi-era foame, aşa că m-am decis să dau o raită prin bucătărie. Am găsit un pateu cu usturoi delicios şi, tocmai îmi pregăteam cea de a doua serie de pîine prăjită, cînd am auzit cheia în broască. Poate că domnul ministru greşise seara recepţiei.

– Coo-ee, spuse o voce senzuală. Tigrişorule scump, eşti foarte rău, mi-ai spus că pleci în seara asta. Sînt eu, Eunice.

Se auziră nişte paşi care străbătură repede holul şi, în prag, apăru o femeie frumoasă. *Soignee*, cu o coafură elegantă, arăta ca şi cum şi-ar fi trăit viaţa pe o terasă luminată de lumînări, mîncînd discret bomboane *„After Eight"*. Cînd mă văzu, scoase un ţipăt de groază.

– Unde e Tony? strigă ea.

Avea un accent străin foarte slab.

– S-a dus să ia cina, se întoarce mai tîrziu, am zis eu.

– Tu cine eşti? mă întrebă ea. Şi ce naiba cauţi aici?

M-am gîndit că era extrem de nepoliticoasă şi destul de bătrînă, dacă o priveai mai de aproape. Probabil că, sub hainele acelea elegante, pielea îi era încreţită.

– E în regulă, am spus eu pe un ton liniştitor, sînt vecina de vizavi. Am rămas pe afară, aşa că domnul Hudson mi-a spus că pot să aştept aici.

– Aşadar, eşti una dintre fetele care s-au mutat vizavi. Ai rămas pe afară! Nu cred aşa ceva. Ai născocit chestia asta ca să ajungi aici.

Părea furioasă. Deodată, am simţit un miros puternic de ars. O clipă, am crezut că luase foc. Apoi mi-am amintit de pîinea prăjită şi mi-am făcut mult de lucru curăţînd arsura în chiuvetă.

În acest timp, ea observă prăpădul pe care îl făcusem deja cu pateul. Faţa ei arăta ca laptele care era gata să dea în foc şi începu să vorbească şi în franceză şi în engleză despre cum preparase acel pateu special pentru domnul ministru (pun pariu că îl cumpărase de la „Fortnum's) şi cum nu aveam nici un drept să fiu cochon. În cele din urmă, luă repede castronul, ţinîndu-l ca pe o urnă de sacrificiu.

– Să-i spui lui Tony că Eunice a fost aici şi că o să vorbesc cu el mai tîrziu, strigă ea, trîntind uşa de la bucătărie şi, apoi, pe cea de la intrare.

Îmi stricase pofta de mîncare, aşa că m-am hotărît să fac o baie ca să mai treacă timpul. Baia era extrem de luxoasă – cu oglinzi peste tot, chiar şi pe tavan. Tocmai mă relaxam în cadă, privindu-mi numeroasele imagini din toate unghiurile, cînd sună soneria.

La început, am ignorat-o, dar, văzînd că suna în continuare, m-am înfăşurat într-un prosop şi m-am dus să deschid, rugîndu-mă să nu fie tot Eunice.

Se dovedi a fi un bărbat între două vîrste, roşu la faţă şi cu o mustaţă în furculiţă şi cu o bărbie care se pierdea în gulerul alb şi scrobit.

– Bună, Tony e acasă? întrebă el uitîndu-se la acele

părți ale corpului meu care nu erau acoperite de prosop.

I-am spus că domnul ministru avea să se întoarcă mai tîrziu și tocmai voiam să-i închid ușa în nas, cînd el dădu buzna înăuntru.

– Bine, o să-l aștept, pentru că nu l-am mai văzut demult, zise el aruncîndu-și pălăria într-un cuier și îndreptîndu-se direct spre tava cu băuturi.

– Mă duc să mă îmbrac, am spus eu, dar cum hainele mele erau tot ude, mi-am pus iarăși halatul domnului ministru și m-am întors în salon.

– Ce vrei să bei? mă întrebă Mustață-n Furculiță.

– Coniac cu ginger, am spus eu.

– Să mă prezint, numele meu e Monty Angland.

– Buffie, de vizavi? am exclamat eu.

– Extraordinar, zise el, nu cred că am avut plăcerea.

– N-am avut-o, dar noi ne-am mutat în apartamentul dumneavoastră.

El înțelese atunci și zîmbi.

– Vecinele lui Tony. Ca să vezi. Vulpoi bătrîn, iubește-ți aproapele, eh? spuse apoi și începu să rîdă în hohote, dezvelindu-și dinții îngălbeniți. Te-a ținut pînă acum ascunsă, nu?

– Ne-am cunoscut abia în seara asta.

Monoclul îi căzu, iar gura i se deschise și se închise de cîteva ori.

– M-a prins ploaia și apoi am descoperit că nu aveam cheile la mine, așa că mi-a împrumutat apartamentul și halatul dumnealui, înțelegeți?

Era evident că nu înțelegea deloc. Mi se păru ciudat că nici Buffie, nici Eunice nu mă credeau.

– Te superi dacă dau drumul la televizor pe Știri? întrebă el. Azi-dimineață am avut o ceartă cu Consiliul pentru Relații Rasiale și aș vrea să văd cum am ieșit.

Păru foarte dezamăgit că televiziunea nu fusese martoră la umilirea lui, dar, la buletinul de ştiri, se prezentă o înregistrare în care ministrul inaugura Expoziţia *Communications Sixties* la Earl's Court în dimineaţa aceea.

Vorbea cu indiferenţă, dar arăta superb, şi se mai prezentară cîteva secvenţe cu el vizitînd standurile înconjurat de o mulţime de fete frumoase.

– Nu există nici o îndoială, spuse Buffie morocănos. Tony are magnet la fete. Singurul motiv pentru care e încă în Cabinet e faptul că-l place nevasta premierului şi premierul se teme mai mult de ea decît de electorat. Odată, credeam că-l interesează Eunice.

– Eunice? am spus eu încet.

– Nevastă-mea, o femeie al naibii de atrăgătoare, puţin cam temperamentală, dar asta pentru că e pe jumătate franţuzoaică, ştii?

Sigur că ştiam.

– Nu cred că Tony e genul ei, ei îi plac bărbaţii care nu prea ies în faţă, zise el mîngîindu-şi mustaţa plin de sine. Dar orgoliul unui bărbat e uluitor. Scuză-mă, draga mea, dar, în locul tău, aş fi prudentă. Îi plac fetele tinere, dar are obiceiul să le iubească şi să le lase.

– Are multe iubite?

– Milioane, spuse Buffie. Tensiunea e de vină. Cînd munceşti atît de mult ca el, n-ai timp pentru o relaţie serioasă, aşa că ai aventuri scurte. E atît de uşor – 17.000 de femei l-au votat. Am simţit asta pe pielea mea cînd am fost ministrul agriculturii.

Ministrul agriculturii! Gîndul că acel imbecil trebuise să se ocupe de sărmanele vaci, porci, găini, cai, curcani şi raţe din toată ţara era îngrozitor.

Eric Robinson şi formaţia sa urmară după Ştiri, cu Luton Girls Choir cîntînd *Nymphs and Shepherds*. Buffie

bătea ritmul cu un beţigaş de cockteil.

Sînt o pereche teribilă, mi-am spus eu. Buffie, cu telefoanele lui, şi domnul ministru culcîndu-se cu soţia lui Buffie.

Era în închipuirea mea sau Buffie îşi freca piciorul de al meu?

Amîndoi ne uitam la televizor, dar cînd mi-am tras picioarele mai departe, Buffie se trase şi el mai aproape.

– Mai beţi ceva, am spus eu sărind de pe canapea.

– Dă-mi voie, zise el umplînd ambele pahare.

– Unde e soţia dumneavoastră în seara asta? l-am întrebat, sperînd să-i distrag atenţia.

– La cina cu o prietenă. Eunice a mea are multe prietene. Aşa că m-am decis să trec pe-aici să văd ce mai e nou, zise el venind spre mine.

Am răsuflat uşurată cînd am auzit cheia în broască, dar m-am uitat în jur după un loc unde aş fi putut să mă ascund, în caz că era Eunice din nou.

– Salut, exclamă Buffie.

Dacă era uimit să-l vadă pe Buffie, domnul ministru nu o arătă. Se salutară afectuos.

– Eunice îţi transmite dragostea ei, spuse Buffie.

– Ce drăguţ din partea ei, spuse domnul ministru amabil. Transmite-i-o şi tu pe a mea. Tu ce mai faci, micuţa mea? mă întrebă el apoi. Ce bine că mai eşti aici. Nu-i aşa că este fermecătoare? îi spuse el lui Buffie. Am găsit-o tremurînd în faţa fostului tău apartament, aşa că a trebuit s-o aduc imediat înăuntru. V-aţi simţit bine făcînd schimb de impresii în legătură cu Nr.4?

Îşi puse ceva de băut şi se aşeză.

– A fost aşa cum m-am aşteptat, o seară îngrozitoare.

– Cine era acolo? întrebă Buffie şi începură să vor-

bească despre Doody şi Piggie, nu era groaznic ce pătise sărmana Sybil, şi despre cum aveau să facă faţă Rupert şi Charlie remanierii.

Îi ascultam într-o stare plăcută de ameţeală. Nu puteam să-mi iau ochii de la domnul ministru.

Îmi plăcea felul cum părul său negru grizonat era pieptănat pe spate. Ridică privirea deodată şi zîmbi cînd văzu că mă holbam la el.

Doamne, mi-am spus, dacă se uită aşa la femeile din circumscripţia sa, îmi dau seama de ce l-au ales 17.000 de femei.

– Virginia mi-a spus că luai lecţii de franceză la miezul nopţii, îi zise el lui Buffie cu un licăr în ochi.

Buffie se înroşi, dar înainte să apuce să răspundă ceva, sună telefonul. Domnul ministru ţinea receptorul foarte aproape de ureche, dar eu tot auzeam istericalele din locul unde mă aflam. Buffie zîmbi şi se aşeză pe braţul fotoliului meu.

– Una din păsărelele lui Tony se zburleşte rău, îmi şopti el.

Domnul ministru ascultă ţipetele pînă la capăt.

– Cît mă bucur să te aud, Eunice, spuse el politicos, ai bănuit corect, ticălosul ăla bătrîn e aici, mai bine vorbeşti cu el.

Buffie sărise ca ars de pe braţul fotoliului cînd îşi auzise numele.

– Ce vrea? şopti el.

– Nu ştiu, dar e foarte supărată.

– Bună, scumpo, zise Buffie în receptor, după care ascultă vreun minut. Bine, scumpo, habar n-aveam că e atît de tîrziu. Vin cît pot de repede. Vrea să se culce, ne spuse el apoi.

Ieşi din apartament cu viteza fulgerului. Se făcuse

pământiu la față. Nici măcar nu se osteni să-mi spună la revedere. Mi-era milă de el că trebuia să suporte o asemenea scorpie.

– Sărmanul Buffie, spuse domnul ministru zîmbind larg. Sper că n- o să primească vreo amendă pentru depășirea vitezei. Am înțeles de la Eunice că voi două v-ați văzut mai devreme.

– N-am vrut s-o supăr, dar nu părea să mă creadă cînd i-am spus că am rămas pe afară – și nici Buffie nu m-a crezut. Sper că n-am stricat nimic.

– N-ai stricat. Eunice începe să devină mult prea pretențioasă și, de asemenea, are talentul de a apărea nepoftită, spuse el și își puse un pahar mare de whisky. Sărmanul Buffie nici n-o să știe ce l-a lovit.

– Chiar ar trebui să plec. Se pare că Jenny n-are de gînd să mai vină acasă și nu pot să vă mai reții.

– Ai ceva aranjat?

– Aș putea să mă duc la un hotel.

– Nici o speranță la ora asta. Va trebui să te instalezi în camera mea de oaspeți. Mai vrei un pahar?

Am clătinat din cap. Dacă aș mai fi băut, l-aș fi văzut dublu și era destul de greu să mă descurc cu unul.

– Ia vino și stai puțin lîngă mine, zise el bătînd ușor în canapea. Îmi pare rău pentru incidentul cu Eunice. Mă tem că va trebui să fii atentă și în privința lui Buffie. Pare hotărît să îmbătrînească urît și, acum, că știe unde locuiești, o să-ți vină pe cap la orice oră.

– N-am văzut niciodată o persoană atît de geloasă ca Eunice, am zis eu pe jumătate pentru mine însămi. Aș vrea să-l văd și pe William izbucnind ca ea.

– William? Prietenul tău? Îți face probleme?

Era ca și cum aș fi cerut bere, cînd domnul ministru îmi oferea o sticlă imensă de șampanie.

Jenny îmi spunea mereu să nu vorbesc de un bărbat în fața altuia. Dar, deodată, m-am trezit povestindu-i domnului ministru totul despre William și cum mă făcea să sufăr.

– Acum vine să mă ia după cină, nu înainte, și îmi spune că trebuie să lucreze chiar și duminica, am spus eu fără să-mi dau seama că îmi luase mîna într-a sa.

– Pare să se priceapă la născocit minciuni, dar o să cunoști mulți alți oameni. Într-o zi, o să privești înapoi și o să te întrebi ce ai văzut la el.

Am încuviințat cu tristețe.

– Pînă una-alta, cred că ar fi timpul să-l facem puțin gelos, zise apoi și, trăgîndu-mă ușor spre el, mă sărută.

Oricare ar fi fost defectele sale ca ministru pentru relații publice, în ceea ce privea relațiile particulare era un geniu. Aș fi vrut să-l sărut la infinit. Presupun că, exersînd, faci lucrurile din ce în ce mai bine.

La început, n-am auzit soneria, dar persoana trebuia să se fi proptit în buton. Apoi începu să se audă și ciocănelul.

– La naiba, spuse el netezindu-și părul, ar fi mai bine să răspund.

Era Buffie. Domnul ministru nu voia să-i dea drumul, însă, prea ușor.

– Iartă-mă că te deranjez, bătrîne, dar Eunice m-a dat afară, l-am auzit eu spunînd.

– De ce?

– Păi, cînd am ajuns acasă, ea părea atît de supărată, încît m-am apucat să-i spun despre mititica pe care o ții aici – ha, ha, ha, ca s-o binedispun, înțelegi?

– Nu, dar continuă, spuse domnul ministru cu răceală.

– Ei bine, s-a înfuriat atît de tare, încît a început să

azvîrle în mine cu sticluțele şi borcănelele de pe măsuța de toaletă. Are o țintă a naibii de bună pentru o femeie care n-a jucat niciodată crichet. Pe urmă, mi-a spus s-o şterg. Şi am făcut-o – destul de rapid. O să-i treacă, dar aş putea să rămîn în camera ta de oaspeți în noaptea asta?

– Virginia o să doarmă în camera de oaspeți.

– Ho, ho, ho, rîse Buffie. Asta chiar e bună.

N-am auzit răspunsul domnului ministru, pentru că închisese uşa salonului.

În cele din urmă, lui Buffie i se repartiză canapeaua, iar domnul ministru mă duse în camera de oaspeți.

– Îl instalez pe Buffie, după care o să vin să-ți spun noapte bună, şopti el.

Stăteam în pat luptîndu-mă cu conştiința mea. Peste cîteva minute, fidelitatea mea față de William avea să fie pusă la încercare. Oricum, nu puteai să sari în patul unui bărbat din prima seară.

Jenny spunea mereu că trebuia să aştepți cel puțin două săptămîni pentru ca ei să înceapă să te dorească. Dar avea să fie teribil de greu să-i spun "nu„ domnului ministru, care era atît de convingător şi de atrăgător.

În plus, după ce-i mîncasem din mîncare, îi băusem din băutură şi îi supărasem amanta, aş fi părut nerecunoscătoare dacă aş fi spus "nu„.

E numai vina lui Jenny, mi-am spus eu furioasă, cînd am văzut pe sub uşă cum se stinse lumina în camera alăturată.

Am încremenit cînd am auzit paşi pe hol. Uşa se deschise încet şi am simțit un miros puternic de after-shave.

Eram măgulită că se aranjase pentru mine.

– Unde eşti, scumpa mea? şopti el.

– Aici, am şoptit la rîndul meu, sperînd să nu-l deranjeze pe Buffie împiedicîndu-se de vreun scaun.

Se aşează pe marginea patului şi, cînd se întinse spre mine, am simţit ceva moale şi pufos frecîndu-se de faţa mea. Mi-a trebuit o clipă ca să mă dezmeticesc.

– Oh, Doamne, nu! Nu! am ţipat eu şi am strigat după ajutor cît am putut de tare.

Mi se păru că a trecut o veşnicie, dar trebuia să fi fost numai cîteva secunde, pînă cînd se aprinse lumina. Buffie, în izmene lungi şi gri, se învîrtea prin mijlocul camerei. În prag, teribil de furios, stătea domnul ministru înfăşurat într-un prosop.

– Ce naiba faci aici? urlă el la Buffie. N-ai de gînd să înveţi odată să te porţi cum trebuie?

Mă uitam la ei.

Ce intrare în înalta societate – în pat, doar în sutien şi chiloţi, cu un ministru înfăşurat în prosop şi un fost ministru în izmene. Deodată, mi se păru ridicol – probabil că, de vină era alcoolul şi o uşoară isterie – şi am izbucnit în rîs.

Buffie şi domnul ministru se uitară unul la altul şi începură şi ei să rîdă. Stăteam toţi trei pe pat şi lacrimile ne şiroiau pe obraji.

– Ce-aţi zice de un pahar înainte de culcare? întrebă Buffie cu speranţă în glas.

– Nu, spuse domnul ministru categoric, mergem cu toţii la culcare şi, dacă mai aud vreun zgomot din cauza ta, te acuz de viol.

Vizavi se aprinse o lumină.

– Oh, Doamne, am spus eu uşurată, a venit Jenny, aşa că, acum, pot să mă duc la mine acasă.

Pentru un moment, domnul ministru mă privi cu mult regret, după care oftă adînc.

– Ținînd cont de împrejurări, poate ar fi mai bine, zise el. Te conduc.

Ajungînd în salon, luă garoafele roşii din vază, le înveli într-o pagină a ziarului *Evening Standard* şi mi le dărui, conducîndu-mă afară în hol.

Stătea în spatele meu, în umbră, şi Jenny nu îl văzu cînd deschise uşa.

– Ginny! şopti ea. Slavă Domnului că ai venit. William e aici. Toată seara a încercat să dea de tine şi nu ştia unde eşti. I-am spus că ai ieşit cu un tip superb, aşa că, acum, e ca turbat. L-ai înnebunit, draga mea. Dar, pentru Dumnezeu, ai grijă să nu fi prea drăguță prea curînd.

– Un sfat foarte bun, spuse domnul ministru sărutîndu-mă îndelung. Insist să-l urmezi.

Ciudat era că nici unul dintre noi nu îl văzu pe William, care stătea în spatele lui Jenny – tot în umbră.

De atunci n-am mai avut nici o problemă cu William.

Nunta lui Kate

Imediat cum ajunseră pe şosea, Hugh acceleră cu B.M.W.-ul său bleumarin.

– Am făcut bine că am aşteptat să treacă ora de vîrf, spuse el. Cui îi scrii?

– Unor oameni pe nume Lacey, zise Kate.

– Talbot-Lacey? Ne-au trimis un cadou, chiar dacă nu pot să vină la nuntă? Interesant. Ce ne-au dăruit?

– Douăsprezece pahare de vin, nu nemaipomenit de frumoase.

– Vera Talbot-Lacey are gusturi excelente, zise Hugh cu oarecare răceală în glas. Ar trebui să le vezi casa de la ţară.

– Cine sînt, de fapt? întrebă Kate.

– El e asociat principal la firma *Burns and Marlowe*, spuse Hugh aprinzîndu-şi pipă. Am apărat unul sau doi dintre clienţii lui – cu succes, aş putea spune. N-ar fi rău

să adaugi ceva la sfîrşitul scrisorii în sensul că îi invităm la cină imediat cum ne instalăm.

Kate oftă. Toţi prietenii lui Hugh păreau să se bucure de mult succes şi, de asemenea, trebuiau invitaţi la cină după nuntă pentru ca Hugh să avanseze în cariera sa juridică. În acel ritm, mai bine deschideau un restaurant. Jumătate dintre invitaţii de la nuntă erau avocaţi influenţi şi chiar judecători. Petrecerea avea să fie ca un ceva din *"Gilbert and Sullivan"*. Hugh era menit să realizeze lucruri măreţe în viaţă. Părinţii ei erau încîntaţi că se mărita cu el.

Ea îi studie profilul frumos: părul negru, care abia începea să încărunţească la tîmple, era pieptănat frumos pe după urechile foarte curate; ochii, de un căprui închis, priveau cu viclenie din dosul ochelarilor cu ramă de baga. La treizeci şi şapte de ani, era considerat de prieteni un celibatar convins. Ah, categoric, nu ciudat, pentru că avusese o mulţime de iubite potrivite, chiar superbe, dar era doar precaut, temîndu-se să nu cumva să facă o greşeală. Avusese prea multe cazuri de divorţ, cunoştea destule aspecte neplăcute ale căsniciei, pentru a se însura cu uşurinţă.

Kate îşi îndreptă atenţia din nou asupra scrisorii. În clipa următoare, Hugh făcu o manevră pentru a ocoli o maşină care frînase brusc în faţa lor, şi Kate trase o dungă cu stiloul pe toată pagina. Încleştă pumnii atît de tare, încît pînă şi unghiile ei, care erau roase complet, îi pătrunseră în palme. Numără foarte încet pînă la zece, după care rupse foaia şi o mototoli. Nu trebuia să se răstească la Hugh, mai ales după teribila demonstraţie din ziua precedentă.

De la serviciu, se dusese direct la casa pe care o cumpăraseră în Canonbury ca să fie aproape de Tribu-

nal. Cînd sosise Hugh, ea era cățărată pe scară și vopsea tavanul bucătăriei. El își pusese ceva de băut și, tocmai îi povestea despre cazul pe care îl cîștigase în dimineața aceea contrar tuturor așteptărilor, cînd, deodată, ei îi scăpase din mînă cutia cu vopsea, stropind cu alb plăcile de gresie proaspăt puse.

Atunci, Hugh spusese că, întîi, ar fi trebuit să acopere podeaua cu ziare, iar Kate făcuse o adevărată criză de isterie. Hugh nu făcuse nimic, pur și simplu, o privise neputincios, pînă cînd țipetele ei se transformaseră în suspine. Atunci, îi turnase o cantitate destul de mare de whisky într-o cană.

– Îmi pare nespus de rău, spusese ea.

– Sînt doar nervii dinaintea nunții, zisese el bătînd-o scurt pe umăr. A fost prea mult pentru tine, să mergi la serviciu pînă în ultima clipă, să faci pregătirile de nuntă de la Londra și să zugrăvești casa în fiecare seară. În weekend, o să plecăm undeva.

– Dar nu pot, strigase ea. Am *sute* de scrisori de scris, Vanessa o să vină pentru o probă a rochiilor de domnișoare de onoare, trebuie să finalizez lucrurile cu furnizorii și cu florarul, să termin de vopsit aici...

– Toate astea pot să aștepte, o întrerupsese Hugh cu fermitate. Mai sînt două săptămîni pînă la nuntă. O să faci o pauză la sfîrșitul săptămînii, ca să poți fi odihnită după aceea și să rezolvi totul. O să-l chem pe Eddie de la serviciu să vină să termine de vopsit aici. O să-i sun pe Hillingdoni să văd dacă ne putem petrece weekend-ul pe iahtul lor.

Ah, nu Hillingdonii, îi venise lui Kate să strige. Era un cuplu în care rolurile erau inversate. Jonty Hillingdon se ocupa de gospodărie, scria cărți cu rețete culinare și prezenta emisiuni culinare la televizor; Muriel, soția lui,

era o arhitectă de succes care avea prieteni bărbaţi şi călătorea mult în străinătate. Amîndoi beau prea mult şi dădeau petreceri, unde oameni celebri se cuplau cu alţi oameni celebri. Kate se îndoia că Hugh i-ar fi plăcut la fel de mult dacă n-ar fi avut atîta succes. Erau ultimii oameni de pe pămînt alături de care ea simţea că s-ar fi putut relaxa.

Dar Hugh formase numărul deja. Auzi cum rugămintea lui de a petrece weekend-ul cu ei fu întîmpinată de exclamaţii de bucurie la celălalt capăt al firului.

– Muriel e absolut încîntată, zise el punînd receptorul în furcă. Mai vine o pereche, care se duce pe iaht de mîine dimineaţă, dar e loc pentru şase persoane, aşa că n-avem de ce să ne facem probleme. Jonty o să se ocupe de mîncare, aşa că o să ne putem odihni.

– Nu pot să mă odihnesc cînd sînt atîtea de făcut, spuse Kate, ştiind că era nerecunoscătoare, în timp ce curăţa podeaua îmbufnată cu o cîrpă înmuiată în terebentină.

– De fapt, mă gîndeam la mine însumi, spusese el simplu, punîndu- şi încă un pahar. A fost destulă tensiune la serviciu în ultimele cîteva săptămîni, iar în ultima vreme, nici tu n-ai fost foarte uşor de suportat serile, draga mea. Aş vrea tare mult o pauză.

Pe ea o cuprinseseră remuşcările.

– Oh, Doamne, îmi pare rău, murmurase atunci, ridicîndu-se. Sînt atît de egoistă.

Aruncase cîrpa pe grătarul de vase şi îl îmbrăţişase, lipindu-se de spatele lui lat şi solid, simţind caşmirul puloverului său bleumarin moale sub obrazul ei.

– Am devenit atît de obsedată de mine însămi, şoptise ea. Îţi promit că, după nuntă, o să-mi revin.

Hugh se răsucise şi o luase în braţe.

– Ştiu, spusese el mîngîindu-i sînii. Dar nu trebuie să mai slăbeşti, draga mea, pentru că n-o să mai rămînă nimic din tine. Vino, şoptise apoi, respirînd întretăiat, au pus patul din camera de oaspeţi azi-dimineaţă, ce-ar fi să mergem sus şi să-l inaugurăm?

Fără să-şi dea seama, Kate devenise rigidă.

– Mă cam doare capul, spusese ea cu sinceritate, după care îi venise să-şi muşte limba, cînd îşi dăduse seama ce scuză slabă invocase.

Hugh ridicase din umeri şi îi dăduse drumul.

– În ultima vreme, te-a durut cam mult capul, ar trebui să te duci la oftalmolog, spusese el.

Acum, se îndreptau spre palatul plutitor al păcatelor al soţilor Hillingdon pentru un weekend de relaxare. Cînd ieşiră de pe autostradă, Hugh opri ca să pună benzină. Luînd bonul, îl vîrî cu grijă în portofel, lîngă o poză îngrozitoare a lui Kate făcută la petrecerea lor de logodnă. Hugh lua bonuri pentru orice. Chiar şi cînd o ducea la restaurant, o dădea drept una dintre clientele sale.

– Ce ai luat pentru Muriel şi Jonty? o întrebă el cînd porniră din nou.

– Taramasolata, stridii afumate, pateu, un pepene, nişte sparanghel, căpşuni şi, da, trei sticle de şampanie, spuse Kate uitîndu-se în sacoşa de pe bancheta din spate.

– Nu era nevoie să mergi atît de departe, zise el încruntîndu-se. Le-am cumpărat deja şase sticle de „Sancerre" şi un bordo foarte bun.

– Am vrut s-o fac, pentru că sînt atît de drăguţi cu mine, spuse ea.

Jonty şi Muriel fuseseră, într-adevăr, foarte prietenoşi faţă de ea, poate pentru a compensa faptul că nu le

plăcea că punea mîna pe cel mai bun burlac al lor („Este singurul burlac heterosexual pe care-l cunosc, draga mea," îi spusese Muriel cînd o văzuse prima oară), şi pentru că ea nu se dovedise a fi tocmai prietena înfocată care speraseră. Toate acele atenţii nu erau decît o încercare de a ascunde faptul că nici ea nu-i plăcea prea mult pe Jonty şi Muriel. Trebuia să încerce să se înţeleagă bine cu prietenii lui Hugh, pentru că aceştia aveau să fie în mod sigur viitorul ei.

Acum era prea întuneric ca să mai scrie scrisori. Soarele apusese, colorînd orizontul într-un portocaliu amestecat cu roz, restul cerului fiind de un albastru ca safirul. O stea foarte strălucitoare, urmată de una mai mică, tocmai răsărise în stînga. Acum mergeau pe drumuri de ţară, farurile luminînd indicatoare ascunse de vegetaţie. Vara era abia la început şi trandafirii sălbatici erau presăraţi prin gardurile vii. Atmosfera de ţară o tulburase întotdeauna, de parcă faptul că locuia într-un mic apartament din Londra, se rupsese total de instinctele primare ale lumii exterioare.

– Nouă şi jumătate, spuse Hugh uitîndu-se la ceasul din maşină. Ajungem foarte bine. Tare aş vrea să beau ceva.

Kate scoase oglinjoara şi îşi vîrî cîteva şuviţe răzleţe în coc. Lui Hugh îi plăcea ca ea să-şi ridice părul – zicea că avea o slăbiciune pentru cefele femeilor – dar, în ultima vreme, ea slăbise atît de mult, încît pieptănătura aceea nu făcea decît să-i accentueze paloarea feţei. Ar fi vrut să fi avut timp să se spele pe cap, dar lucrase pînă tîrziu în seara aceea, încercînd să lase totul în ordine înainte să plece la sfîrşitul săptămînii. Nu suporta gîndul că trebuia să renunţe la serviciu şi să-şi lase toţi prietenii de acolo.

În ziua aceea, şeful ei o invitase la masă la prînz într-o ultimă încercare de a o convinge să rămînă.

– Eşti mult prea inteligentă, îi spusese el la a doua sticlă, ca să-ţi petreci restul vieţii la cratiţă şi slujindu-l pe Hugh. Timpul pentru gîndire e cel mai mare duşman al căsniciei, Kate. Pot să-ţi ţin postul o lună, nu mai mult.

Dar ea clătinase din cap şi îi refuzase oferta. Era atît de obosită, încît tot ce voia să facă după ce se mărita, între gătitul cinelor pentru prietenii influenţi ai lui Hugh, era să doarmă şase luni. Era îmbrăcată tot în costumul roz şi purta pantofii negri cu toc înalt pe care îi avusese la serviciu, dar avea de gînd să-şi pună ceva mai comod imediat cum ajungea la bordul iahtului.

– Am ajuns, spuse Hugh intrînd pe un drum secundar, ca un tunel întunecos străjuit de copaci.

Iarba şi spinii zgîriau maşina. Prin geamul deschis, Kate auzi măcăitul unei raţe şi ciripitul păsărilor somnoroase. Trase în piept aerul care mirosea a urzici ude şi pămînt reavăn. Rîul strălucea în faţă şi, acolo, flancat de sălcii, cu alămurile sclipind în lumina farurilor, era iahtul soţilor Hillingdon. Era vopsit într-un albastru închis şi, la prova, flutura un steag negru cu cu un cap de mort şi două oase încrucişate. La ferestrele salonului se vedeau drapele roşii. Numele său – subiect al multor discuţii – era pictat cu litere aurii: *M.V. Virgin Queen*.

Muriel ieşi repede din bucătărie.

– Dragii mei, aţi reuşit! exclamă ea. Jonty abia a pus cartofii, aşa că aveţi destul timp pentru cîteva pahare.

Traversînd cu greu pasarela cu tocurile ei înalte, Kate nimeri în braţele lui Muriel şi cele două femei fură nevoite să se îmbrăţişeze cu mai multă căldură decît şi-ar fi dorit fiecare dintre ele.

Cînd se desprinse de pieptul mare şi parfumat şi din

brațele încărcate de brățări ale lui Muriel, Kate își dădu seama că aceasta era mult mai aranjată decît ar fi fost în mod normal pentru Hugh. Părul ei blond vopsit în șuvițe era proaspăt spălat și ea purta o bluză albă cu multe volane peste o pereche de pantaloni strîmți din catifea neagră, ascunzînd o talie care se tot îngroșa.

Ochii albaștri atotcunoscători, fuseseră machiați cu grijă, iar bronzul, accentuat de un fard maroniu, ascundea vinișoarele roșii de pe obrajii ei. Ajunsese la o vîrstă cînd avea tendința să arate mai bine într-o lumină artificială, dar încă mai era o femeie extrem de frumoasă. Kate se întrebă cine erau ceilalți doi pentru care Muriel își dăduse atîta osteneală.

În bucătărie, Kate îl găsi pe Jonty trebăluind cu un șorț sub forma unei femei goale de ale cărei sfîrcuri atîrnau ciucuri de stripteuză. Chipul său de plantator de ceai, cu părul cărunt adus cu grijă în față, părea ridicol de nepotrivit. Presăra mentă în cartofii care fierbeau.

– Nu-i așa că e cea mai erotică aromă a verii? spuse el. Bună, Kate scumpo, arăți ca și cum ai avea nevoie de ceva tare.

– Ai fi putut s-o spui mai bine, zise Muriel rîzînd în hohote.

Întotdeauna vedea *double entendres* în remarcile cele mai nevinovate. Îi amintea lui Kate de o hienă, pe dinafară rîzînd veselă și, pe dinăuntru, atentă și periculoasă.

– V-am adus cîteva bunătăți, spuse Kate repede dîndu-i sacoșa lui Jonty.

– Vai, ce frumos, zise Muriel luînd-o și uitîndu-se înăuntru. Dar n-ar fi trebuit, draga mea, ai nevoie să pui cît mai mulți bani deoparte pentru nuntă. Trebuie să punem vinul la rece pentru mîine la prînz. Ce costum minunat ai, ador rozul. Eu de ce nu arăt așa la birou, Jonty?

– Nu te trezeşti suficient de devreme, spuse Jonty.

– Am alte lucruri mai bune de făcut dimineaţa, zise ea făcîndu-i cu ochiul lui Kate.

– Cel mai bun lucru pe care poţi să-l faci acum e să le aduci lui Hugh şi lui Kate nişte gheaţă şi să încetezi cu vorbăria, spuse Jonty dîndu-i lui Kate un gin cu tonic. Dacă o să tot staţi pe-aici, cina n- o să mai fie gata niciodată.

– Trebuie să mă duc să mă schimb, spuse Kate cînd Muriel îi trînti în pahar un cub de gheaţă şi o felie de lămîie.

– Întîi du-te alături şi prezintă-te, spuse Muriel.

Lăsîndu-l pe Hugh să-i povestească lui Jonty în amănunt despre longevitatea şi calitatea sticlelor de vin pe care le adusese, Kate luă o înghiţitură din pahar şi se duse alături. Salonul, cu pereţii săi îmbrăcaţi în lemn strălucitor, cu mesele sale lustruite şi cu lămpile sale demodate, fusese luminat atît de subtil şi de seducător de Muriel, încît trecură cîteva secunde pînă cînd Kate o văzu pe frumoasa fată care stătea întinsă pe una dintre canapelele din piele roşie. Părul auriu i se revărsa pe spate, iar picioarele ei lungi, dezvelite de rochia portocalie, erau atît de catifelate şi atît de uniform maronii, de parcă ar fi fost înmuiate într-un recipient cu ciocolată cu lapte.

– Bună, spuse ea cu un zîmbet fermecător de reclamă la pastă de dinţi. Sînt Georgina Arlington.

De ce naiba nu mi-am petrecut ultimii douăzeci şi nouă de ani din viaţă într-un salon de frumuseţe? se gîndi Kate.

– Bună, spuse ea timidă.

Fata o măsură încet din cap pînă în picioare şi, deodată, păru extrem de încîntată de ceva.

– Cred că pe Tod îl cunoşti deja, zise ea.

Bărbatul care, pînă atunci, stătuse în umbră, se ridică atunci.

– Bună, Katie, spuse el sec.

O secundă, Kate se uită la chipul lui bronzat, cu ochii lui limpezi şi mult prea familiari. Apoi, zîmbetul îi pieri brusc de pe buze. Paharul îi scăpă din mînă şi ea se ţinu de tocul uşii. Crezu că avea să leşine.

– Tod, chiar tu eşti? îngăimă ea.

– Chiar eu, spuse el cu o voce egală. Se pare că ai nevoie de un alt pahar. Jonty! Adu-ne încă un gin cu tonic mare.

Peste cîteva secunde, cînd intră în salon, Hugh o găsi pe Kate în genunchi, ştergînd ginul de pe covor cu o batistă de hîrtie.

– Draga mea, spuse el supărat. Aş vrea să nu mai scapi lucrurile din mînă. Ieri, vopseaua, astăzi, paharul.

– Să sperăm că n-o să fii tu mîine, zise Georgina chicotind.

Hugh ridică privirea, îi remarcă frumuseţea într-o clipă şi, imediat, îşi scoase ochelarii de la ochi şi pipa din gură.

– Bună seara, spuse el cu acea voce caldă şi entuziastă pe care o rezerva pentru clienţii bogaţi şi membrii importanţi ai profesiei de jurist. Sînt Hugh Lancaster, zise el dînd mîna cu Tod şi Georgina.

– A spus cineva despre Kate că voia alt pahar? întrebă Muriel băgînd capul pe uşă.

– Îmi pare nespus de rău, Muriel, dar celălalt mi-a căzut din mînă, murmură Kate, continuînd să şteargă disperată ca să-şi ascundă emoţia.

– N-are importanţă, scumpo. Întotdeauna avem pahare de plastic la bord ca să putem azvîrli cu ele unul în

celălalt. Bine că nu era Bloody Mary, că ți-ar fi stricat frumusețe de costum. Te simți bine? o întrebă ea cînd Kate se ridică. Ești albă ca varul.

– Cred că tocmai a văzut un invitat, spuse Tod luînd sticla de vin alb de pe masă și umplînd paharul său și pe cel al Georginei cu o mînă care era foarte sigură, după cum observă Kate cu tristețe.

– Poftim, Kate, zise Jonty aducîndu-i un pahar plin. Un G și T.

– Mulțumesc, murmură ea luînd paharul. Mă duc să mă schimb în ceva mai comod, adăugă apoi și se duse repede în cabina alăturată.

Muriel o urmă, aducîndu-i valijoara.

– Hugh e norocos, dacă ăsta e tot bagajul pe care ți l-ai adus, spuse ea. Eu nu pot să mă duc la magazine fără un camion. Îl înnebunesc pe Jonty.

Netezi pătura de pe patul de sus și puse la loc un trandafir sălbatic ce căzuse din vaza de lîngă fereastră.

– Ce frumoase sînt florile, iar tu ești foarte amabilă, spuse Kate, făcînd un efort teribil pentru a rosti fiecare cuvînt.

– Dar se ofilesc atît de repede, ca și noi, draga mea, spuse Muriel, admirîndu-și chipul într-o oglindă veche și pătată. Nu-i așa că fata aceea, Georgie, te face să te simți de o sută de ani, iar el e o nebunie. L-am cunoscut anul trecut la o conferință de presă la Academia Regală și, de atunci, tot încerc să-l conving să vină aici într-un weekend. Speram să-l transformăm în noul nostru bărbat de rezervă – acum că ne-ai lăsat fără scumpul nostru Hugh – dar se pare că, deodată, e foarte serios implicat cu Georgie. Îmi pare rău că nu v-am dat vouă patul dublu de lîngă ușă, zise ea rîzînd iarăși ca o hienă, dar, din moment ce Tod și Georgie au sosit de azi-dimineață,

a fost o chestiune de primul sosit, primul servit, cum se spune. Sărmanul Jonty şi cu mine trebuie să ne culcăm în salon după ce se retrage toată lumea. Niciodată nu avem parte de prea multă intimitate în călătoriile astea. Draga mea, continuă ea, părînd îngrijorată deodată, chiar eşti foarte palidă, eşti sigură că te simţi bine? Perioadele astea de logodnă sînt îngrozitoare. Jonty şi cu mine eram atît de încordaţi, ne-am certat tot timpul cu o lună înainte de nuntă, dar am izbutit să ne înţelegem destul de bine şaptesprezece ani, aşa că nu-ţi face prea multe griji. Schimbă-te repede şi vino.

În clipa în care Muriel ieşi, Kate se prăbuşi pe pat, luîndu-şi faţa asudată în mîini şi încercînd să-şi potolească bătăile nebuneşti ale inimii. Treptat, şocul de a-l fi revăzut pe Tod făcu loc groazei că, după atîţia ani, el o vedea arătînd atît de oribil: cu părul nespălat de o săptămînă şi strîns în coc, cu machiajul şters după o zi de serviciu şi cu cearcăne.

Mîinile îi tremurau atît de tare, încît abia putu să descheie nasturii costumului. Nici măcar nu-şi adusese ceva frumos de schimb, doar o pereche de reiaţi vechi şi largi, care niciodată nu-i veniseră ca lumea, şi vreo două bluze în culori care nu o prindeau prea bine. Datorită faptului că dorea ca totul să fie în ordine, toate lucrurile ei bune erau spălate şi călcate acasă, aşteptînd să fie mutate în dulapurile din casa cea nouă.

Îşi lăsă părul în jos, dar acesta căpătase forme foarte neplăcute din cauza faptului că fusese strîns în coc, aşa că îl ridică iarăşi. Rujul şi fardul de obraz păreau doar să-i accentueze paloarea feţei, iar tuşul de pleoape îi scoteau în evidenţă ochii mici şi roşii din cauza prea multor nopţi nedormite.

– Doamne, zise ea oftînd, nu pot să dau ochii cu el.

Auzi hohote de rîs din salon şi sări ca arsă. Scotocind prin geantă, găsi o sticlă de calmante, înghiţi unul cu gin şi se prăbuşi înapoi pe pat.

Trecuseră nouă ani de cînd ea şi Tod se cunoscuseră şi se îndrăgostiseră. Ea era în anul doi la Drept, la Universitatea din Bristol, şi, cînd îl dusese prima oară pe Tod să stea cu părinţii ei în Bath, aceştia fuseseră îngroziţi. Tod nu numai că avea părul lung şi barbă, nu purta niciodată cravată şi nu respecta valorile clasei de mijloc, dar mai şi refuzase un post foarte bun în publicitate pentru a încerca să-şi ia diploma de pictor. Din cauza faptului că nu avea niciodată bani, părea să trăiască mereu pe spinarea lui Kate.

Pe ea nu o deranjase deloc acest lucru, deoarece părinţii ei îi dădeau o alocaţie generoasă şi ce era al ei era şi al lui Tod. Ştia că era cel mai generos om din lume cînd avea bani şi era convinsă că, într-o bună zi, avea să fie un pictor grozav. Nu se supăra nici cînd, uneori, pictînd, pierdea noţiunea timpului şi întîrzia cîte trei ore la întîlnire, venind cu cîţiva trandafiri pe care îi rupea din neprețuita grădină a Decanului, ca o ofertă de pace.

Ceea ce o distruse însă fu faptul că, odată, cînd se dusese acasă singură într-un weekend şi se întorsese cu o zi mai devreme pentru că i se făcuse teribil de dor de el, uşa studioului său îi fusese deschisă de către o roşcată înfăşurată într-un prosop verde şi văzuse că hainele acesteia erau împrăştiate pe pat şi pe jos.

Kate o rupsese la fugă suspinînd. Tod o ajunsese din urmă în parc, avînd pe el numai o pereche de blugi, iar picioarele desculţe i se învineţiseră de frig pe iarba înghețată. Îşi aminti că se gîndise că părea foarte slab şi prost hrănit cînd nu avea cămaşă pe el. Se priviseră cu feţele pămîntii şi tremurînd.

– Termină, Katie, nu mai plînge, o rugase el. Ea nu înseamnă absolut nimic, am agățat-o aseară la o petrecere, pe tine te iubesc.

– Nu poți să mă iubești, îi strigase ea, dacă, într-un moment cînd sînt cu spatele, te culci cu...

Nici nu putea rosti cuvintele.

– Uite ce e, spusese Tod apucînd-o de brațe pentru a o împiedica să fugă, respect faptul că nu vrei să te culci cu nimeni pînă nu te măriți. Niciodată n-am abuzat de asta, nu-i așa, *nu-i așa,* adăugă el strîngînd-o atît de tare, încît ea se strîmbă de durere. Dar sînt un bărbat care are necesități fizice. Nu pot să trăiesc ca un călugăr. Te iubesc, aș da orice ca să te păstrez, m-aș însura cu tine și mîine, dar nu putem trăi numai din alocația de la părinții tăi. Te rog, încearcă să înțelegi.

Dar ea se desprinsese de el și ieșise din parc în fugă. Se întorsese acasă la Bath și, cu acordul părinților ei încîntați, refuzase să-l mai revadă, să-i vorbească la telefon sau să-i răspundă la scrisori. Ba părinții ei fuseseră atît de bucuroși că o terminase cu Tod, încît nu se supăraseră nici cînd ea picase la examenele finale – niciodată nu fuseseră de părere că o carieră era importantă pentru o fată – și o trimiseseră în Africa de Sud pentru un an ca să-și revină.

În acel an, trecuse prin viață ca o somnambulă. Nu trecuse nici o zi fără ca ea să se gîndească la Tod și fără să-i fie dor de el. Dar se convinsese, iarăși încurajată de părinții ei, că orice fel de relație cu el nu i-ar fi adus decît necazuri, pentru că era incapabil să fie credincios. Totuși, toți bărbații care o curtaseră – și fuseseră destui – păreau niște imitații de ceară în comparație cu vitalitatea lui Tod.

În cele din urmă, ea renunță la luptă și se întoarse în

Anglia, conştientă că nu mai putea trăi fără el, dar află că el plecase în America. Părinţii ei avură foarte mare grijă să nu-i dea niciodată adresa lui de acolo, pe care el o lăsase special pentru ea.

Cu foarte mare grijă, ea îşi răcise inima şi se concentrase asupra carierei. Nu avea chef să se apuce din nou de învăţat, dar se angajă secretară la o firmă de avocaţi unde, cu cunoştinţele pe care le avea în domeniul juridic şi cu inteligenţa ei, se făcuse în curînd indispensabilă.

– Un lucru minunat la Kate este acela că nu o deranjează să lucreze pînă tîrziu, îi plăcea şefului ei să le spună celorlalţi asociaţi, ale căror secretare stăteau cîte două ore în pauza de masă şi dădeau fuga la toaletă cu poşetele în mîini fix la cinci şi un sfert.

Cu trecerea anilor, şeful lui Kate avu din ce în ce mai mult succes şi, adesea, putea să-l angajeze pe Hugh Lancaster să-i apere pe clienţii săi mai influenţi. Un avocat pledant chipeş şi obişnuit să aibă succes la femei, Hugh fusese impresionat, la început, de frumuseţea delicată, de Crăiasă a Zăpezii, a lui Kate şi, apoi, îl incitase indiferenţa ei. Începuse atacul: bombardînd-o cu flori, cu cadouri şi cerîndu-i întîlniri, pînă cînd, în cele din urmă, ea acceptase să iasă cu el. După cîteva luni, el o ceruse în căsătorie, iar ea acceptase şi, în sfîrşit, el o adusese în patul lui şi ea izbutise să-i ascundă faptul că nu simţise nimic.

Dragostea o să vină cu timpul, îşi spunea ea. Îmi place de Hugh şi îl respect, părinţii mei îl adoră, pur şi simplu. Trebuie doar să am răbdare. Astfel că se lansase în planurile pentru nuntă, umplîndu-şi zilele şi majoritatea nopţilor cu o activitate febrilă. Dar, pe măsură ce ziua se apropia, descoperise îngrozită că se gîndea obsesiv la Tod, fiind chinuită de vise erotice cu el noap-

tea şi, ziua, amintindu-şi cît de mult o tulbura el pe vremuri, numai cu un sărut. Acum, colac peste pupăză, trebuia să stea cu el pe iaht tot weekend-ul. Simţi o panică teribilă, ca şi cum s-ar fi aflat într-un lift blocat între etaje cînd exista pericolul ca o bombă să explodeze.

O bătaie în uşă o făcu să tresară atît de tare, încît se lovi cu capul de patul de deasupra. Era Hugh.

– Haide, toţi sîntem lihniţi de foame. Jonty a făcut un *Chicken Supreme* atît de perfect, încît se va supăra dacă mai întîrziem mult.

– Iartă-mă, visam, spuse Kate.

– Au mai rămas doar cincisprezece zile, zise el plin de sine, şi n-o să mai fie nevoie să visezi, o să ai realitatea.

– Vin imediat, spuse ea.

Cînd se ridică, îi veni iarăşi ameţeală. Fără să-şi dea seama, golise paharul. Ştia perfect de bine că ginul nu trebuia combinat cu calmante.

Erau cu toţii la masă cînd intră ea în salon.

– Aşază-te în dreapta lui Jonty, lîngă Tod, spuse Muriel, şi bea puţin vin, ai rămas cu mult în urma noastră.

Kate se aşeză pe bancă, uitîndu-se la Jonty care tăia puiul, privind cum cuţitul foarte ascuţit despica pieptul.

– Ţi-e foame? o întrebă el punîndu-i două felii în farfurie.

– N-nu foarte tare, se bîlbîi ea. Şeful meu m-a invitat la masă la prînz, aşa că am mîncat destul astăzi.

– Pune-i mai mult, zise Muriel cînd Jonty îi puse ciuperci şi îi turnă un sos gros peste feliile de pui, trebuie hrănită bine. Cel puţin, n-o să-ţi fie greu s-o treci pragul, Hugh dragule.

Stînd lîngă Tod, Kate era conştientă de mîinile lui, cu degete lungi şi arse de soare, care undeau cu unt o felie de pîine. Încă nu putea să se uite la el. În schimb, se uită peste masă la Georgie, care era de-a dreptul superbă. Ochii ei oblici cu gene groase erau de verde gălbui şi, cînd se întinse să ia sarea, lumina lumînprilor licări pe sînii ei arămii şi pe gîtul minunat, lipsit de riduri. Şi ea o privea pe Kate fascinată, ca şi cum ar fi fost o relicvă neprețuită, veche de secole, dezgropată pe un şantier arheologic. Era posibil ca acea fiinţă ştearsă şi insipidă să fi fost iubita lui Tod? părea să spună ea.

– Toţi ardem de nerăbdare să aflăm cum v-aţi cunoscut tu şi Tod, spuse ea. Trebuie să fi fost destul de traumatizant, dacă te-ai speriat aşa. V-aţi întîlnit la grădiniţă sau unde? Varianta lui este că v-aţi cunoscut la Bristol.

– Aşa e, spuse Kate încercînd cu disperare să nu-i tremure vocea. Am ieşit împreună o vreme.

– Pe urmă, ea a plecat în Africa de Sud, zise Tod degajat. Şi m-a lăsat cu inima frîntă.

– Trebuie să fi fost singura femeie care a făcut asta, spuse Muriel aruncîndu-i o privire fierbinte.

– El a fost tipul din cauza căruia ai picat la examenele finale? întrebă Hugh.

Kate roşi furioasă.

– De unde ştii asta?

– Mama ta mi-a spus, zise Hugh. Nu vreau cartofi, mulţumesc, Jonty.

– De obicei are acest efect asupra femeilor, spuse Muriel. Fetele se sinucid sau se retrag la mînăstire. Niciodată nu pot să ţin pasul cu viaţa ta sexuală, Tod.

– Înseamnă că sîntem doi, spuse el.

– Ei bine, eu n-am de gînd să mă duc la mînăstire,

dragul meu, spuse Georgie. N-am pomeții potriviți pentru o călugăriță. Puiul e delicios, Jonty.

– Bun, spuse el umplînd toate paharele. În weekendul ăsta, sînteți cu toții niște cobai, pentru că încerc toate rețetele pe care o să le prezint în viitoarea mea emisiune televizată.

– Știi să gătești? întrebă Georgie uitîndu-se la Hugh.

– Numai chestii elementare, spuse el. Îmi place să vă las pe voi, fetele, să vă ocupați de bucătărie.

– Înseamnă că ești un șovinist, spuse Georgie aruncîndu-i o privire amețitoare și scoțîndu-și în evidență decolteul apăsîndu-și brațul stîng de sînul stîng.

Dintr-un anumit motiv, Hugh găsi că remarca ei era extrem de amuzantă.

– Să nu-mi spui că ești o feministă, zise el netezindu-și părul, care nu avea nevoie să fie netezit.

– Deloc, spuse Georgie, mi-aș dori numai să găsesc un soț ca Jonty, care își dă seama că drumul spre inima unei femei trece prin stomac.

– Întotdeauna am crezut că era puțin mai jos, zise Muriel cu rîsul ei de hienă. Jonty nu e foarte romantic, Georgie, continuă ea, mai degrabă o citează pe Marika Hanbury Tennyson decît pe lordul Alfred.

– Care lord? întrebă Georgie. Nu-mi plac lorzii. Am avut unul odată și tot timpul voia să-l biciuiesc. Haide, Jonty, spune-mi cum ai făcut asta. Ca s-o impresionez pe mama lui Tod cînd o să vină la Londra.

– Păi, spuse Jonty cu ochii strălucitori, întîi se fierbe carnea de porc și *bouquet garni* o oră...

Hugh începu să discute cu Muriel despre cunoștințele comune care urmau să vină la nuntă.

– Trei lorzi au acceptat deja, ceea ce e grozav, spuse el.

Tod se întoarse spre Kate.

– Cînd te măriți?

– De mîine în două săptămîni.

– La ce oră?

– La trei.

– Sper să nu fie goală biserica – toată lumea o să asculte cursa la radiourile din mașini.

– Nu și ai mei, spuse Kate. Nu sînt prea pasionați de curse.

– Ah, da, mi-aduc aminte, spuse Tod cu un zîmbet stins, Redwood Rover.

Kate roși puternic. Cu nouă ani în urmă, Tod fusese atît de convins că Redwood Rover avea să cîștige cursa Cambridgeshire, încît o făcuse să-și amaneteze perlele și să-i împrumute cincizeci de lire. Din nefericire, Redwood Rover își azvîrlise jocheul din șa chiar înainte de cursă. Cîteva zile mai tîrziu, mama lui Kate, care cotrobăia prin camera ei, fără îndoială căutînd vreo dovadă incriminatorie a relației ei cu Tod, găsise bonul de la casa de amanet în jurnalul ei și, după aceea, izbucnise un scandal monstru.

Urmă un moment îndelungat de tăcere.

– Ți-a plăcut în America? îl întrebă Kate.

Ah, de ce îi suna vocea ca și cum i s-ar fi făcut injecții de amorțire în ambii obraji?

– Da, și m-a ajutat și din punct de vedere comercial. După ce m-am stabilit acolo, am început să-i interesez pe cei de aici.

Ea tot nu putea să-l privească în ochi și se uita fix la părul blond de pe brațele lui, trebuind să-și învingă dorința puternică de a le atinge.

– La ce lucrezi acum? îl întrebă ea, în schimb.

– Tocmai am terminat o pictură murală în noua cate-

dralâ de la Westmarton şi adun cîteva fotografii pentru expoziţia din Cork Street din septembrie, după care o să mă duc la Paris şi, probabil, la New York, în primăvară.

Vorbea în felul lui leneş şi puţin răguşit. Am reuşit, părea să spună, chiar dacă tu şi ai tăi m-aţi lovit.

– Şi Tod o să picteze şi un autobuz, spuse Georgie întrerupîndu-l pe sărmanul Jonty în timp ce zicea cît de mărunt trebuia tăiat tarhonul. Ai auzit, Muriel?- continuă ea strigînd peste masă şi întrerupîndu-l pe Hugh, care vorbea despre vinul pe care îl beau. Tod a fost angajat de către *Gas Board* să picteze un autobuz pentru campania lor publicitară de la sfîrşitul verii.

Muriel îi zîmbi lui Tod cu căldură.

– Minunat, dragul meu, ce o să pictezi?

– Pisici care torc şi copii rumeni în obraji încălzindu-se în faţa unor focuri de gaze, bănuiesc, spuse el. Nu cred c-o să mi se permită să fiu foarte outre.

– Dar o să iei o grămadă de bani, spuse Muriel.

Tod fu atras într-o conversaţie cu ea şi Hugh acum, iar Jonty, netulburat, continuă să vorbească despre *Chicken Supreme.*

– Se pune tigaia la încins, se toarnă ulei şi se adaugă legumele tăiate cubuleţe...

Pentru un minut, Kate putu să-l studieze pe Tod în linişte. De cînd nu se mai văzuseră, el îşi răsese barba şi mustaţa, astfel că, acum, i se puteau aprecia trăsăturile şi forma frumoasă a gurii. Şi părul drept, de un şaten-deschis, era mai scurt, trecînd cu puţin peste gulerul cămăşii gri de blugi, care se potrivea perfect cu cenuşiul ochilor săi tulburător de direcţi. De asemenea, se şi împlinise – evident, nu mai era artistul lihnit de foame. Ba chiar părea să fi trăit din plin fiecare zi şi majoritatea nopţilor de cînd se despărţise de Kate. Nu mai era un

băiat frumos, sensibil şi romantic – discipolul iubit de Iisus – ci un bărbat călit, încrezător şi extrem de atrăgător. Simţindu-i privirea, el întoarse capul. Imediat, Kate lăsă ochii în jos.

– Ce mai face doamna din Bath? întrebă el. Presupun că abia aşteaptă să devină soacra unui iminent avocat al Reginei.

– Despre cine e vorba? întrebă Hugh aşezînd cuţitul şi furculiţa la un loc.

– Întrebam de viitoarea ta soacră, spuse Tod.

– Ah, Elizabeth e o femeie extraordinară, zise Hugh cu entuziasm. Şi o foarte bună jucătoare de bridge. Ţin foarte mult şi la Henry, jucăm golf ori de cîte ori se poate. Sînt foarte norocos în privinţa socrilor, spuse el ridicînd politicos paharul spre Kate.

– Probabil că s-au schimbat, zise Tod simplu.

Cînd se întinse să-i umple paharul lui Georgie, o atinse cu braţul pe Kate, care sări ca arsă.

– Pe de altă parte, tu nu te-ai schimbat deloc, spuse el în aşa fel încît să audă numai ea. Aceeaşi violetă veşnic sensibilă.

Kate îşi muşcă buzele.

– Mai vrea cineva o porţie? întrebă Jonty.

– Kate nu s-a atins nici de prima, spuse Muriel pe un ton acuzator.

Kate se uită în farfuria cu sos care se răcise, cu ciuperci negre şi lucioase, şi cu feliile de piept de pui, care începuseră să se usuce. Simţi cum broboane de sudoare îi apăreau pe frunte şi ştia că i-ar fi fost rău dacă ar fi încercat să mai mănînce.

– Îmi pare nespus de rău, Jonty, a fost atît de delicios, încît nici nu-mi imaginez de ce nu mi-e foame.

– Le mănînc eu, spuse Tod înfigînd furculiţa în cele

două felii de piept de pui, te-ai întrecut pe tine însuți, ca de obicei, Jonty.

Georgie tăie o felie din cartofii pe care îi dăduse de o parte șovăitoare.

– Nu-mi dau seama cum de nu te îngrași deloc, Tod, pentru că nu faci nici un fel de gimnastică.

– Ba face, spuse Muriel uitîndu-se la Kate.

– Sexul nu contează, spuse Georgie cu un zîmbet șiret. Mi-ar plăcea să faci jogging cu mine.

– Jogging-ul e o pierdere de timp absolută, spuse Tod. Dacă ies din casă, o fac ca să privesc lucrurile din jur, nu să alerg și să sperii animalele din zonă.

– Eu fac jogging în fiecare dimineață, spuse Hugh. Ca și cum asta ar fi lămurit lucrurile.

– Se vede foarte bine, zise Georgie admirativ. Pari într-o formă excelentă. O să alerg și eu cu tine mîine, dacă mă trezesc la timp.

– Grozav, zise Hugh sugîndu-și burta, mi-ar fi plăcut să vină și Kate cu noi.

– Mai lăsați fata în pace, nu vedeți că nu se simte bine? spuse Muriel.

– Poate o să te simți mai bine după ce o să termini cu serviciul, draga mea, zise Hugh.

– Renunți la lucru? mă întrebă Georgie cu invidie.

– Bineînțeles că nu, răspunse Hugh repede în locul lui Kate. O să aibă o slujbă cu program complet acasă, ocupîndu-se de mine. Nu prea îmi plac soțiile cu carieră. Sînt sigur că acesta e motivul pentru care multe căsnicii se strică.

– Dar eu și Jonty, care muncim amîndoi ca niște sclavi? spuse Muriel indignată.

– Voi doi, spuse Hugh ridicînd paharul spre Muriel, sînteți o minunată excepție, dar nimeni n-ar putea să

nege, dragă Muriel, că ai un soț excepțional de bine pregătit.

– E valabilă și reciproca, spuse Jonty strîngînd farfuriile. Cine vrea căpșuni? Le-am marinat în *"Framboise"*.

– Eu, te rog, spuse Georgie, nu pot să le rezist, sînt un afrodisiac nemaipomenit. Mai ții minte ce efect dramatic au avut asupra mea la Paris, Tod?

Kate simți că îi vine să leșine din nou. Se ridică, ținîndu-se de masă.

– Promit că mîine o să gătesc și o să spăl vasele, Jonty, dar te superi rău dacă mă duc să mă culc acum? spuse ea.

– Binînțeles că nu, spuse Muriel. Te imți rău?

– Puțin cam obosită, murmură Kate.

– Să dormi mai mult mîine, îi spuse Jonty.

– Vin imediat să te învelesc, spuse Hugh glumeț, și n-ai voie să citești în pat.

– Va trebui să trecem prin cabina voastră ca să ne ducem la culcare, spuse Georgie, așa că să nu te sperii și să nu crezi că te pipăie Tod dacă o să intre deodată la două dimineața.

Numai pentru a doua oară în seara aceea, Kate îl privi în ochi pe Tod.

– Nu-ți fie teamă, spuse el, sînt prea corect ca să vreau o casă ce s-a vîndut deja.

Mă urăște, sigur mă urăște, fu tot ce putu să gîndească ea în timp ce se dezbrăca. Era atît de aiurită, încît luă două somnifere. Știa că era periculos după alcool și calmante, dar nu voia decît să uite de toate. Apoi, cuprinsă de disperare, căzu în genunchi și își ascunse fața în pătura care mirosea a cremă de soare, suspinînd.

– Ajută-mă, Doamne, te rog, nu știu ce să fac.

Cînd veni să-i spună noapte bună după vreo zece

minute, Hugh o găsi adormită pe jos. Nu tresări nici măcar cînd el o luă în brațe și o așeză în pat.

Kate închise ochii și își ascunse fața în pernă, ignorînd măcăitul rațelor de pe rîu și razele de soare care pătrundeau prin draperiile trase. Își simțea capul ca o minge de rugby după un meci pe Twickenham.

Nu voia decît să doarmă o lună întreagă și, astfel, să rateze nunta. Termină, își spuse ea furioasă, cum ar fi putut să-i dezamăgească pe sărmanul Hugh și pe părinții ei, și cum rămînea cu toate rudele care veneau din toată țara să bea două sute de sticle de *Moet et Chandon* și pentru o reuniune de familie, și croitoreasa care muncise atît de mult și cu dragoste la rochia ei de mireasă și, mai mult, cînd mama ei bătuse Bond Street și Knightsbridge în lung și-n lat ca să găsească o pereche de pantofi portocalii care să se asorteze perfect cu pălăria ei David Schilling.

Era prea tîrziu ca să pună capăt carnavalului. Ca să nu fie "fată bătrînă", cum spunea mama ei atît de fermecător, și să nu piardă trenul, Kate își arsese toate punțile. În clipa aceea, probabil că Tod dormea în brațele lui Georgie după o noapte de pasiune. Sper ca ea să fie complet amorțită, își spuse Kate gemînd și punîndu-și perna în cap. Printr-o ceață de tristețe și dorință, auzi zgomot de vase care erau spălate și pe cel al dușului. Se uită în patul de deasupra și fu șocată de bucuria pe care o simți cînd văzu că era gol. Probabil că Hugh se dusese să alerge.

Trase perdeaua și se strîmbă cînd lumina soarelui pătrunse înăuntru deodată. Afară văzu o încîlceală de ierburi de un verde ca smaraldul și mănunchiuri de piciorul cocoșului galbene se înălțau deasupra nivelului

apei întunecate. Era deja foarte cald. Se strîmbă şi mai mult cînd se privi în oglindă: îngrozitor de palidă, cu pleoapele umflate şi roşii din cauza somnului forţat, cu părul oribil de murdar şi cu puţină mătreaţă pe cărarea din mijloc. Trebuia să se spele imediat.

În bucătărie, îl găsi pe Hugh, roşu la faţă şi înviorat de duşul pe care îl făcuse după jogging, emanînd mulţumirea de sine a unuia care tocmai se întorsese de la slujba de dimineaţă. Se opri din lectura articolelor juridice din *Times* pentru a o săruta scurt pe obraz. Jonty curăţa cartofi noi, iar Muriel, superb bronzată, chiar dacă avea pielea puţin încreţită pe burtă, era îmbrăcată într-un costum de baie alb şi curăţa capetele murdare de pămînt ale sparanghelului. Cu toţii se arătară atît de încîntaţi că ea se odihnise bine, încît Kate începu să se simtă vinovată că ei nu avuseseră o plăcere similară.

– Lăsaţi-mă să fac şi eu ceva, zise ea.

– N-o să ridici nici un deget, draga mea, spuse Muriel. Toţi sîntem îngrijoraţi pentru tine şi sînt hotărîtă să te trimit înapoi la Londra complet odihnită. Bea puţină cafea, spuse ea dîndu-i o ceaşcă mare, după care îi dădu una şi lui Hugh, care lăsă ziarul jos cu satisfacţie.

– Au scris trei sferturi de rubrică despre cazul pe care l-am apărat ieri, îi spuse el lui Kate.

– Te-au citat?

– De cîteva ori, ceea ce e foarte îmbucurător.

– Grozav, ia să văd.

El îi dădu ziarul.

– Acolo: *"Burnham-Watts contra lui Inland Revenue"*.

Era un caz foarte plictisitor, în care Hugh părea să fi rezolvat totul singur.

– Trebuie să opresc la următoarea ecluză, spuse el punîndu-şi zaharină în cafea, să văd dacă pot să iau

ziarul *Telegraph*. Ei trebuie să dea mai multe amănunte. Cînd o să plecăm, Jonty?

– Imediat cum termină Tod de pictat. S-a trezit de la şase ca să prindă lumina, zice că termină pînă la prînz.

– E ceva de capul lui? întrebă Hugh.

– Ah, este foarte bun, zise Muriel. De fapt, dacă ai o mie de lire care-ţi prisosesc, ar fi bine să cumperi acum unul dintre tablourile lui. În cîţiva ani, valoarea lor o să crească foarte mult.

– Anul trecut, noi am cumpărat patru, spuse Jonty spălînd cartofii. Considerăm că stăm pe o mină de aur.

– E bine de ştiut, spuse Hugh. Unchiul meu cel bogat voia să ne cumpere un tablou ca dar de nuntă. Dacă o să fie o investiţie atît de bună, trebuie să-i spunem de Tod.

"Burnham-Watts contra lui The Inland Revenue" îmi dansă prin faţa ochilor. Nu mai discutaţi despre Tod ca şi cum ar fi o chestiune legată de "Unit Trusts", îşi spuse ea furioasă. Dar, dîndu-i ziarul înapoi lui Hugh, zise:

– E grozav, bravo. Trebuie să fi încîntat. Aş putea să mă spăl pe cap, Muriel?

– Ai fi putut, spuse Jonty deschizînd supărat robinetul, care lăsă să curgă doar cîteva picături de apă, dar prietena lui Tod pare să fi consumat toată apa. Cu ce naiba o să gătesc la prînz?

– Putem să luăm apă de la următoarea ecluză şi să pregătim sparanghelul diseară, spuse Muriel pe un ton liniştitor. Şi, sincer, dragă Kate, nu-ţi face griji în privinţa părului, arată foarte bine. Persoanele brunete sînt atît de norocoase, pentru că nu se vede cînd e murdar părul.

– Ce-ar fi să-ţi pui costumul de baie şi să faci puţină plajă? spuse Hugh.

Lui Kate îi venea să ia pletele aurii ale lui Georgie şi,

asemeni iubitei lui Porfirio, să o strîngă de gît cu ele.

Din moment ce nu avea cu ce să se spele, Kate trebui să recurgă la crema demachiantă, după care se şterse cu un flanel. Trebuia să se ducă şi pe mal, la toaletă, să-şi urzice şezutul. Cînd îşi puse costumul de baie, în sfîrşit, descoperi că partea din spate a punţii era o masă de trupuri goale. De fapt, era mai mult Georgie, fără sutien şi practic fără slip, în afară de două triunghiuri micuţe de blană de leopard. Băgase un uscător de păr într-un prelungitor conectat la o priză din salon şi îşi usca splendoarea de păr. Sînii ei superbi şi unşi din belşug tremurau cu fiecare mişcare a periei. Şi sînii mei au arătat aşa odată, îşi spuse Kate cu invidie. Hugh, cu un slip albastru şi cu un binoclu de gît, pentru a studia păsările, stătea întins la vreo jumătate de metru de Georgie, dezlegînd cuvinte încrucişate din ziarul *Times* şi fumîndu-şi pipa. Trupul lui, care avea o uşoară formă de pară, dar era întreţinut foarte bine prin exerciţii şi un autocontrol riguros, începuse deja să se înroşească.

Dar nici tot jogging-ul din lume nu i-ar fi putut imprima graţia lui Tod, cu umerii săi laţi şi maronii, cu şoldurile sale înguste şi picioarele foarte lungi. Purta numai o pereche de blugi decoloraţi, tăiaţi mai sus de genunchi şi murdari de vopsea. Avînd în faţă o pînză aşezată pe o bancă şi sprijinită de parapet, picta cîmpul de pe malul opus, prinzînd lumina, în timp ce iarba lungă se unduia în adierea caldă ca blana unui animal. Numai liziera întunecată a mestecenilor de pe deal despărţea cîmpul de cerul alb şi fierbinte.

– E foarte frumos, spuse Kate încet.

Tod se întoarse, încuviinţă fără să zîmbească şi îşi văzu în continuare de lucru.

– Arăţi mai bine. Somnul trebuie să-ţi fi priit, strigă

Georgie acoperind zgomotul uscătorului.

Kate se aşează între Hugh şi cealaltă parte a iahtului, cît putu mai departe de Tod, îngrozitor de conştientă de diferenţa între ea şi Georgie. Nu văzuse soarele toată vara. Unghiile de la picioare, nelăcuite, erau uşor gălbui, şi, cînd se răsese pe picioare joi seară, tîrziu, îi scăpase o mică porţiune, astfel că firişoare de păr negru se vedeau deasupra gleznei stîngi, asemeni unei pădurici în zăpadă. Cel puţin umerii îmi sînt atît de albi, îşi spuse ea posomorîtă, încît n-o să se vadă mătreaţa care ar putea să cadă. Se apucă din nou de scrisori.

"Dragă Vanessa," îi scrise ea uneia dintre domnişoarele de onoare, *"îmi pare tare rău că nu crezi că albastrul hiacint nu te prinde la fel de bine ca pe Cressida."*

Georgie se întinse acum ca să-şi usuce părul la spate, care rămîne ud întotdeauna pentru mai mult timp, şi sînii i se ridicară foarte mult. Kate observă cu un zîmbet lăuntric şi trist că Hugh nu progresa deloc cu dezlegarea cuvintelor încrucişate, rezolvînd deocamdată doar două careuri. În curînd, veni şi Muriel, şi se apucă şi ea să scrie o scrisoare.

– Unde e Jonty? întrebă Georgie.

– Ah, trebăluieşte prin bucătărie, zise Muriel, după care întrebă în şoaptă: Cum se spune în italiană "mi-e tare dor de tine", Hugh?

– *"Ti amo stupidissimo"*, spuse Hugh.

– Ce grozav, zise Georgie oprind uscătorul de păr. Aş vrea să ştiu şi eu alte limbi străine, ca tine.

"Sînt sigură că, dacă te-ai da cu un ruj uşor mai roz, culoarea albastră îţi va sta minunat", scrise Kate. Ah, ah, Doamne, ce tîmpenii, îşi spuse ea.

– Priviţi, un piţigoi-albastru, zise Hugh.

– O privelişte mai plăcută decît cel maron, murmură Kate.

– Unde, unde? strigă Georgie.

– Chiar deasupra pajiştii, spuse el dîndu-i binoclul său, care era tot la gît.

– Nu văd, se plînse Georgie.

– În dreapta, spuse Hugh şi, cînd mişcă binoclul, Georgie îl trase spre ea, făcîndul să-şi atingă umărul de sînul ei stîng.

– Ah, acolo e, dragul de el! strigă ea sărind în sus de bucurie. Nu-i aşa că-i dulce?

– Te-ai înroşit, Hugh, spuse Muriel cu subînţeles.

– Lasă-mă să te ung, spuse Georgie.

– N-am nimic, zise el întinzîndu-se la loc foarte repede.

Ridicînd privirea, Kate observă că slipul lui era ca o turlă. Fără să vrea, se uită la Tod şi descoperi că acesta se uita în aceeaşi direcţie. Cînd ridică privirea, el o surprinse şi începu să rîdă. O secundă, ea simţi că îi ia faţa foc şi îşi îndreptă atenţia din nou asupra scrisorii. Ceea ce o şoca mai mult era faptul că nici nu o deranja că Hugh o dorea pe Georgie.

Aceasta o tot bombarda cu întrebări legate de nuntă.

– O să te îmbraci în alb?

– Da, spuse Kate.

– Simbolul virginităţii, zise Tod, adăugînd tente de indigo la verdele închis al copacilor. Credeam că eşti destul de bătrînă la douăzeci şi nouă de ani, ca să-ţi mai etalezi lipsa de experienţă, Katie.

Ea îşi muşcă buzele. Era o lovitură sub centură.

– Nici nu arăţi de douăzeci şi nouă, spuse Georgie mai mult din amabilitate decît din convingere, ungîndu-şi umerii cu loţiune.

– Unde vă duceți în luna de miere? întrebă Muriel.

– În Grecia, zise Kate.

– De ce i s-o spune lună de miere? întrebă Georgie.

– Pentru că, de obicei, sînt destul de lipicioase, zise Tod.

– A noastră n-o să fie, zise Hugh vesel și rîse împreună cu ceilalți.

– Vrea cineva ceva de băut? întrebă Jonty, apărînd în ușă roșu la față, cu un prosop de vase pe umăr.

– Aș vrea puțin *Bollinger,* spuse Muriel acoperind imediat scrisoarea cu brațul.

– Și eu la fel, spuse Georgie.

– Și nouă ne convine, spuse Hugh, sunînd ca o reclamă la *American Express.*

Păru să-și fi recăpătat stăpînirea de sine și slipul plat.

– Tu ce vrei, Tod? întrebă Jonty.

Tod, care se uita absent de la peisaj la tabloul său, nu răspunse.

– To-od, spuse George, nu știu să fi refuzat vreodată ceva de băut.

– Ah, scuze, whisky cu multă apă, te rog, Jonty.

– Nu avem nici un pic de apă, spuse Jonty supărat. A fost folosită toată. Va trebui să te mulțumești cu sifon, Tod, și cu toții va trebui să ne mulțumim la prînz cu pateu de pește afumat, *quiche* și salată.

– Excelent, spuse Georgie nebăgînd de seamă privirea îmbufnată pe care i-o aruncă Jonty.

– Cui îi scrii? o întrebă el pe Muriel, care puse scrisoarea într-un plic.

– Celor de la *G.P.O.* Ne-au trimis un ultim avertisment, spuse ea repede, ridicîndu-se. Vin să te ajut cu băuturile.

– Sînt sigură că nu le scria celor de la *G.P.O.,* îi șopti

Georgie lui Hugh în clipa în care Muriel şi Jonty nu o mai puteau auzi. Nu i- ar fi atît de dor de ei.

– I-ar fi, dacă ei i-ar decupla telefonul, spuse Tod.

Georgie începu să rîdă.

– Poate are o aventură cu un superb conte italian. Ce romantic. Ştii, îi spuse ea lui Hugh, mi-a spus că l-a înregistrat pe Jonty sforăind, ca, data viitoare cînd se vor certa, să-i pună caseta.

– După părerea mea, suferă de mîncărimea de şaptesprezece ani, spuse Tod căutînd un tub de albastru de cobalt. Mă întreb dacă Jonty o avea relaţii extraconjugale.

– Nu cred, spuse Hugh scuturîndu-şi pipa de peretele iahtului, vădit nemulţumit de subiectul discuţiei.

– E atît de deprimant, cînd te gîndeşti cîţi oameni căsătoriţi îşi înşeală partenerul, spuse Georgie oftînd.

– Nu ştiu, eu întotdeauna am fost de părere că nesinceritatea în cuplu este cel mai important lucru într-o căsnicie, spuse Tod desfăcînd tubul de vopsea. Nu eşti de acord, Katie?

Ea ridică privirea. Inima i se frînse. Pe chipul lui nu văzu decît dispreţ şi ostilitate.

Ziua fu din ce în ce mai proastă. Prînzul fu un coşmar. Toţi băură prea mult. Kate stătea în faţa lui Tod şi, din cînd în cînd, îl surprindea privind-o uluit, ca şi cum s-ar fi întrebat ce văzuse vreodată la ea. Spre încîntarea lui Muriel, Hugh era fascinat de Georgie. Nici măcar nu îşi puse ochelarii cînd mîncă pateul, ceea ce era foarte neobişnuit, din moment ce îi era teribil de frică de riduri.

În timp ce Jonty îi povestea lui Kate în amănunt cum să pregătească la perfecţie *Calcan Veronique,* ea îl auzi pe Hugh şoptindu-i lui Georgie "N-aş putea să mă însor

cu o superbitate ca tine, pentru că n-aş mai ajunge niciodată la serviciu dimineaţa."

Printre asemenea amabilităţi, vorbea, de asemenea, extrem de pompos despre politică. Tod nu se osteni să-l contrazică, dar Kate era conştientă că cei doi se antipatizau din ce în ce mai mult.

După masă, Tod făcu ultimele retuşuri la tabloul său, în timp ce Jonty şi Hugh meştereau la motor, iar Kate şi Georgie strînseră vasele în bucătărie, pentru a fi spălate după ce se alimentau cu apă.

– Pare extraordinar că am putut fi amîndouă iubitele lui Tod, spuse Georgie, aruncînd resturile în găleata de gunoi. Sîntem total diferite. Presupun că-i plăcea gîndirea ta, pentru că zicea că erai foarte deşteaptă.

– Foarte drăguţ din partea lui, zise Kate arţăgoasă, nevrînd să vorbească despre Tod.

– Nu ştiu cum ai putut să-i dai cu piciorul, insistă Georgie.

– Era Postul Paştelui şi obiceiul s-a păstrat, spuse Kate.

– Dar n-am mai întîlnit niciodată o femeie care să se fi săturat de Tod, numai el se satura de ele. Bănuiesc că e atît de irezistibil tocmai pentru că ştii că nu ai niciodată superioritate faţă de el, pentru că pictura îl interesează mai mult decît orice altceva. Cîteodată e atît de iubitor şi, altădată, uită chiar şi că exist. Cînd făcea acea pictură murală de la Catedrala Westmarton, n-a venit acasă într-o noapte. Am înnebunit, eram sigură că se dusese cu alta. Dar, cînd m-am dus la catedrală, l-am văzut pe scară, pictînd la ora două dimineaţa, iar slujitorul bisericii dormea într-o strană. Aş fi murit de frică.

– Minunat, dragul meu, spuse Muriel intrînd în bucătărie urmată de Hugh. Tod vrea să mai stăm puţin, aşa

că o să plecăm peste vreo trei sferturi de oră. Jonty şi cu mine mergem să ne plimbăm puţin.

– Eu mă duc să fac plajă, zise Georgie.

– Am stat prea mult la soare în dimineaţa asta, spuse Hugh atingîndu-şi umerii uşor. Mă duc să trag un pui de somn. Ar fi bine să vii şi tu, draga mea, adăugă el.

– Nu sînt obosită, spuse Kate repede.

– Nu minţi, zise Muriel. Iarăşi eşti albă ca varul.

Hugh îi strînse încheietura mîinii.

– Haide, e ora de culcare.

– Exact, spuse Muriel cu obişnuita insinuare în voce. Dar, ca să vă odihniţi bine, o să agăţăm un bilet cu nu-deranjaţi de clanţa uşii.

Imediat cum închise uşa, Hugh se năpusti asupra ei ca un nebun, respirînd greu, evident excitat de Georgie. Kate nu suportă.

– Ar putea să vină cineva, zise ea.

– Nu vorbi prostii, spuse Hugh rupîndu-i sutienul costumului de baie. Toată lumea ştie exact ce avem de gînd să facem.

– Nu acum, spuse ea gata să plîngă.

– M-am săturat de eschivările tale, se răsti el împingînd-o pe pat. Ai nevoie de un regulat bun, draga mea.

În cele din urmă, o forţă, venele umflîndu-i-se pe frunte, iar zîmbetul acela oribil îi desfigura chipul de avocat distins, în timp ce Kate era la fel de uscată ca o coajă de ou. Întregul act fu un dezastru.

După aceea, rămase întinsă lîngă el, groaza împiedicînd-o să scoată măcar un cuvînt, iar lacrimile îi şiroiau în părul încîlcit.

– Ar fi bine să te gîndeşti bine pînă sîmbăta viitoare, spusese el furios. M-am săturat de purtarea asta a ta ridicolă.

După aceea, răsuci cuțitul și mai mult în rană.

– De ce naiba nu înveți și tu ceva de la Georgie?

Ieși furios din cabină și, în clipa următoare, ea îl auzi sărind în apă ca să se răcorească. Ar fi dat orice ca să poată pleca de pe iaht și să fugă pe cîmp, dar nu se putea dezlipi de Tod înainte să apuce să schimbe cîteva cuvinte cu el. Rămase acolo ascultînd cum porni iahtul și toți stăteau pe punte ca să nu o trezească. În curînd, ajunseră la ecluză și ziduł ud, de un verde închis, întunecă fereastra cabinei. Cînd apa se revărsă înăuntru și "Virgin Queen" se ridică la nivelul următoarei ecluze, ea o văzu pe Muriel întorcîndu-se bucuroasă după ce expediase scrisoarea, iar Georgie alerga pe o pajiște culegînd flori și scoțînd exclamații de încîntare.

În sfîrșit, plecară. Știa că ar fi trebuit să se forțeze să se dea jos din pat și să le dea o mînă de ajutor celorlalți, dar nu mai suporta o discuție cu Georgie.

Pe măsură ce se apropia seara, *"Virgin Mary"* naviga pe ape verzui și limpezi, pe lîngă cîmpuri și, pe alocuri, pîlcuri de arini negri.

Kate ieși pe punte ca să-și termine scrisorile. Toată lumea era în celălalt capăt. Georgie, la cîrmă, îndemnată de Hugh, tot ducea iahtul spre mal, printre hohote de rîs. Ajunseră la niște meandre, care păreau să schimbe peisajul din jurul lor asemeni unui caleidoscop.

Un vîrf de clopotniță se apropie și se retrase, apa se întuneca odată cu lăsarea serii. Pe maluri, șobolani de apă, șoareci de cîmp și insecte ieșeau la iveală. O libelulă țîșni cu o sclipire albăstruie. Un cîrd de rațe trecu pe lîngă ei. Musculițe zburau deasupra punții. Încet încet, plicurile se strînseră teanc lîngă Kate.

Era vag conștientă de hohotele de rîs care se auzeau din bucătărie. Apoi, o umbră căzu pe foaia de hîrtie. Era

Tod. Îi dădu un pahar cu gin şi tonic şi se duse în partea cealaltă a vasului, stînd cu spatele la ea, scăldat pentru un minut în razele soarelui care apunea, care făceau ca sălciile argintii de pe malul opus să pară aurii. Apoi se întoarse şi, luînd plicurile, se uită la adrese.

– Lord cutare, Sir Charles şi Lady cutare, preşedintele Înaltei Curți de Justiție cutare, spuse el. Aceştia sînt prietenii tăi?

– Cei mai mulți sînt ai lui Hugh.

– Hugh şi iarăşi Hugh.

Rîsul ei sună prea strident.

– Ale naibii musculițe, spuse ea alungînd o insectă care se hrănea din glezna ei dreaptă.

– Mîncați-o pe Kate, spuse el aprinzîndu-şi o țigară.

Urmă un moment de tăcere.

– Arăți bine, zise ea. Ce mai face mama ta, locuieşte tot în Somerset? Am văzut o poză de la nunta surorii tale în *The Tatler* acum vreo doi ani, era foarte frumoasă. Cel cu care s-a măritat arăta excelent. Credeam c-o să vii la nuntă, zise ea şi glasul i se stinse brusc.

Urmă iarăşi un moment îndelungat de tăcere. Inima ei începu să bată cu putere, făcînd-o să-i fie greu să respire.

– Oricum, continuă ea, îndoind nervoasă tivul cămăşii, se pare că ai devenit foarte celebru de cînd nu te-am mai văzut. Ai ceva comenzi interesante?

– M-ai întrebat asta şi aseară şi e limpede că n-ai ascultat nimic din ce ți-am spus, zise el scurt, şi acum turui ca un sistem de alarmă.

Pentru că cineva tocmai a intrat cu forța în mine, ar fi vrut ea să spună, dar izbucni într-un rîs isteric. Luă o înghițitură de gin şi se înecă.

– Doamne, întotdeauna ai făcut băuturile prea tari.

Iahtul intră pe un braţ străjuit de sălcii plîngătoare ale căror crengi lungi şi verzi atîrnau în apă.

– Îmi amintesc de Georgie, spuse ea uitîndu-se spre mal. E atît de frumoasă, Tod.

– Nu pot spune acelaşi lucru şi despre tine, zise el cu duritate. Arăţi groaznic. Cînd ai albit?

– Să albesc! Nu-i adevărat!

– Uite, spuse el arătîndu-i o şuviţă de păr.

– Ăla nu e păr alb, ci vopsea, de cînd am vopsit tavanul bucătăriei, spuse ea şi izbucni în rîs, iar, de data aceasta, nu se mai putu opri.

Tod nu rîse, ci doar o privi.

– Arăţi îngrozitor, Katie.

El se aplecă apoi peste balustradă şi luă un fulg de lebădă din apă. O secundă, îl ţinu în palmă, după care i-l dădu ei.

– Asta e pentru că te măriţi cu Hugh.

Kate se trase înapoi. Fulgul alb, simbolul laşităţii, căzu plutind pe punte.

– Fugi de viaţă, îi spuse el.

– Presupun că mă disprețuieşti pentru că nu mă mărit cu un maniac sexual ca tine.

– Te disprețuiesc pentru că te măriţi cu un bărbat de care puţin îţi pasă, pentru că ţi-e frică să nu rămîi nemăritată.

– De unde ştii că nu-l iubesc?

– N-ai fi venit aici arătînd îngrozitor, fără să te osteneşti măcar să te speli pe cap, îmbrăcată în nişte haine aiurite. Eşti ofilită ca o plantă care moare din lipsă de apă, continuă el. Cînd te privesc acum, mă întreb ce naiba oi fi văzut la tine.

Ea se trase înapoi ca şi cum ar fi pălmuit-o.

– Ai terminat? îl întrebă apoi cu o voce rece.

– Nu. Te vinzi pentru petreceri de bridge, comitete şi banalităţi din astea, care n-or să însemne nimic, pentru că nu-l iubeşti, Katie, şi nici el nu te iubeşte. N-ar saliva după Georgie, dacă s-ar simţi bine în pat cu tine. Dar ăsta n-a fost niciodată punctul tău forte, nu-i aşa? Bănuiesc că faci acelaşi joc ca şi cu mine. Katie l-a făcut pe Tod să cadă de la mare înălţime şi nici măcar nu i-ai întins o plasă de siguranţă, zise el începînd să se plimbe încoace şi încolo pe punte.

Kate se ridică, dar picioarele îi tremurau foarte tare.

– Nu mai am de gînd să ascult nici un cuvînt.

Dar el o apucă de braţe şi o întoarse cu faţa spre ţărm.

– Ştii *ce-i aia*?

Dincolo de un cîmp şi un şir de plopi tremurători, erau ruinele ruginii ale unei biserici străvechi.

– Este Mînăstirea Willingdon, spuse Tod. Acolo trăiau călugăriţe, dar au fost alungate în secolul al paisprezecelea, pentru că aduseseră bărbaţi înăuntru şi se dedaseră desfrîului. Nu-ţi poţi reprima complet dorinţele sexuale, Katie, pentru că te transformi într-o acriturâ. Şi, chiar dacă n-o să se întîmple asta, el o să te strivească, oricum, ca pe un fluture strivit în mizerie. Dincolo de această bonomie, nu e decît un ticălos. Peste două săptămîni o să fii măritată cu el. Mireasa era îmbrăcată într-un văl de minciuni – Dumnezeule!

Kate se desprinse din mîinile lui şi fugi în cabină, aruncîndu-se pe pat cu faţa în jos, şocată şi gemînd de groază. După vreo două minute, se ridică încet şi se privi în oglindă. Oare era chiar atît de urîtă cum spunea el? Chipul care o privea, speriat şi cu ochii uscaţi, părea cel al unei bătrîne. Dădu fuga la toaletă. Mirosul de urină o copleşi şi vărsă la nesfîrşit, pînă cînd avu impresia că

stomacul îi era întors pe dos. O apucă o durere de cap cumplită, avînd senzația că oasele îi striveau creierul încetul cu încetul, şi îşi strînse tîmplele cuprinsă de durere.

Cineva bătu la uşă.

– Te simți bine?

Era Hugh.

Nu putu să-i răspundă.

El apăsă pe clanță furios.

– Kate, spune ceva.

Ea deschise uşa atunci şi se prăbuşi în brațele lui.

– Ce s-a-ntîmplat? o întrebă el îngrijorat.

– Am o migrenă, zise ea printre dinți.

Practic, o duse în brațe pînă în cabină şi, pentru a doua seară consecutiv, o aşeză în pat.

– Sărmana de tine, spuse el, evident simțindu-se vinovat pentru faptul că o forțase să facă sex mai devreme. Probabil că ai stat prea mult la soare. Să chem un doctor? continuă el atingîndu-i fruntea cu mîna asudată.

Ea clătină din cap fără putere.

– O să-mi treacă, dacă stau liniştită.

Îşi petrecu restul serii moțăind şi fiindu-i rău. Din cînd în cînd, Muriel, Hugh sau Georgie băgau capul pe uşă, cu mustrări de conştiință, şi o întrebau dacă avea nevoie de ceva. Uneori se auzeau hohote de rîs, care erau reduse la tăcere imediat. La un moment dat, Jonty începu să cînte un cîntec deocheat şi i se spuse să tacă. Kate ştia că se simțeau bine în absența ei şi că arunca o umbră asupra weekend-ului lor, dar se simțea prea rău şi prea zguduită ca să-i pese.

După cîteva ore, cînd se părea, în sfîrşit, că durerea

de cap începuse să dispară, nu însă şi cea din suflet, ea îi auzi pe toţi venind la culcare.

– Kate, şopti Hugh.

Văzînd însă că nu răspunde, el o înveli, o sărută pe frunte şi urcă în patul de deasupra. În curînd, răsuflarea lui se transformă într-un sforăit uşor. Îşi aminti de Muriel şi casetofonul ei şi se întrebă dacă asta era căsnicia: un joc nesfîrşit de a încerca să-l conduci pe celălalt.

În curînd, sforăitul deveni atît de tare, încît părea să zguduie pereţii cabinei. Ea se dădu jos din pat, trecu tiptil prin salon, unde şi Muriel şi Jonty păreau să sforăie, şi ieşi pe punte. Avea ameţeală şi era complet epuizată.

Cerul plin de stele începea deja să se lumineze la orizont. Ceaţa plutea deasupra cîmpurilor. Kate se aşeză, respirînd parfumul acrişor şi ciudat al florilor de soc. Apoi, amintindu-şi de situaţia ei deznădăjduită, îşi luă faţa în mîini şi începu să plîngă. Deodată, simţi o mînă pe umăr şi sări ca arsă. O ţigară licări în semiîntuneric. Era Tod.

– Îmi pare rău, Katie, şopti el. N-ar fi trebuit să-ţi dau fulgul ăla astăzi. A fost un gest negîndit şi crud, dar nu suport să văd cît de mult te-ai schimbat. Erai atît de caldă, de tandră, de strălucitoare şi de frumoasă.

– Acum nu mai sînt, spuse ea suspinînd.

– Nu, nu mai eşti, zise el cu blîndeţe.Mă faci să mă gîndesc la o jucărie a cărei cheie a fost răsucită prea mult şi, deodată, toate mecanismele îi ies la iveală şi ea se opreşte brusc. Eşti pe punctul de a claca. Nu mai plînge şi ascultă-mă.

– Te-am ascultat destul, zise ea înghiţind în sec, dar se opri din plîns.

– Faci în aşa fel încît să fii ocupată tot timpul, spuse el aşezîndu-se lîngă ea şi luîndu-i mîna într-a lui, aşa

cum am făcut eu după ce m-ai părăsit.

Kate oftă.

– Pictam, pictam, pictam ca să umplu fiecare minut din zi şi din noapte, continuă el.

– Te-a afectat atît de mult? întrebă ea în şoaptă.

– Nu te-ai gîndit niciodată, nu? spuse el dîndu-i drumul mîinii. O parte din suferinţa aceea se află în acele tablouri, au fost cele mai reuşite. Pierzîndu-te, m-am maturizat. Bănuiesc că ar trebui să-ţi mulţumesc. Dar acum tu faci acelaşi lucru, lucrezi tot timpul, ca să nu ai timp să te gîndeşti cum o să fie după ce te măriţi. Va trebui să împarţi patul cu el în fiecare noapte, nu doar să înduri o ciondăneală ocazională de care poţi să fugi, şi să-l auzi dregîndu-şi glasul şi sugîndu-şi pipa aia scîrboasă, exprimîndu-şi la nesfîrşit teoriile stupide şi să dai petreceri pentru prietenii lui îngrozitori.

– Iar eşti în formă, spuse ea ridicînd glasul. Tod, asasinul de caractere. Dă-mi voie să-ţi spun că Hugh e considerat o partidă excelentă.

– Mai încet, nu-i trezi pe toţi, spuse el punîndu-i o mînă pe umăr şi ea trebui să se împotrivească din toate puterile tentaţiei de a întoarce capul şi de a i-o săruta.

– Rupe logodna, spuse el. Te rog, trebuie s-o faci.

Ea respiră adînc. Tod trebuia să simtă ceva, dacă insista atît.

– Doar nu crezi că noi doi am putea să...încercăm din nou, adică...

– Nu, nu cred, spuse el mult prea repede pentru a-i da chiar şi o rază de speranţă. Între noi doi s-a terminat totul. Timp de zece ani, am avut în minte o imagine idealizată a ta. Încă mai am în portofel o fotografie ruptă de-a ta. A fost lipită de atîtea ori, că n-a mai rămas nimic din ea. Motivul pentru care am venit în weekend-ul ăsta

a fost acela că Muriel mi-a spus că vii şi tu cu Hugh. Pînă aseară, dacă mi-ar fi spus cineva, Katie ar vrea să vă împăcaţi, aş fi renunţat la tot. Dar, acum, îmi dau seama cu tristeţe că s-a terminat totul. Oricît ai zgîria scoarţa copacului, tot nu mai poţi găsi o urmă de verdeaţă dedesubt.

Ea ar fi vrut să i se arunce în braţe şi să-i spună că putea să devină din nou frumoasă, atrăgătoare şi fericită, numai să o iubească.

– Dar, chiar dacă nu mai e nimic între noi, continuă el aprinzîndu-şi o ţigară de la cealaltă, tot mai ţin la tine. Dumnezeule, douăzeci şi nouă de ani nu înseamnă nimic. Gîndeşte-te cîţi oameni divorţează la vîrste mult mai înaintate şi îşi găsesc alţi parteneri de viaţă. Ai toată viaţa înainte şi poţi să cauţi un bărbat care te va iubi cu adevărat.

– Asta i-ar ucide pe ai mei.

– Numai o bombă nucleară ar putea s-o ucidă pe mama ta. Bănuiesc că e îngrozită să nu rămînă fără nepoţi.

– Şi asta, recunoscu ea. Dar îl adoră pe Hugh, iar eu am renunţat la serviciu şi la apartament.

– N-are nici o importanţă. O să-ţi găsesc eu o slujbă. Am o mulţime de prieteni în America, or să-ţi facă ei rost de un permis de lucru acolo. Dacă părinţii tăi or să te dea afară din casă, poţi să stai cu mine pînă cînd o să te pui pe picioare.

– Cu tine şi cu Georgie? întrebă ea cu încordare în glas.

– Sigur, cu mine şi cu Georgie.

– O să te însori cu ea?

– S-ar putea. E suficient de decorativă. Mi-ar plăcea să am copii. Dar se pare că mi-am cam pierdut abilitatea

de a iubi pe cineva foarte mult.

Kate se înfurie.

– Pune în practică ceea ce predici, îi strigă ea. N-ar trebui să te însori cu o femeie dacă nu eşti nebun după ea – şi n-ar trebui să fii atît de încrezut. Cum îndrăzneşti să-mi spui ce să fac cu viaţa mea? O să mă mărit cu Hugh şi pun pariu c-o să fiu mai fericită decît tine.

Coborî în cabină, unde începu să tremure îngrozitor, în timp ce furia făcu loc treptat disperării. Ar fi vrut să se urce în pat lîngă Hugh pentru puţină căldură şi mîngîiere, dar faptul că ştia că nu ar fi primit nici una, nici alta, o făcu să simtă şi mai acut golul din relaţia lor. Cînd se făcu ziuă şi rîul începu să revină la viaţă, singurul ei gînd fu de a fugi de pe iaht.

– Unde sîntem? o întrebă ea pe Muriel cînd spălau vasele după micul dejun.

Muriel aruncă o privire pe fereastră.

– La vreo milă de Ecluza Crickfold, spuse ea. O să ancorăm de partea cealaltă a ei şi o să mergem să bem ceva cu nişte prieteni pe nume Peplow, după care o să ne întoarcem să mîncăm de prînz şi o să pornim înapoi spre maşini.

– Se pare că mi-am pierdut complet simţul orientării, zise Kate. Care e cel mai apropiat oraş?

– Great Molesforth, spuse Muriel. La vreo şase mile de Ecluza Crickfold. E un orăşel frumos, cu o biserică normandă minunată. Am nişte clienţi acolo. Dacă n-ar fi fost atît de departe de rîu, am fi putut să trecem pe la ei. Furculiţele mici se pun acolo, draga mea.

Lui Kate i se făcu ruşine deodată pentru faptul că fusese un oaspete atît de îngrozitor.

– Vă mulţumesc foarte mult că m-aţi invitat, zise ea.

Tu şi Jonty aţi fost atît de drăguţi.

– De ce nu mai staţi o zi, să vă bucuraţi de patul dublu? spuse Muriel. Am încercat să-i conving pe Tod şi Georgie, dar el trebuie să se apuce de lucru la autobuzul pentru "Gas Board".

Hugh se încruntă cînd Kate spuse că nu voia să meargă la familia Peplow.

– Ai înnebunit de-a binelea? se răsti el.

– Mă simt încă puţin slăbită după ziua de ieri.

– Sper că nu te superi dacă eu o să mă duc, spuse el înghesuind tutun în pipă cu un băţ de chibrit. Clarissa Peplow este sora Verei Talbot-Lacey, iar *el* este judecător.

– Şi încă unul foarte bun, spuse Kate. Bineînţeles că trebuie să te duci.

– Sper că după nuntă o să mă susţii mult mai mult, adăugă el trăgînd din pipă.

Jonty veni spre ei încheindu-şi cămaşa curată.

– Am pus păstrăvul în cuptor, draga mea. Te rog să-l scoţi tu la unu şi jumătate. E un nou mod de preparare, care cred că o să vă placă tuturor. Se pune chimen dulce, se adaugă usturoi tăiat mărunt şi, apoi...

– Ajunge, dragul meu, îl întrerupse Muriel venind din bucătărie îmbrăcată într-un costum alb de marinar. Dacă te apuci să-i dai lui Kate toată reţeta, nu mai ajungem niciodată la familia Peplow. Şi, după noaptea trecută, eu una am un chef nebun de plimbare.

Într-un tîrziu, coborîră cu toţii pe mal. Kate, care ardea de nerăbdare, îi auzi ţipetele lui Georgie, care fu cît pe ce să cadă în apă. Încetul cu încetul, glasurile şi rîsetele lor se stinseră. Ea dădu fuga în cabină şi începu să-şi arunce lucrurile în valijoară. Tocmai voia să se dezbrace de costumul de baie, cînd auzi zgomot de paşi. Îşi

puse repede bluza şi împinse valiza sub pat cu piciorul – exact la timp. Tod apăru în prag. Soarele din ziua precedentă îi decolorase părul şi îi făcuse pielea de un maro-închis. Parcă era un împătimit al plajelor californiene. De seara trecută nu îşi mai vorbiseră.

– Nu vii? o întrebă el.

– Nu. M-am săturat de judecători şi, de asemenea, şi de pictori înfumurați. De ce nu te duci mai repede s-o farmeci pe doamna Peplow?

O secundă, se priviră cu duşmănie, după care el zîmbi.

– Bine, o s-o fac.

Ea îl urmări cu privirea pe fereastra cabinei cum urcă dealul cu mersul său atletic care i se păruse atît de atrăgător pe vremuri. *Nu pleca,* ar fi vrut să strige. Dar îşi dădu seama că ar fi fost un adevărat masochism dacă ar fi prelungit weekend-ul. Aruncă repede şi restul lucrurilor în valiză, la un loc cu grămada de scrisori, şi îşi puse costumul cel roz. Chiar şi în starea aceea de amărăciune, n-ar fi putut să călătorească într-o cămaşă despicată-şi cu pantalonii murdari. Scrise repede un bilet.

"Dragă Hugh, îmi pare nespus de rău că am plecat aşa, dar îmi trebuie timp ca să mă gîndesc. Iartă-mă că m-am purtat atît de oribil în acest weekend. Cu dragoste, Kate."

Îl împături, scrise numele lui deasupra şi îl puse pe patul de sus. N-o să înţeleagă, o să fie nebun de furie, îşi spuse ea sărind pe mal şi pornind repede pe potecă. Great Molesforth – şase mile peste cîmpuri – după care avea să fie liberă ca pasărea cerului. Se grăbea atît de mult să se îndepărteze de iaht, încît atunci cînd escaladă prima poartă, într-un cîmp imens, nici nu se osteni să citească ce scria pe bucata de lemn înfiptă în gardul viu

de lîngă poartă. Porni repede prin iarba tăiată, simțind cum îi zgîria gleznele. Soarele ardea cu putere. În curînd, gîfîia şi transpira în costumul ei roz, dar tot mai putea fi văzută de pe rîu, aşa că menținu același ritm în continuare. Păcat că nu făcuse şi ea jogging cu Hugh din cînd în cînd. Gîndul la el o făcu să grăbească pasul.

La două sute de metri de rîu, trecu pe lîngă ceea ce crezu că era o vacă mare şi neagră. Apoi se uită din nou şi îi văzu ochii mici, biana creață de pe frunte, inelul din nasul trandafiriu şi mişcarea nervoasă a capului. Îi aminti de Hugh. Doamne, nu mai scap de el, fu ultimul ei gînd coerent.

Pentru o secundă, rămase încremenită de groază, după care se întoarse şi o luă la fugă. Taurul, suferind din cauza căldurii, înnebunit de muşte şi lipsit de compania unei femele, scoase un muget furios şi porni în urmărirea ei. Împiedicîndu-se de mușuroaie, alunecînd pe balegi de vacă, Kate fugea cît o țineau picioarele spre poartă. Dădu drumul valizei. Îi căzu întîi un pantof, apoi şi celălalt. Taurul se apropia de ea din ce în ce, tropotul copitelor sale zguduind pămîntul. Ea începu să gîfîie.

– Fugi spre rîu, pentru Dumnezeu! strigă o voce de pe mal.

Scoțînd un geamăt de groază, cu vreo zece metri înainte de poartă, Kate o luă brusc la dreapta. Apa se vedea licărind în depărtare. N-o să reuşesc, îşi spuse ea disperată. Taurul fugea atît de tare, încît nu se putu opri şi trecu pe lîngă ea, intrînd direct în gardul viu. Surprinzător de repede, ieşi şi porni din nou după ea. Kate nu mai avea decît vreo douăzeci şi cinci de metri pînă la rîu, dar animalul o prindea din urmă. Îi simțea răsuflarea fierbinte pe picioare. Gîtul îi era atît de uscat, încît nici nu putea să țipe. În față era un zid de urzici. Ezită o clipă.

– Sari! strigă vocea îngrijorată.

Luîndu-şi inima în dinţi, ea ţîşni prin zidul verde şi dens şi, imediat simţi o durere acută în partea dreaptă, o greutate ca de plumb trîntind-o la pămînt şi lăsînd-o fără suflare, împingînd-o în rîu. O să mă înec şi nici nu contează, îşi zise ea ducîndu-se la fund. Nu mai avea puterea să înoate. În clipa următoare însă cineva o apucă şi o trase la suprafaţă. Trecură cîteva secunde pînă cînd îşi dădu seama că era Tod. O duse pe malul celălalt şi o lăsă jos fără prea multă blîndeţe.

– Unde te-a lovit? o întrebă el venind lîngă ea, cu părul, faţa şi hainele murdare de nămol.

– În partea asta, cred, zise ea fără vlagă, atingîndu-şi coastele.

În ciuda protestelor ei, el îi rupse jacheta, dezvelind o zgîrietură adîncă în partea dreaptă a toracelui.

– Proasto ce eşti, zise el, tamponînd zgîrietura cu mîneca jachetei. Încă vreo doi centimetri şi ţi-ar fi perforat plămînii.

– N-am avut încotro. Nu ştiam că e un taur pe cîmp.

– Unde te duceai, oricum?

– Acasă, voiam să fug de tine. Oh, Doamne, spuse ea căutînd în buzunarul fustei.

– Ce e?

– Cred că am pierdut cheile.

Întorcîndu-se la bordul iahtului şi realizînd deodată cît de aproape de moarte fusese, ea începu să tremure. Tod îi dădu un pahar mare de coniac.

– Bea ăsta. Pe urmă, fă un duş şi spală bine zgîrietura aia. O să încerc să-l găsesc pe fermier ca să-i spun să-şi ia taurul şi să-ţi recuperez o parte din lucruri.

Genunchii încă îi mai tremurau cînd dădu drumul la duş. La naiba cu provizia de apă a lui Muriel, îşi spuse

ea spălîndu-se întîi pe corp şi apoi la cap. Bucuria de a fi din nou curată aproape că o făcu să uite de usturimea pe care i-o provocaseră urzicile. Cînd se întoarse în cabină, găsi biletul pe care i-l lăsase lui Hugh pe patul de jos. Era sigură că îl pusese pe cel de sus. Rupîndu-l bucăţele, se întrebă dacă nu cumva îl citise Tod.

Cînd se întoarse, el o găsi în salon, înfăşurată într-un prosop roşu decolorat, apa şiroindu-i pe spate din părul lung şi negru de parcă ar fi fost o sirenă.

Timp de o secundă, rămase în prag, chipul său fiind complet inexpresiv. Nămolul i se uscase pe umeri şi în păr şi îi mînjise faţa. Parcă era un miner care tocmai ieşise din adîncul pămîntului. Apoi intră şi îi puse geanta, valiza şi cheile pe masa lustruită.

– Îmi pare rău că nu ţi-am găsit şi pantofii, dar taurul începuse să-şi cam piardă răbdarea.

Kate era îngrozită.

– Nu i-ai spus fermierului să-l ia de acolo? Ar fi putut să te omoare.

Tod luă paharul ei de coniac golit pe jumătate şi îl bău. După aceea începu să rîdă.

– Tăuraşul n-a părut nici pe jumătate atît de interesat faţă de mine cum a fost faţă de tine. Trebuie să fi fost plăcut să fii alergată de un mascul cu atîta înverşunare. De ce nu i-ai spus că te doare capul?

Pac, îl plesni ea cu mîna care nu ţinea prosopul.

Se priviră furioşi, în timp ce urmele degetelor ei se înroşiră încetul cu încetul pe faţa lui mînjită de noroi. Cu pumnii încleştaţi, Tod făcu un pas spre ea.

– U-hu, spuse Muriel cu vocea puţin încordată din cauza traversării pasarelei. Bună, îngeraşilor, spuse ea dînd buzna în salon. Tu unde ai fost, Tod? Eu una nu mai pot de foame, voi?

Apoi se opri deodată, uitîndu-se la Kate, care era încă udă sub prosop, la Tod, mînjit de noroi, şi la valiză.

– Ce se întîmplă? întrebă ea încîntată că era rost de bucluc.

Kate deschise gura şi o închise la loc.

– Nimic, spuse Tod scurt, ducînd mîna la obraz ca să ascundă urmele de degete. Kate a căzut în apă, eu am scos-o şi ea a făcut, în sfîrşit, primul duş.

Deodată, Kate simţi mirosul oribil care venea din bucătărie.

– Oh, Doamne, spuse ea pălind. Am uitat să opresc cuptorul.

În clipa următoare, Jonty dădu buzna înăuntru, roşu la faţă de furie.

– Păcat, explodă el. Păstrăvul meu s-a făcut scrum şi nu mai e nici pic de apă.

– A fost un weekend minunat, spuse Hugh sărutînd-o pe Muriel şi urcînd la volan.

– Îmi pare nespus de rău pentru păstrăv, îi spuse Kate lui Jonty pentru a mia oară.

Hugh lăsă geamul în jos pentru a vorbi cu Tod şi cu Georgie.

– Ne-am bucura să veniţi amîndoi la nuntă. Să vă trimitem o invitaţie?

– Da, te rog, spuse Georgie întorcînd o faţă bronzată spre Tod. Îmi plac nunţile la nebunie.

– Mă tem că n-o să pot veni, zise el. Imediat cum termin de pictat autobuzul, va trebui să plec la Paris.

– Dar eu aş putea să mă duc şi să vin după tine duminică.

– Bineînţeles, dacă vrei, spuse Tod indiferent.

Se dusese în partea lui Kate şi bătea darabana în

acoperişul maşinii. Apoi se aplecă şi o sărută pe obraz.

– Sper c-o să fii foarte fericită, îi spuse el încet. Ca dar de nuntă, îţi dau cel mai bun avocat în divorţuri din oraş.

– Sper că Georgie o să poată veni, zise Hugh mergînd cu viteză pe autostradă. Toţi magistraţii ar sorbi-o din ochi. Nu-mi pare foarte rău că Tod nu poate să vină. Părinţii tăi au avut dreptate, draga mea, nu făcea pentru tine.

A făcut-o deja pentru tine, îşi spuse ea şi îşi scoase instrumentele de scris.

– Alte scrisori de mulţumire, spuse Hugh scoţîndu-şi pipa. Eşti ca o albinuţă.

– Ultima, spuse ea.

Soarele la zece grade arunca umbrele lungi ale maşinilor în mers pe bordura înverzită. Kate trecu adresa şi numărul de telefon foarte clar în partea de sus a paginii.

"Dragă Tod," începu ea, *"m-am hotărît să nu mă mai mărit cu Hugh. Îţi mulţumesc că m-ai făcut să-mi dau seama ce greşeală îngrozitoare ar fi fost pentru amîndoi. Cu toată dragostea mea şi Domnul să te binecuvînteze, Katie."*

A doua zi, la birou, bătu la maşină adresa pe un plic maron, ca să nu o supere pe Georgie, şi-l expedie.

La început, toţi fură înţelegători cînd ea le spuse că nu se putea căsători cu Hugh. Hugh însuşi fu amabil, dar protector. Imediat o duse acasă la părinţii, în Bath, explicîndu-le că era într-o stare teribilă de surescitare şi că Tod fusese pe iaht, tulburînd-o şi mai mult. Părinţii ei îi spuseră că avea nevoie de un somn bun, că se obosise prea mult. Chemară doctorul, care îi dădu un sedativ şi

spuse că nu trebuia să se mai ducă la serviciu în ultima săptămînă.

Şeful ei înţelese perfect, ea lăsase deja totul în ordine, iar el şi colegii de serviciu aveau să o vadă la nuntă.

A doua zi, cînd ea nu dădu nici un semn că s-ar fi răzgîndit, doctorul fu chemat din nou şi stătu o oră de vorbă cu Kate în salon.

– Îmi pare foarte rău, Elizabeth, dar nu găsesc că este ceva în neregulă cu Kate. Regretă nespus că supără pe toată lumea, dar e hotărîtă că ar face o greşeală măritîndu-se cu Hugh, asta-i tot. Mai bine că se întîmplă acum, decît peste şase luni sau şase ani. Nu fiţi prea severi cu ea, îi trebuie mult curaj ca să facă asta.

După asta, Elizabeth Drayford fu cea care avu nevoie de sedative. Scenele care urmară fură mai cumplite decît îşi putuse închipui Kate. Tatăl ei tuna şi fulgera, Hugh era furios şi răutăcios. Spunea tot timpul că se făcuse de rîs în faţa tuturor superiorilor săi şi ce avea să se întîmple cu casa cea nouă şi cu discursul pe care îl pregătea de săptămîni la rînd.

Cel mai rău era că mama ei o ataca nonstop, acum isterică, în clipa următoare, răzbunătoare.

– După atîta muncă şi atîtea planuri, ne-ai dezamăgit, striga ea. Dai cu piciorul unui soţ ideal ca să devii o fată bătrînă. Nu pot să înţeleg de ce, cînd e atît de fermecător, de inteligent, un bun jucător de bridge, şi, dacă-ţi închipui că o să stai toată viaţa aici, te înşeli. Tatăl tău şi cu mine ne-am gîndit să-ţi transformăm fosta cameră în a doua cameră de oaspeţi. Mulţi dintre prietenii noştri preferă să nu doarmă în aceeaşi cameră cu alte cupluri cînd rămîn peste noapte.

– Nu-ţi face griji, spuse Kate, încercînd să pară linişti-

toare, o să locuiesc în altă parte, n-o să vă mai deranjez.

– Dar de ce, de ce, DE CE?

– Hugh nu mă iubeşte.

– Te-ar iubi dacă ai fi mai drăguţă cu el, în ultima vreme te-ai purtat îngrozitor.

– Şi nici eu nu-l iubesc.

– Ăsta e cel mai idiot motiv. Îl placi.

– Nu, cred că e un idiot încrezut şi înfumurat şi îmi face silă cînd mă atinge şi cînd suge din pipa lui scîrboasă, spuse Kate suspinînd cînd repetă cuvintele lui Tod.

– Crezi că eu l-am iubit pe tatăl tău cînd m-am măritat cu el?

– Nu l-ai iubit niciodată, strigă Kate. De aceea sînt în halul ăsta. N-am văzut nici un pic de dragoste sau afecţiune între voi cînd eram mică. Cu atîţia ani în urmă, mi-a fost frică să mă dăruiesc lui Tod, pentru că mereu îmi băgaseşi în cap că sexul e ceva rău şi oribil. Ei bine, e ceva rău şi oribil cînd îl faci cu un bărbat pe care nu-l iubeşti – ca Hugh.

– Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa? spuse mama ei şi gîtul i se umplu de pete roşii. E numai vina lui Tod, e un porc. Înainte să te duci pe iahtul ăla, erai foarte bucuroasă să te măriţi cu Hugh. Oricum, continuă ea cu satisfacţie în glas, Hugh mi-a spus că Tod are o iubită frumoasă şi tînără şi nu ţi-a dat atenţie deloc. Pun pariu că şi-a spus că nu mai arăţi atît de bine.

Şi scandalul continua la nesfîrşit. În următoarele unsprezece zile, Kate împachetă toate cele trei sute de cadouri de nuntă şi le duse la poştă, pentru a le trimite înapoi tuturor judecătorilor şi avocaţilor importanţi care le trimiseseră atît de amabili. Cel puţin, după asta, putea să se angajeze ca împachetator, îşi spuse ea cu tristeţe.

Dar, în ciuda tuturor acelor discuții, avea senzația că se afla într-un submarin pe fundul oceanului, cînd, la suprafață, era furtună. Era extrem de conștientă că supărase pe toată lumea și că se purtase oribil, dar nu putea să se gîndească decît la Tod. Știa că nu mai avea ce să spere. Îi spusese clar pe iaht că nu o mai iubea. Totuși, se agățase de niște firimituri de speranță că el s-ar fi putut răzgîndi în privința ei, pentru că avusese curajul să rupă logodna cu Hugh și, poate să-i răspundă la scrisoare.

Telefonul suna întruna, rudele și prietenii vrînd să știe dacă nunta se contramandase cu adevărat. De asemenea, soneria suna tot timpul, vecinii trecînd pe acolo sub motiv că voiau să-și exprime compasiunea pentru Elizabeth Drayford, dar, în realitate, dorind să afle detaliile întunecate ale despărțirii, pentru că Elizabeth fusese atît de mîndră de partida pe care o făcuse fiica ei. De fiecare dată cînd suna telefonul sau soneria, lui Kate îi tresărea inima, crezînd că era Tod, dar nu era. Nu primi nici un semn de la el nici printre grămezile de scrisori care soseau de două ori pe zi și pe care ea le răsfoia disperată.

Era vineri seara. Nunta ar fi trebuit să aibă loc a doua zi și Tod trebuia să fi plecat deja spre Franța. Kate mizase pe o șansă la un milion că el avea să se întoarcă și pierduse. Acum trebuia să recunoască faptul că viața ei era distrusă. Era bucuroasă că Hugh dispăruse, dar cum avea să trăiască ea tot restul vieții? Parcă A.E. Housman scrisese: *"Cel care iubește de mai multe ori, n-a iubit niciodată."*

În acel weekend trebuia să găsească o cameră unde să locuiască și, apoi, o slujbă. După ce plătise din buzunarul ei pentru tort, rochiile domnișoarelor de onoare,

anunțului din *Times* de rupere a logodnei, timbrelor pentru pachetele expediate, taxa pentru cort și alte o sută unu lucruri, nu îi mai rămăseseră decît două sute de lire în bancă. Era de ajuns pentru un bilet pînă în Etiopia sau Katamoja, unde ar fi putut să lucreze pentru oameni ale căror suferințe erau mult mai mari decît ale ei.

Pentru prima oară de cînd se întorsese de pe iaht, se bucura că rămăsese singură acasă. Părinții ei se duseseră la o petrecere în partea cealaltă a orașului. Mama ei, care slăbise un kilogram din cauza stresului, arăta foarte bine în rochia și cu pantofii pe care și le cumpărase pentru nunta lui Kate. Acest lucru declanșase alt atac.

– Detest să port astea, spusese Elizabeth Drayford la plecare. Dar, după cît am fost nevoiți să cheltuim, n-o să-mi pot permite să port altceva ani de zile de-acum încolo.

Rămînînd singură, Kate făcu o baie, spălîndu-și tot praful de la talaș din păr, după care își puse o pereche de blugi roz vechi și un tricou mov decolorat. Apoi se duse în grădină. Un sturz cînta și aerul mirosea a trifoi și flori de portocal, nemțișori uriași și de un albastru închis străpungînd amurgul violet. Trandafirii roz păreau să tremure în aerul nemișcat. Își dădu seama cu un sentiment de remușcare că tatăl ei îngrijise cu dragoste fiecare floare ca să arate perfect în ziua nunții.

Pe discul soarelui nu se vedea nici o urmă a trecerii timpului. Ca și mine, își spuse ea cu tristețe. Am ajuns la douăzeci și nouă de ani și n-am realizat nimic, în afară de faptul că am încurcat viețile altora.

Se cutremură și își cuprinse brațele deasupra coatelor ca să se încălzească. Trebuia să intre în casă ca să

pregătească ceva pentru cina părinților ei.

Cînd vîra în cuptor budincă cu cartofi şi carne, auzi cheia în broască. Se întristă imediat, se întorseseră deja – mama ei, bine dispusă şi cu ochii scînteind după cîteva Martini-uri seci.

– Prea umilitor, spuse ea scoțîndu-şi pantofii. Toată lumea m-a întrebat de nuntă. Toți sînt de părere că te-ai purtat oribil, Kate. Erau acolo şi Tom cu Sue cu fiica şi ginerele lor, cu un bebeluş superb într-un leagăn portabil. Sue m-a dus sus să-l văd. "Biata de tine," a zis ea, "nu cred c-o să mai ai nepoți acum."

Elizabeth Drayford scoase batista şi îşi suflă nasul cu zgomot.

– Ai reuşit să vorbeşti cu unchiul Trubshaw să-i spui că nunta s- a contramandat? continuă ea pe un ton mai arțăgos.

– L-am sunat toată ziua, dar n-a răspuns nimeni, spuse Kate, aşa că i-am trimis o telegramă.

– Sper s-o primească, pentru că nu vreau să ne pice pe cap tot weekend-ul.

– Ce-ar fi să te duci să te schimbi, Elizabeth? spuse Henry Drayford, care ştia că, dacă mai avea loc o scenă, nu mai mînca în seara aceea.

– Toată lumea mi-a admirat rochia, spuse mama ei reluînd tonul de martiră urcînd scările, dar eu nu mă gîndeam decît că ar fi trebuit s-o port în împrejurări mai fericite.

Kate oftă, aflîndu-se mai aproape de punctul maxim al deprimării decît în ultimele două săptămîni. Dădu drumul boabelor de fasole într-o oală în care clocotea apa.

– Grădina arată superb, zise ea cu o voce încărcată de emoție, niciodată n-am văzut-o mai frumoasă, trebuie să fi muncit mult. Îmi pare nespus de rău.

Henry Drayford se duse lîngă ea şi o bătu pe umăr.

– Nu contează, nu contează, mamei tale o să-i treacă, totul o să pară mai frumos peste cîteva zile. Bei ceva?

Ea încuviinţă, nefiind sigură că putea vorbi, şi îl privi cum se duse spre tava cu băuturi din salon.

Tocmai punea sare în fasole, cînd auzi zgomotul puternic al unui motor şi scrîşnetul pietrişului. Apoi o auzi pe mama ei ţipînd.

– Ce s-a-ntîmplat? întrebă ea ieşind în hol alarmată.

– Vine un autobuz! strigă mama ei. Ce naiba caută aici? Henry! E un autobuz afară, spune-le să plece imediat.

– Cred că mama ta a băut prea mult, murmură Henry Drayford ieşind din salon cu un pahar mare cu whisky şi cu unul cu gin şi tonic.

Kate dădu fuga la fereastra holului. Categoric, un autobuz viu colorat înainta pe alee, minunat pictat cu inimioare, trandafiri, crini, irişi galbeni şi trifoi, toate legate între ele prin ghirlande de viţă de un verde deschis şi panglici de un roz pal.

Nu se putea gîndi decît la faptul că era foarte frumos. Apoi rămase încremenită, încleştînd mîinile pe pervazul ferestrei, deoarece pe autobuz erau pictate cu litere de un roz aprins cuvintele "O iubesc pe Kate Drayford."

Un nod imens i se puse în gît. Închise ochii, nevenindu-i să creadă, dar lacrimile ţîşniră de sub pleoape. Ţîşni imediat pe uşă şi citi cuvintele din nou. *"O iubesc pe Kate Drayford."*

În clipa următoare, uşa cabinei se deschise şi Tod sări cu picioarele sale lungi.

Kate o rupse la fugă pe alee, oprindu-se direct în braţele lui.

– Ah, Tod, dragul meu, credeam că eşti în Franţa.

– Şi eu credeam că trebuie să fii la vreo petrecere a burlacilor, chiuind cu toate rudele lui Hugh. Nu mi-am dat seama că e vineri şi m-am trezit prins în traficul de week-end.

O îmbrăţişă foarte strîns. Ea îi simţi bătăile puternice ale inimii şi cămaşa albastră udă de transpiraţie.

– Katie, scumpa mea, ştiu că e ultima încercare, dar nu poţi să te măriţi cu Hugh, te rog, n-o face. Îmi frîngi inima.

– Dar nu mă mărit, spuse ea pe jumătate rîzînd, pe jumătate plîngînd, n-ai primit scrisoarea mea?

– Ce scrisoare? întrebă el uimit.

– Ţi-am trimis o scrisoare acum vreo douăsprezece zile, în care ţi-am spus că am rupt logodna.

– Ai bătut adresa la maşină?

– Da, era un plic maron. M-am gîndit că, altfel, l-ar fi deschis Georgie şi s-ar fi înfuriat.

Tod scoase un geamăt.

– Ah, scumpa mea. Ar fi trebuit să-ţi aduci aminte că nu deschid niciodată plicurile cu facturi. Dumnezeule, nu mi-am dat seama. Şi, în tot timpul ăsta, ai aşteptat să-ţi dau un semn de viaţă, gîndindu-te că nu-mi pasă. Nu suport.

Avea lacrimi în ochi cînd se aplecă să o sărute, ţinînd-o atît de strîns, încît ea avu senzaţia că i se rupeau coastele. Îi simţi barba zgîriindu-i obrazul şi părul aspru sub degete şi stomacul i se topi ca ceara de bucurie, dorinţă fizică şi uimire. În cele din urmă, vru să tragă aer în piept şi el îşi lipi obrazul de părul ei, mîngîindu-i faţa iar şi iar cu degetele, ca şi cum ar fi vrut să fie convins că era acolo.

– M-am purtat atît de oribil cu tine pe iaht, dar sufe-

ream atît de mult, spuse el. Am auzit că vii cu un tip nemaipomenit. Eram ros de gelozie şi nu voiam decît să-ţi plătesc pentru toată suferinţa pe care mi-ai provocat-o şi să-ţi arăt că nu puteai să mă mai răneşti. Chiar m-am amăgit singur că totul s-a terminat, pînă cînd te-a fugărit taurul. Atunci mi-am dat seama că încă te mai iubeam şi că ratasem totul. Aş fi venit mai devreme, dar mi-am spus că cel mai potrivit dar era un autobuz pictat.

– E minunat, spuse Kate cu o voce sugrumată. E cel mai superb lucru pe care l-am văzut vreodată, nici nu-mi vine să cred. Dar ce-or să spună cei de la "Gas Board"?

– Probabil că or să facă puţină gălăgie în privinţa textului, dar ştiu că e cel mai adecvat, spuse Tod. Chiar o iubesc pe Kate Drayford.

Ea se desprinse din braţele lui şi îl privi, observîndu-i barba nerasă de cinci zile, cearcănele, ochii injectaţi, cămaşa şi blugii pătate de vopsea. Îşi înăbuşi un hohot de rîs.

– Zău, Tod, arăţi îngrozitor, spuse ea cu reproş în glas. Te-ai neglijat în ultimele două săptămîni. Erai atît de frumos altădată. Dacă ai fi ţinut la mine cu adevărat, nu m-ai fi lăsat să te văd aşa. Cred că nu te-ai spălat pe cap de cîteva zile.

Pentru o secundă, pe chipul lui apăru un licăr de îndoială şi nelinişte, dar, apoi, o văzu rîzînd.

– Răutăcioaso, spuse el luînd-o în braţe. Dumnezeule, ce proşti am fost să pierdem zece ani. Oh-oh, murmură el uitîndu-se peste umărul ei, spre casă, Regan şi Cornwall vin încoace.

Kate încercă să se întoarcă, dar braţele lui o strîngeau cu putere.

– Bună seara, Elizabeth. Salut, Henry. Mă scuzaţi că vă deranjez într-un moment de tristeţe.

– Cum îndrăzneşti să vii aici? zise Elizabeth Drayford indignată. Sînt sigură că numai tu eşti de vină pentru faptul că s-a rupt logodna.

– Sper, zise Tod. Vă asigur, însă, că îi va fi mult mai bine cu mine. Am venit să-ţi cer mîna fiicei tale, Henry.

Kate sări ca arsă.

– Eşti sigur? îl întrebă ea emoţionată.

– Absolut, spuse el trăgînd-o înapoi în braţe şi mîngîindu-i părul. Nu mai am de gînd să pierd timpul.

– Ei bine, e ceva foarte neobişnuit, murmură Henry Drayford.

– Trebuie să mărturisesc că, dacă nu ne daţi permisiunea, oricum n-o să renunţ, spuse Tod.

– Îngrozitor, zise Elizabeth. Nu te-ai schimbat deloc, Tod.

– Şi tu eşti aceeaşi dintotdeauna, spuse el politicos.

Deodată, toţi tresăriră cînd auziră un claxon insistent şi un Morris foarte vechi ratată cu puţin stîlpul porţii, venind pe alee hurducăindu-se.

– Dumnezeule, e Trubshaw, spuse Henry Drayford.

– Parcă ai spus că i-ai trimis o telegramă, zise Elizabeth cu o voce stridentă. Nimic nu eşti în stare să faci cum trebuie, Kate. Acum va trebui să ne petrecem weekend-ul amuzîndu-l.

– Am obţinut un certificat special astăzi, zise Tod ducînd-o pe Kate de mînă spre autobuz. Spuneţi-i lui Trubshaw că, dacă mai rămîne pînă luni, va putea să vină la nunta lui Kate, pînă la urmă.

Lisa

Toate angajatele de la firma *Throgmorton and Williams* fură emoționate cînd Paul Buchanan vizită biroul pentru prima oară.

Purta o cămașă albastră, care se potrivea cu strălucirea de safir a ochilor săi, și era atît de înalt, de blond și de bronzat, încît, în întunericul prăfuit al biroului, ar fi putut fi confundat cu un Zeu al Soarelui care rătăcise calea pe cer – numai că, în fața clădirii, era parcat un *Aston Martin* bleumărin, nu un car în flăcări.

O singură persoană păru indiferentă față de sosirea sa, Lisa Aitken, secretara domnului Throgmorton, care veni în hol să-l întîmpine.

Să stea de vorbă cu femeile era ceva la fel de firesc pentru Paul Buchanan ca respirația și, urcînd împreună cu domnișoara Aitken cele trei etaje pînă la biroul domnului Throgmorton, el remarcase dintr-o singură privire

că urcatul acelor scări toată ziua trebuia să fi fost motivul pentru care ea era atît de zveltă.

Domnişoara Aitken îi aruncase un zîmbet rece şi nu spusese nimic – o reacţie cu care Paul nu era deloc obişnuit.

Domnul Throgmorton îl făcu să aştepte cîteva minute şi acest interval îi oferi lui Paul prilejul de a o studia mai atent pe domnişoara Aitken, care stătea în faţa maşinii de scris, mişcîndu-şi degetele pe taste cu viteza unui pianist de concert.

Nu, cu siguranţă, nu era genul lui, prea slabă, prea palidă, nefardată, ochelari, rochie cenuşie, demodată, şi păr de un auriu pal strîns într-un coc pe ceafă. Paul prefera brunetele.

Mai tîrziu, fu condus într-un birou spaţios şi dezordonat şi domnul Throgmorton îl privi pe deasupra ochelarilor bifocali.

Apoi, ca un cîine care îşi aminti unde era ascuns osul, scotoci printre hîrtiile de pe birou, pînă cînd găsi un manuscris de care era ataşată o scrisoare.

– Domnul Buchanan! exclamă el.

Paul încuviinţă. Domnul Throgmorton se răsuci pe scaun şi spuse că accepta încîntat romanul lui Paul despre curse de maşini. Un avans de o mie de lire era acceptabil?

Paul, care primea de două ori pe atît pe lună dintr-un venit necîştigat prin muncă, fu uimit de plăcerea pe care i-o făcea acea ofertă şi acceptă imediat.

– Cred că acest lucru trebuie sărbătorit, zise domnul Throgmorton descuind dulapul din spatele lui, de unde scoase o carafă de sherry. Dă-mi voie să adaug, zise el lustruind două pahare, că trebuie să-i mulţumeşti domnişoarei Aitken. Este o secretară admirabilă, dar nu se

entuziasmează prea uşor. Ei bine, a luat manuscrisul dumitale acasă în weekend şi, luni dimineaţă, a venit încîntată, insistînd că trebuie să-l publicăm. Astfel încurajat, ţi-am citit cartea, domnule Buchanan, şi am fost întrutotul de acord cu domnişoara Aitken.

După asta, Paul avu vu totul altă părere despre Lisa Aitken. Ar fi vrut să-i mulţumească imediat, dar ea plecase deja.

– Casa domnişoarei Aitken este în West Country, îi explică domnul Throgmorton. Întotdeauna pleacă vinerea acolo pentru sfîrşitul de săptămînă.

Paul fusese de acord cu modificarea anumitor pasaje din roman. Dar, cum timpul său era împărţit între curse, banca comercială a tatălui său, unde era angajat, iar, serile, era ocupat cu o mulţime de femei frumoase, trecu vreo lună pînă cînd predă manuscrisul revăzut.

Iarăşi urcă scările în urma Lisei Aitken. Observă că avea nişte glezne fermecătoare. Aruncîndu-i faimoasa privire ucigătoare, îi spuse:

– Bănuiesc că dumitale trebuie să-ţi mulţumesc pentru faptul că romanul meu a fost acceptat. Îţi sînt teribil de recunoscător.

– Mi-a plăcut foarte mult, zise ea simplu. Am fost atît de absorbită de lectura sa, încît era să uit să cobor unde trebuia. Ne-am gîndit la copertă. Vrei să vezi cîteva idei?

Vocea îi era caldă, dar se bîlbîia uşor. De asemenea, în timp ce se uitau la desene, Paul observă că avea unghiile roase pînă în carne şi că avea două fire remaiate la ciorapi.

Paul cunoştea numai femei care aruncau ciorapii în clipa în care se rupeau. Îşi petrecu ceva timp parcurgînd manuscrisul cu domnul Throgmorton şi era aproape opt seara cînd ieşi din birou în aerul plăcut al serii de pri-

măvară. Aruncînd o privire în josul străzii, o văzu pe Lisa Aitken îndreptîndu-se spre stația de autobuz. Mergea cu umerii aduși și tîrîndu-și picioarele. Fugi după ea.

– Am mașina în apropiere, îmi dai voie să te conduc?

Ea se întoarse.

Părea îngrozitor de obosită și chipul îi era complet golit de orice culoare, cu excepția unor semne roșii de fiecare parte a nasului, unde fuseseră ochelarii.

– Nu-i nevoie, mulțumesc, spuse ea. Autobuzul din colț mă duce pînă acasă.

În clipa aceea, patru autobuze trecură pe lîngă ei unul după altul. Ea scoase un țipăt, alergă după ele, dar era prea tîrziu.

Paul se duse după ea zîmbind.

– Acum trebuie să-mi accepți oferta, altfel o să aștepți mult pînă cînd o să vină alt autobuz, spuse el luînd-o de braț.

Ea își trase brațul, de parcă ar fi fost înțepată, și spuse bîlbîindu-se că nu o deranja să aștepte.

Paul era obișnuit să nu fie refuzat.

– Haide, spuse el ferm, vreau să te conduc.

– N-ar trebui să stai atît de tîrziu, îi spuse el în mașină. De cît timp lucrezi în domeniu?

– De vreo doi ani.

– Și înainte?

– Am studiat teatrul.

El o privi cu interes.

– Ce te-a făcut să renunți?

Ea ezită și apoi răspunse:

– Am descoperit că nu eram foarte talentată.

El pomeni cîteva piese care îi plăcuseră în ultima vreme. Ea nu văzuse nici una, însă.

– Trebuie să facem ceva în privința asta, zise el.

Ploaia din după-amiaza aceea făcuse grădinile londoneze să revină la viață. Aerul mirosea a liliac. Era o seară superbă și Paul nu se grăbea.

În Knightsbridge, o fată frumoasă se îmbăia și se parfuma pentru întîlnirea din seara aceea, o fată despre care el știa că avea să-l aștepte.

O privi din nou pe Lisa, care stătea tăcută lîngă el. Adierea ușoară îi adusese cîteva șuvițe de păr blond peste față și îi colorase obrajii puțin. Părea aproape drăguță. Fu uimit cînd se auzi întrebînd- o:

– Vrei să cinezi cu mine mîine seară?

– Întotdeauna plec la sfîrșitul săptămînii.

– Atunci, luni?

– Lunea lucrez pînă tîrziu.

– Marți?

Ea își îndoia fusta nervoasă. Se bîlbîi mai tare ca oricînd atunci cînd spuse:

– Nu cred, mulțumesc.

Nici măcar o scuză, de data aceasta.

– Haide, spuse Paul. Măcar cina, pentru faptul că ai făcut ca romanul meu să fie acceptat. Fără obligații – pur și simplu, îmi place să-mi achit datoriile.

Ea îl privi gînditoare un minut, ca și cum ar fi cîntărit avantajele și dezavantajele. Apoi, încuviință ușor.

– Ești foarte amabil. Mi-ar face plăcere, mulțumesc.

În clipa în care o lăsă în fața uneia dintre acele case edwardiene urîte și roșii din apropiere de Wimbledon, Paul începu să se înjure.

O fată ștearsă și demodată. Făcuse tot posibilul ca ea să accepte, cînd, în realitate, el nici nu voia să iasă cu ea.

Ei bine, își spuse el plictisit, întorcîndu-se spre Lon-

dra – o piesă de teatru, o cină scurtă, un drum la el acasă, apoi, la revedere, scumpo, ne mai vedem, şi trecea la alta.

Asta ar fi trebuit să o înveţe minte pe domnişoara Aitken pentru aerele ei.

Totuşi, luni, una dintre prietenele preferate ale lui Paul se întoarse din Bermude şi, marţi dimineaţă, el tocmai se pregătea să o sune pe Lisa pentru a contramanda cina, cînd primi o scrisoare.

"Stimate domn Buchanan, a fost foarte frumos din partea dumneavoastră să mă invitaţi la cină mîine seară, dar mi-am amintit că aveam ceva aranjat. Îmi pare foarte rău. A dumneavoastră sinceră, Lisa Aitken."

Paul era furios – faptul de a fi lăsat baltă era o experienţă cu totul nouă, care nu îi plăcea deloc. Se gîndi să-i trimită biletele de teatru împreună cu un bilet sarcastic. Însă, după ce se gîndi toată ziua, se trezi conducînd maşina spre *Throgmorton and Williams* pe la ora şapte. Avu noroc.

Ea era la coadă în staţia de autobuz, purtînd aceeaşi rochie cenuşie fără nici o formă pe care o avusese şi în celelalte două dăţi. Oare nu avea alte haine?

– Nu-i nimic bun la televizor în seara asta, strigă el oprind lîngă ea.

Ea roşi şi se făcu că nu-l vede. Toţi cei din staţie priveau. Paul se aplecă şi deschise portiera.

– Haide, urcă, spuse el.

Lisa continuă să privească fix drept înainte.

– Domnişoară Aitken, spuse el aprinzîndu-şi o ţigară, încurc circulaţia.

– Un prieten de-al dumneavoastră vă face semn, îi spuse Lisei o femeie grasă.

Toate maşinile opriră în spatele lui şi claxonau.

Tremurînd de furie şi ruşine, ea urcă şi trînti portiera.

– Încotro, domnişoară? întrebă el şi îi zîmbi. Aş putea să te las acolo unde ai întîlnire indiferent cu cine.

Lisa îl privi furioasă un minut, după care lăsă ochii în jos.

– Domnule Buchanan, ăăă, te-am mințit. Nu am nici o întîlnire, dar n-are nici un sens să ies cu dumneata. Nu sînt genul dumitale.

Culoarea îi apărea în obraji şi îi dispărea.

– Desigur, eu sînt cel mai în măsură să hotărăsc asta, spuse el cu blîndețe. Te rog, Lisa. Am două bilete la *"Hamlet"* şi nu am ce să fac cu ele, te rog!

– Of, spuse ea tînjind, dar nu sînt îmbrăcată pentru aşa ceva.

– Pe mine nu mă deranjează, spuse el întorcînd.

Opriră să bea ceva şi ea îl întrebă dacă putea să se ducă să se aranjeze puțin. El fu amuzat cînd o văzu apărînd peste cinci minute. Doar se spălase pe față şi îşi strînsese părul din nou – nu parfum, nu ruj, nu fard.

Era ceva nou să meargă la teatru cu ea. de obicei, mergea cu fete după care întorceau capul toți bărbații. Lisa parcă ar fi fost invizibilă pentru cei din jur. Acest lucru îl făcu să fie ciudat de protector.

Lui îi plăcu piesa, deşi o mai văzuse o dată. Dar, şi mai mult îi plăcu să o vadă atît de încîntată – acum emoționată pînă la lacrimi, în clipa următoare, rîzînd ca un copil. Era atît de fascinată, încît, o jumătate de oră după aceea, nu putu să spună nimic.

În timpul cinei, sub influența luminilor calde şi a vinului, el reuşi să o facă să se relaxeze puțin, dar încă era foarte mult în defensivă.

În loc să o ducă la el acasă, o duse direct la ea. Avea prea multă experiență ca să nu îşi dea seama că ar fi

fost o nebunie să încerce ceva în seara aceea.

Cînd mai aveau vreo treizeci de secunde pînă acasă, ea îi mulțumi pentru tot și, cînd el opri, ea apăsă repede pe clanță.

– Noapte bună și mulțumesc, zise apoi și coborî repede.

– Stai puțin, scumpo, nu te mănînc, strigă el.

Dar ea urcă treptele în fugă și scotoci în geantă după chei. Paul alergă după ea și i se așeză în față, proptindu-și umerii puternici de ușă.

Ea ridică din nou privirea – tremura ca varga.

– Te rog, lasă-mă să intru. A fost minunat, dar sînt foarte obosită.

– Ce zici de mîine? se trezi el întrebînd.

Ea clătină din cap, însă.

– Trebuie să lucrez pînă tîrziu.

– Dar trebuie să mănînci, spuse el luîndu-i cheia din mînă și descuindu-i ușa. Vin să te iau pe la nouă.

Și așa începu totul. Pentru prima oară în viața lui, Paul descoperi că avansa pas cu pas. La ea mai mică mișcare greșită, ea fugea repede.

În copilărie, el îmblînzise o veveriță și bucuria pe care îșl aminti că o simțise prima oară cînd ea luase o alună din mîna lui, semăna cu triumful pe care îl simți prima oară cînd Lisa își lăsă mîna într-a lui.

Niciodată nu vorbea despre sine. De asemenea, îl nedumerea și faptul că părea să aibă foarte puțini bani – cei de la *Throgmorton* trebuia să-i dea un salariu destul de bun și totuși părea să aibă foarte puține haine și el bănuia că, adesea, sărea peste masa de prînz.

Weekend-urile reprezentau alt mister. După multe insistențe, era pregătită să-l vadă aproape în fiecare seară în cursul săptămînii, dar, în fiecare vineri, pleca în pro-

vincie şi se întorcea abia duminică seară tîrziu. Orice sugestie cum că ar fi trebuit să rămînă la Londra sau că el ar fi trebuit să vină să o viziteze, era refuzată categoric.

– Mătuşa mea e bătrînă şi nu-i plac musafirii, spuse ea şi gata.

Adesea, cînd era cu el, ochii i se întunecau şi el avea senzaţia că se afla la mile întregi distanţă.

Treptat, el renunţă la celelalte prietene, ceea ce nu fu uşor, deoarece erau insistente, dar, pe lîngă Lisa, păreau artificiale şi încrezute. El rîdea cînd se gîndea la acest lucru: Paul Buchanan – un Casanova – legat de o fată pe care nici nu o sărutase.

Apoi, într-o seară, cînd mergeau spre casă, Lisa îi propuse să meargă să cineze la ea. Ziua pe care o alese, îşi dădu el seama după ce acceptă, era ziua lui de naştere. Nu îi spuse. Nu voia ca ea să cheltuiască bani pentru el. Extrem de curios, se duse la ea.

– La mulţi ani, spuse ea de cum îi deschise.

– De unde naiba ai ştiut?

Ea zîmbi larg.

– Ţi-ai trecut data naşterii pe contractul cu editura. Astăzi împlineşti douăzeci şi nouă de ani.

El se strîmbă.

– Mă apropii rapid de senilitate.

Ea îi dădu un pachet. Era o cămaşă de un albastru-păun extrem de scumpă pe care el o admirase cu cîteva zile în urmă, cînd trecuseră cu maşina pe Jermyn Street.

– Draga mea, nu trebuia să faci asta, spuse el luîndu-i mîinile într-ale sale.

– Tu mi-ai dat mult mai mult, spuse ea cu tristeţe.

La început, florile, tortul roz, maioneza de crevete şi usturoi care ea ştia cî îi plăcea foarte mult şi puiul rece îi

distrase atenția de la sărăcia încăperii. Aceasta era micuță, cu un tapet bej îngrozitor și un pat de fier îngust.

Abia cînd beau a doua sticlă de vin și Lisa strîngea farfuriile, el își dădu seama că nu avea nici bucătărie, nici baie, și trebuia să spele vasele la subsol.

Ea nu vru să-l lase să le care jos.

– E ziua ta și ar trebui să fii răsfățat.

El se întinse în pat fumînd o țigară și dorindu-și să o poată lua de acolo chiar în seara aceea și să o ducă la el acasă.

Camera aceea îi dădea fiori. Cineva în camera alăturată exersa Mozart și repeta mereu același fragment. Mireasma de iarbă proaspăt tăiată pătrunse prin fereastra deschisă.

Lisa se întoarse și îi umplu paharul din nou. Toată seara, în ciuda vremii calde, ea tremurase, dar el se gîndi să nu pomenească nimic despre acest lucru. Ea se duse la fereastră.

El o privi un minut, după care stinse țigara și o urmă. Își plimbă mîinile ușor pe brațele ei goale. Acum ea tremura mai tare ca oricînd și el spuse încet:

– Domnul Throgmorton mi-a spus odată că ești o fată care nu se emoționează niciodată. Cred că se înșeală. Cred că simți mai multe emoții decît oricare dintre femeile pe care le cunosc, zise el și o întoarse cu fața. Cred că ai putea să dai gata un bărbat.

Un curent electric păru să treacă deodată prin ea, cînd el se aplecă să o sărute. Ea îi înconjură gîtul cu brațele și, pentru o clipă, păru să explodeze lipită de el. Brusc, îl împinse cu putere și se aruncă pe pat suspinînd.

– Draga mea, te rog, nu te speria, spuse el mîngîindu-i părul blond pînă cînd suspinele se transformară

în scuze înăbuşite. De ce ţi-e frică? N-o să-ţi fac nici un rău. Eu...

Fu cît pe ce să spună că o iubea, dar acelea erau nişte cuvinte pe care experienţa îl învăţase să nu le rostească niciodată. În schimb, spuse:

– Ai nevoie de o vacanţă. Ce-ar fi să mergem undeva o săptămînă?

Ea nu îl privi cînd spuse:

– Îmi iau liber săptămîna viitoare.

– Minunat, putem să mergem la Paris, Roma, New York, oriunde vrei.

– Nu, spuse ea repede, trebuie să plec cu mătuşa mea.

– Dar e absurd, eşti cu ea în fiecare weekend.

– E bătrînă, are nevoie de mine.

– Bine. O să vin să stau şi eu cîteva zile cu voi.

– Nu! strigă ea cu o voce plină de teamă.

– De ce nu, unde o să staţi?

– Nu ştiu. O să mergem în mai multe locuri.

După aceea avură prima ceartă serioasă şi Paul plecă furios. A doua zi, o sunase ca să-şi ceară scuze, dar fuseseră distanţi unul cu celălalt.

– Eşti sigură că nu ştii unde o să staţi?

– Sînt sigură.

– Bine, spuse el cu răceală. O să te sun cînd te întorci.

Se lansă într-o săptămînă de desfrîu. Se duse la o mulţime de petreceri, îşi sună vechile prietene, care îl primiră înapoi cu exclamaţii de bucurie.

Bău prea mult. Dar nimic nu avea gust – cu cît încerca mai mult s-o uite pe Lisa, cu atît imaginea ei îi apărea în faţa ochilor asemeni unui nufăr alb şi rece.

Miercuri seară, tîrziu, tocmai se întreba cum să scape

politicos de frumoasa suedeză care îi stătea pe genunchi, cînd sună telefonul.

– Paul?

– Alo?

– Paul, sînt eu, Lisa.

El scoase un strigăt de bucurie.

– Draga mea, Doamne, ce minunat, stai puțin, să dau muzica mai încet.

O azvîrli pe suedeză din brațe, luă telefonul în dormitor şi închise uşa.

– Ah, Lisa, ce dor mi-a fost de tine.

– Şi mie de tine.

Cinci minute, vorbiră numai aiureli. Apoi, ea spuse:

– Dragul meu, mîine mă întorc la Londra.

– Vin să te iau.

– Nu, trebuie s-o las pe mătuşa mea. O să ajung la Londra puțin după ora opt.

– Vino direct la mine, spuse el.

Şeara următoare, începînd cu ora şapte, el se plimbă încolo şi încoace prin apartament, fumînd mult prea multe țigări şi bînd prea multe pahare de whisky. La opt şi jumătate, sună soneria. El dădu fuga să deschidă. Ea se afla în prag, zîmbind.

– Vino la lumină şi dă-mi voie să te privesc, spuse el conducînd-o în sufragerie. Eşti bronzată, Lisa, arăți excelent.

– Mă simt excelent, acum că sînt aici, spuse ea şi el îi citi în ochi dragostea pe care o simțea pentru el.

Am cucerit-o, îşi zise el triumfător, în sfîrşit, am cucerit-o. Se duse spre ea şi, foarte încet, îi scoase acele din păr, aşa încît acesta i se revărsă pe umeri.

– Doamne, o să te fac cea mai frumoasă femeie din lume, şopti el.

Tîrziu după miezul nopții, o duse înapoi la Wimbledon, cu un braț pe după umerii ei, cu o mînă manevrînd neglijent volanul, știind ceea ce bănuise tot timpul, că dincolo de iceberg, Lisa era un vulcan.

Cînd ajunseră la ea, el opri mașina și o îmbrățișă. Ea îl privi și, pe chipul ei, se citi teamă, deodată.

– Paul, trebuie să-ți spun ceva.

– Și eu trebuie să-ți spun ceva. Te iubesc, te iubesc, te iubesc, zise el și o sărută îndelung, după care îi zîmbi. Ei bine, ce este?

Ea clătină din cap.

– Nimic important.

– Mîine la prînz o să luăm masa împreună, spuse el. Vin să te iau de la birou la unu fără un sfert.

După aceea conduse pe străzile pustii. Șanțurile erau pline de petale de flori. Ca niște confetti, își spuse el, și știa că, a doua zi, avea să o ceară în căsătorie. Intră în apartament și rezistă tentației de a o suna din nou. Se zări în oglindă.

Zău, trebuia să-și șteargă acel zîmbet stupid, parcă era idiotul satului! Se duse în baie. O scrisoare era pe jos – se aplecă absent și o ridică.

"Dragă Lisa." Încremeni cînd citi mai departe. *"M-am bucurat atît de mult cînd am primit vederea de la tine. Sînt încîntată că tu și Alexander vă simțiți atît de minunat în vacanță. Trebuie să fiți atît de fericiți că stați împreună mai mult timp. Vizitele de sfîrșit de săptămînă sînt atît de nesatisfăcătoare. Nu contează, poate că lucrurile se vor rezolva pînă la urmă. Va fi minunat să vă văd pe amîndoi în acest weekend. Trandafirii sînt superbi și mai sînt încă multe căpșuni. Toate noutățile atunci, cu dragoste, mătușa Maggie."*

După primul șoc, Paul se simți doar amorțit. Reciti

scrisoarea de nenumărate ori, pînă cînd înțelese adevărul. Lisa avea pe altcineva. Acest lucru explica totul; nervozitatea ei, șovăiala de la început, teama ca el să nu dea buzna în weekend-urile ei sau să nu o viziteze cît era în vacanță.

Îl mințise, ticăloasa. Încetul cu încetul, în timp ce, toată noaptea, se întoarse pe o parte și pe cealaltă, amorțeala se transformă într-o ură surdă.

La unu fără un sfert, așa cum stabiliseră, ea ieși din birou.

Își lăsase părul liber și, cînd alergă spre mașina lui, doi bărbați care reparau strada, o fluierară. Paul strînse din dinți furios.

– Bună, dragul meu, spuse ea urcînd în mașină și se întinse să o sărute.

El, însă, o ignoră și porni.

– Ce s-a-ntîmplat? îl întrebă ea speriată. Ce este?

Paul nu răspunse.

Ieși de pe strada principală și parcă pe o stradă laterală mai pustie. Se întoarse spre ea și o privi în ochi.

– Ce mai face Alexander? o întrebă el încet.

Ea păli brusc, urîțindu-se. Deschise gura și o închise la loc.

– Cum ai aflat? șopti apoi.

– N-ar trebui să-ți pierzi scrisorile la mine acasă.

– Scrisoarea de la mătușa Maggie... Oh, Doamne! Dragul meu, demult voiam să-ți spun. Am încercat s-o fac și aseară.

– Dar nu foarte tare. Ai un mic aranjament, nu? Eu în timpul săptămînii, Alexander în weekend-uri. Care e treaba, nu vrea să se însoare cu tine sau e deja căsătorit?

Ea scoase o exclamație de groază.

– Ah, nu, nu, nu! Nu e vorba de așa ceva. Ai înțeles

complet greşit. Ah, Paul, lasă-mă să-ţi explic.

– N-ai ce să-mi explici, eşti o ipocrită şi o ticăloasă, spuse el, după care se aplecă şi îi deschise portiera. Du-te la iubitul tău Alexander. Şi nu te mai juca aşa cu viețile oamenilor. E un joc în care nimeni nu cîştigă.

Lacrimile şiroiau pe obrajii ei.

– Paul, lasă-mă să...

– Coboară, se răsti el aproape împingînd-o.

Expresia de pe chipul ei cînd el se îndepărtă cu viteză îi aminti de femeile care aşteptau la intrarea în mină cînd aduceau tărgile la suprafață.

În seara aceea se duse şi se îmbătă, mai rău ca oricînd, şi bău toată ziua de sîmbătă, în cele din urmă, pierzîndu-şi cunoştința sîmbătă seară.

Duminică dimineață, se trezi pe podeaua cuiva. Se întoarse acasă la el, făcu o baie, se bărbieri şi porni spre West Country. Conducea ca un nebun.

Pe la jumătatea drumului, fu cît pe ce să leşine şi îşi dădu seama că nu mîncase de trei zile. Opri la o cafenea şi comandă ouă cu cartofi prăjiți, dar cînd acestea i se aduseră, nu putu decît să bea cafeaua.

Umbrele se lungeau cînd intră în satul în care locuia mătuşa Lisei. Cumpără ţigări de la un magazin din sat şi află unde era casa.

Opri la o anumită distanță şi îşi aprinse o ţigară ca să-şi calmeze nervii. Genunchii îi tremurau şi inima îi bătea cu putere cînd ciocăni la uşă. Se aşteptase să o vadă pe Lisa, dar uşa îi fu deschisă de o femeie între două vîrste cu fața plină de vinişoare roşii.

– Da, spuse ea.

– Lisa este acasă? întrebă el.

Ea îl măsură din cap pînă în picioare.

– Să văd, spuse ea şi închise uşa.

După cîteva minute, Lisa apăru în prag. Ochii îi erau roşii şi era îngrozitor de palidă.

– Paul, cum ai... ce cauţi aici? îngăimă ea.

– Plec dacă deranjez, spuse el. Am vrut să-ţi spun că-mi pare rău. Nu te-am lăsat să-mi explici. M-am gîndit că poate lămurim lucrurile.

– Intră, spuse ea.

El o urmă în salon. O uşă-fereastră dădea spre o grădină plină de flori.

– Cum ai ajuns aici? întrebă ea.

– Am avut scrisoarea mătuşii tale.

– Ţi-a fost greu să ne găseşti?

Îşi strînsese părul din nou şi purta o cămaşă veche şi pantaloni. Cu trei luni în urmă, el s-ar fi gîndit că părea foarte ştearsă, acum însă îl durea sufletul cînd se gîndea cît de mult trebuia să fi suferit.

– E o călătorie plăcută, mai ales cînd apar florile de cîmp, continuă ea. E un sat frumos, nu? Biserica e foarte veche, o parte din ea e anglo-saxonă. Vara, vin mulţi turişti. Mătuşa Maggie s-a gîndit să deschidă o cafenea.

Vocea îi era întretăiată şi ea frămînta o batistă în mîini.

– Draga mea, o întrerupse el foarte blînd, să nu-ţi fie teamă. Spune-mi adevărul, te rog, oricît de dureros ar fi. Te rog!

Ea dădu să spună ceva, cînd, deodată, din grădină, se auzi un strigăt:

– Mami, mami!

Şi un băieţel dădu buzna în casă, agitînd un autobuz roşu de jucărie, dar se împiedică în covor şi căzu cu faţa în jos.

Imediat izbucni într-un plîns cu suspine. Lisa se duse repede şi îl ridică. Paul luă autobuzul roşu.

– S-a stricat, spuse băiețelul cînd suspinele se mai potoliră.

Cureaua ieşise de la locul ei, dar Paul o puse la loc.

– Poftim, zise el şi copilul îl privi cu nişte ochi imenşi şi negri, părul fiindu-i şi mai blond decît al Lisei.

– El este Alexander, spuse ea timidă.

– Alexander, spuse Paul înmărmurit. Alexander!

Un sentiment de uşurare îl cuprinse atunci. Luă copilul din brațele Lisei.

– Aşadar, tu eşti Alexander – ce idiot am putut să fiu, zise el şi începu să rîdă.

Copilul îl privi nedumerit o clipă, după care începu şi el să rîdă. După un minut, Paul îl lăsă jos şi îi dădu autobuzul.

– Du-te şi joacă-te în grădină puțin, spuse el. Vreau să stau puțin de vorbă cu mămica ta.

Alexander se întristă.

– Nu pleci încă, nu? o întrebă el pe Lisa.

Ea clătină din cap.

– Nu încă, dragul meu, întîi trebuie să bem ceaiul.

Liniştit, el se întoarse în grădină.

Paul ar fi vrut să o ia pe Lisa în brațe imediat, dar ştia că nu e momentul potrivit.

– Ce s-a întîmplat cu tatăl lui Alexander? o întrebă el.

– L-am iubit, şi el m-a iubit puțin, dar nu suficient ca să se însoare cu mine şi să se trezească deodată cu un copil mic pe cap. Mama tocmai se recăsătorise şi nu voia s-o deranjez cu problemele mele. În cele din urmă, urma să-l dau pe Alexander spre adopție, pentru că îmi spuseseră că ar fi fost nedrept pentru amîndoi să-l păstrez. Dar, cînd l-am născut, era atît de frumos, încît n-am putut să-i las să mi-l ia, zise ea şi vocea i se frînse. Nu cîştig suficient ca să-l pot ține la Londra. Din fericire, am

mătuşi. În timpul săptămînii, locuieşte la altă mătuşă, la vreo zece mile de aici.

Paul simţi un nod în gît şi o îmbrăţişă cu putere.

– Draga mea, mi-e atît de ruşine, m-am purtat atît de oribil. Poţi să mă ierţi, te rog?

– Să te iert, spuse ea uluită. Eu să te iert? Eu ar trebui să-ţi cer iertare, pentru că n-am putut să-ţi spun. De cînd s-a născut Alexander am avut un singur prieten, nimic serios, dar cînd i-am spus de el, a dat înapoi imediat. Ah, Paul, am vrut să-ţi spun, dar nu suportam gîndul de a te pierde. Te iubesc atît de mult, spuse ea şi lacrimile îi şiroiau pe obraji.

El o strînse şi mai tare.

– Crezi că pe Alexander o să-l deranjeze să stea înghesuit în apartamentul meu pînă cînd o să găsim o casă? spuse el.

Lisa îl privi uimită.

– Vrei să spui că ne vrei pe amîndoi? şopti ea.

El încuviinţă zîmbind.

– Bineînţeles, spuse el, după care adăugă gînditor: Alexander Buchanan sună destul de bine, nu?

Rochia roşie de angora

Simţeam cum Andrew se îndepărta de mine încetul cu încetul. Era îngrozitor – ca şi cum ai încerca să duci apă în mîinile făcute căuş: oricît de lipite ai ţine degetele, apa tot s-ar prelinge printre ele. Nu poţi face nimic.

De fapt, nu avem nimic în comun – el e comentator sportiv la televiziune, iar eu sînt un amărît de şoarece de bibliotecă. La început, acest lucru îl fascina.

– Eşti atît de diferită de toate fetele pe care le-am cunoscut, spunea el cu vocea lui specială şi senzuală.

Un clişeu, dar, cînd era vorba de un bărbat atît de atrăgător ca Andrew, te simţeai măgulită. A luptat mult pentru a mă cuceri, dar, fiind genul de bărbat care este, imediat cum a reuşit, a început să se îndepărteze. Astfel că şapte seri pe săptămînă se transformară într-o seară pe săptămînă şi, apoi, o dată la două săptămîni. De fapt, am crezut că a dispărut definitiv, pînă cînd, evident, a

avut mustrări de conştiinţă şi m-a sunat, invitîndu-mă la o petrecere sîmbăta viitoare.

Trebuie să-l recuceresc, mi-am spus. O să-mi cumpăr cea mai frumoasă şi mai sexy rochie.

Nu cred că, la faţă, o să mai arăt superb vreodată, dar, pînă sîmbătă, slăbisem trei kilograme şi jumătate. Temperatura scăzuse şi ea şi era atît de frig, încît m-am bucurat că îmi cumpărasem ceva călduros de îmbrăcat. Cheltuisem salariul pe trei săptămîni pe o superbă rochie roşie de angora cu mîneci lungi şi guler înalt. Se mula pe corp ca o mănuşă, astfel că eram pregătită pentru marele atac.

Am pregătit totul ca şi cum ar fi fost o operaţiune militară: măşti pentru faţă şi pentru ochi, o baie înainte, nu prea fierbinte ca să nu mi se umfle gleznele. Părul arăta superb şi, pentru prima oară, machiajul îmi reuşi la perfecţie. De fapt, eram chiar mulţumită de mine însămi. Tocmai mă dădeam cu puţin din parfumul mamei, cînd sună soneria.

– Coboară imediat, spuse mama, care parcă era Kermit cînd prezenta invitatul special, dar eu am cam stricat efectul împiedicîndu-mă de covor la picioarele scării.

– Arăţi superb, spuse Andrew surprins.

– Mi se pare firesc, spuse tatăl meu fără tact ca întotdeauna, doar se pregăteşte de la micul dejun.

– Îl ducem şi pe Kit, spuse Andrew.

Kit şi cu mine nu ne prea înţelegem, dar Andrew consideră că e teribil de amuzant – şi Kit crede la fel. Îmi aruncară paltonul în spate şi, deşi era foarte frig afară, între ei doi îmi fu foarte cald, mai ales că funcţiona şi radiatorul.

– La cine e petrecerea? am întrebat eu.

– La o fată, Sylvia Oxley. Părinţii ei sînt plecaţi în

weekend, aşa că dă petrecerea acasă. E manechin, deci or să fie o mulţime de oameni de teatru şi televiziune.

Inima mi se opri în loc – manechinele mă speriau de moarte.

– Crezi că o să vină şi Mark? întrebă Kit umblînd la radio.

– Cine e Mark?

– Fratele Sylviei – un tip nemaipomenit – a fost la Oxford, e teribil de inteligent, dar aiurit rău. Îşi petrece nopţile cu prietenii şi toată ziua doarme. Părinţii Sylviei sînt foarte îngrijoraţi în privinţa lui.

– Nu mă miră, spuse Andrew, nu ştia nici măcar cine a fost căpitanul celor de la Oxford.

De multă vreme nu îl mai văzusem pe Andrew atît de vesel şi, în curînd, am descoperit motivul. Imediat cum am ajuns, o fată veni repede şi i se aruncă de gît.

– Dragul meu, mă bucur atît de mult că ai venit, spuse ea. Abia acum începe petrecerea.

M-am simţit mai puţin rău cînd se aruncă şi de gîtul lui Kit. Poate că era doar afectuoasă. Purta nişte pantaloni argintii, iar spatele îi era acoperit de un păr argintiu care îi trecea cu mult de mijloc. Avea ochii oblici şi o faţă de maimuţă, nu frumoasă, nu periculoasă. Mi-am dat seama că trebuia să fie Sylvia Oxley.

– Îngeraş, exclamă ea deodată. Ce-ai păţit? Eşti plin de păr.

Poate că Andrew nu mai era atras de mine, dar rochia mea de angora, cu siguranţă, era atrasă de el – costumul lui negru fiind plin de puf roşu în partea stîngă. Sylvia Oxley îl perie foarte intim printre chicoteli, în timp ce o servitoare mă duse sus.

Mă conduse într-un dormitor. O fată foarte slabă, într-o rochie neagră foarte decoltată încerca să-şi lipească sînii

inexistenți cu scoth ca să aibă un decolteu. Era foarte cald și am început să mă îndoiesc că făcusem bine îmbrăcîndu-mă cu rochia de angora cu guler înalt, cu atît mai mult cu cît, privindu-mă în oglindă, am văzut că mă înroșisem foarte tare.

Am coborît. După ce am aruncat o privire în jur, mi-am dat seama că eram depășită. Fetele arătau fantastic: peruci, gene false, sîni falși, dar efectul general era minunat. Cineva îmi dădu un pahar și m-am dus lîngă Andrew și Kit, care făceau niște manechine foarte drăguțe să rîdă în hohote. Andrew se văzu silit să mă prezinte.

– Mai năpîrlești? întrebă Kit. Îți trebuie niște Bob Martins. Să nu stai lîngă mine.

– Dacă lucrezi la ITV, spuse una dintre fete ignorîndu-mă și culegînd ultimele rămășițe de puf de pe costumul lui Andrew, trebuie să-l fi cunoscut pe Roger Berry.

– Pe bătrînul Roger? Bineînțeles, ce mai face?

– E cam supărat, tocmai l-a părăsit nevasta.

– Bătrînul Roger! Cel care era cu altă dactilografă în fiecare pauză de masă și spunea mereu că nevastă-sa nu-l înțelege.

– A plecat cu dentistul și cu mobila.

– Cred că Audrey nu mai poate s.i-și scoată rochia, spuse altă fată.

– Dacă o cunosc bine pe Audrey, o să și-o scoată mai tîrziu, spuse Kit și o luă la dans.

– Mă duc să mai aduc ceva de băut, spuse Andrew, dispărînd.

– Ce tip fascinant, murmură prima fată, urmîndu-l imediat.

Am rămas singură, sufocîndu-mă de căldură și simțind că îmi ia fața foc. Începu să mă mănînce corpul. Încercînd să să mă strecor în mijlocul grupurilor de oa-

meni, mă simțeam ca o mîlie care se izbește de geam.

– Vino să stai de vorbă cu noi, spuse un bărbat care era obligat să-i țină companie unei fete insipide, şi plecă aproape imediat, lăsîndu-mă cu fata, care, evident, era la fel de plictisită de mine ca şi mine de ea.

Am privit în jur, pînă cînd salvarea noastră veni în persoana unui bărbat gras, între două vîrste, care spuse că era contabilul Sylviei Oxley.

– Hai să dansăm, îmi spuse el şi ochii îi licăriră în dosul ochelarilor. Demult n-am mai dansat, adăugă el mergînd cu mine în camera întunecată de alături.

Avea perfectă dreptate – vai, ce ruşine mi-a fost cînd a început să se învîrtească în fața acelor oameni frumoşi cu priviri fixe şi catifelate. Am încercat să dansez ca şi cum n-aş fi fost cu el, dar el se tot ținea după mine.

– Haide, e uşor după ce prinzi ritmul, spuse el țopăind ca o minge.

M-am uitat după Andrew şi l-am văzut stînd rezemat de un perete, vorbind cu Sylvia Oxley. Îi ignoram pe toți cei din jur. El întinse mîna şi, dîndu-i părul după urechi, îi zîmbi. Doamne, cît mă duru. Neputînd să suport, l-am lăsat baltă pe contabil şi am ieşit în fugă.

Am trecut pragul unei uşi şi m-am trezit într-un birou. Deschizînd larg ambele ferestre, am scos capul în aerul înghețat. Departe, în capătul grădinii, rîul sclipea ca o lamă de argint.

Cînd m-am mai liniştit, am căutat în geantă fondul de ten ca să-mi mai ascund roşeața, dar capacul căzuse şi murdărise totul înăuntru.

Abia cînd am început să mă uit la cărți, am observat că un băiat dormea pe canapea şi un pui de ogar stătea întins la picioarele lui. Cu nasul său lung şi drept, cu genele sale groase şi părul său blond- argintiu, semăna

cu unul dintre acei cavaleri medievali care se văd pe morminte în biserici. Nimeni nu putea să-i confunde părul – acela trebuia să fie fratele Sylviei, Mark, cel care dormea în urma exceselor. Era mult prea frumos ca să-l ignor. Am început să tușesc tare. Cîinele mă privi cu reproș și băiatul deschise un ochi.

– Cine naiba a deschis geamurile? întrebă el îngrozit.

– Iartă-mă, dar era foarte cald, am spus eu.

– Ei bine, măcar dă-mi voie să le închid pînă nu ne îmbolnăvim toți trei de pneumonie.

Se ridică de pe canapea căscînd. Zgomote de petrecere se auzeau de alături.

– Oh, Doamne! zise el aprinzîndu-și o țigară cu o mînă tremurătoare. Sylvia dă iarăși una din petrecerile ei îngrozitoare? Are niște prieteni oribili – acum sînt mai groaznici ca de obicei?

– Nu știu, am spus eu cu grijă, n-am mai fost pînă acum.

– Amanții Sylviei ar face-o pe doamna Gaskell să se răsucească în mormînt. Schimbă bărbații aproape la fel de des ca pe chiloți. Singurul care a durat mai mult e un luptător pe nume Charlie.

– Vine și el în seara asta? am întrebat eu cu speranță în glas.

– El crede că Sylvia e încă în America. De aceea își face ea de cap. Nu ești manechin, nu? Nu, nu ești, ai un fundulet mult prea simpatic. Pun pariu că arăți grozav dezbrăcată.

– Lucrez la o bibliotecă.

– Zău? spuse el cu interes. La cea mare de pe High Street?

Am încuviințat.

– Excelent. O să vin să-ți cer tot felul de cărți și o să

te pun să te cațeri pe scară ca să-ți văd picioarele. Mor de foame, mă duc să mănînc ceva. Vrei să-ți aduc și ție?

Am clătinat din cap.

– Bine, măcar dă-mi voie să-ți aduc ceva de băut – am putea să ne simțim și noi bine pe spinarea Sylviei. Să nu te transformi într-un dovleac – mă întorc imediat.

Ieși din încăpere urmat de cîine. Eu încercam să-mi refac machiajul, cînd am auzit un rîs familiar. M-am apropiat de ușă și m-am uitat prin deschizătură. Andrew o ținea pe Sylvia în brațe. Chicoteau amîndoi în acel mod nebunesc în care o fac oamenii stăpîniți de dorință și sub influența șampaniei.

– Ești atît de diferită de celelalte fete pe care le-am cunoscut vreodată, ești absolut unică, spunea Andrew cu o voce senzuală.

Aici intru eu în scenă, mi-am spus.

– Și cu prietena ta roșie la față cum rămîne? chicoti Sylvia lipindu-se de el.

– Ah, e stînjenitor de insistentă. Întotdeauna dai de tipe din astea dacă lucrezi la televiziune, zise el. Credeam c-o să cadă pe capul altcuiva.

– Ei bine, ai reușit, contabilului meu îi place foarte mult. Trebuie să recunosc că e foarte șic să-ți asortezi fața cu rochia.

În timp ce rîsul lui Andrew îmi răsuna în urechi, am ieșit din casă în fugă și am laut-o prin grădină, iarba înghețată trosnindu-mi sub picioare. Nu puteam să mă opresc din plîns. Îmi venea să mă arunc în rîu și să-i fac să le pară rău. Mi-l imaginam pe Andrew suspinînd la înmormîntarea mea.

Apa părea incredibil de rece – începea să înghețe și țurțurii se vedeau sclipind pe pod.

– O să mor înainte să mă înec, m-am gîndit eu și am

început să plîng şi mai tare.

Gerul şi lacrimile făcură să-mi curgă nasul. Căutînd o batistă, mi-am dat seama că-mi lăsasem geanta în casă. Ultimele mele lucruri – îl vedeam pe medicul legist examinîndu-le la anchetă – o mie debilete de autobuz şi cîteva elastice plutind pe o mare de fond de ten, un jurnal plin de prostii despre Andrew şi parfumul preferat al mamei.

Mi-am amintit că folosisem şi aparatul de ras al tatei ca să mă depilez pe picioare, pe care îl lăsasem cu firele de păr în el, şi apoi mai erau şi acele cărţi pe care le împrumutasem de la bibliotecă fără să semnez pentru ele şi tortul de aniversare al şefei mele, pe care, în ciuda faptului că spusesem că era delicios, îl lăsasem în sertarul biroului, pentru că nu-mi fusese foame. Să fim serioşi, sinuciderea nu e pentru oameni neglijenţi ca mine.

Înghețată de frig şi simţindu-mă ca o idioată, m-am întors în casă şi am găsit o baie unde am putut să-mi spăl rimelul care îmi cursese pe obraji. Arătam îngrozitor, dar, cel puţin, faţa mea era palidă, nu roşie, şi am reuşit să-mi aranjez părul cu o perie de unghii.

Cineva încercă clanţa. Am ieşit şi am văzut manechinul lui Kit, care nu mai părea atît de frumoasă cu rujul şters şi cu peruca într-o parte – am fost încîntată să văd că era verde la faţă. Speram să-i fie rău.

L-am găsit pe Mark întins pe canapea cu o sticlă de şampanie alături, citindu-mi jurnalul.

– Bună, mă bucur că te-ai întors, spuse el. Mă delectam cu jurnalul tău. Acest Andrew şi-a cam bătut joc de tine, nu?

– Cum îndrăzneşti, am spus eu furioasă. E oribil să citeşti jurnalele altora.

– Dar întotdeauna o fac, protestă el. Majoritatea sînt

plicticoase, dar al tău e chiar drăguț. N-ar fi trebuit să te încurci cu Andrew. Am ştiut c-o să te lase imediat după ce te-ai culcat cu el – genul lui de bărbați așa fac.

– Dă-mi-l imediat, am strigat eu.

– Draga mea, nu te supăra. Mi-a fost dor de tine şi m-am bucurat atît de mult cînd ți-am văzut geanta, pentru că am ştiut c-o să te întorci. Zău, nu trebuie să mai ieşi cu ticălosul ăla. Şi, fiindcă veni vorba de ticăloşi, Sylvia a pus mîna pe unul de cinci stele în seara asta. N-are deloc gusturi la bărbați. Dar ăsta mai are şi capul mare. Pari dărîmată, continuă el, voiam să-ți propun să mergem la altă petrecere, dar cred că, mai bine, căutăm un club liniştit.

– Chiar te rog, am spus eu cu o voce stinsă, mă duc să-mi iau haina.

– Ne întîlnim în hol.

Mă lăsă să aştept cîteva minute. Era îmbrăcat cu o haină superbă din blană de raton.

– Iartă-mă că te-am făcut să aştepți, dragă mea, zise el luîndu-mă de braț. A trebui să-l sun pe Charlie, luptătorul, prietenul Sylviei, şi să-i spun că s-a întors, de fapt, şi că ar trebui să vină şi el. Charlie are centura neagră şi anihilează orice rival.

Deschise portiera unei maşini albe şi mă instală, după care îmi puse cățelul în brațe.

– Sper că nu te superi dacă împarți scaunul cu Prudence. Năpîrleşte îngrozitor, dar are un teribil complex de inferioritate dacă stă pe bancheta din spate.

Am pornit spre oraş. Cîinele se cuibări în brațele mele şi, în lumina felinarelor, am observat că, pe blana sa albă, începuse să se adune puf roşu.

Omul nepotrivit

Strîngînd pachetele în braţe, Penny dădu buzna pe uşă, ocolind cu dexteritate un lucrător cățărat pe scară, dar se ciocni de directorul de vînzări, care ieşea din Sala de Consiliu cu un client important.

Murmurînd nişte scuze, o rupse la fugă în sus pe scări, trecu în vîrful picioarelor pe lîngă biroul Personal şi se furişă într-al ei.

Domnişoara Piggott, secretara principală a directorului general, se uită la ceas dezaprobator.

– E trei şi nouă minute, spuse ea cu o voce ultrarafinată. Nu crezi că te cam joci cu focul?

– Ah, domnişoară Piggott, îmi pare rău, zise Penny, care era secretara secundară a directorului general, dar am văzut o rochie superbă într-o vitrină şi am găsit o pereche de pantofi asortaţi, şi, în acelaşi loc, am găsit o foarfecă de grădină. M-am gîndit că v-ar plăcea.

Chipul dezaprobator al domnişoarei Piggott se mai înmuie.

– Eşti foarte drăguţă, Penny. Cît îţi datorez?

– Nimic, e un cadou, spuse Penny scoţîndu-şi pantofii şi trîntindu-se pe un scaun, împrăştiind pachetele printre toate celelalte lucruri de pe biroul ei. V-am adus nişte eclere, de fapt, trei, în cazul în care el, spuse ea arătînd cu dispreţ spre uşa care dădea din biroul lor, se întoarce la timp.

– S-a întors, spuse donmişoara Piggott. Te sună de la ora două.

Penny se făcu palidă.

– Domnul McInnes s-a întors deja? Dumnezeule, e prost dispus?

– L-am văzut şi în toane mai bune, zise domnişoara Piggott pufnind din nas.

– Vai de mine, spuse Penny, trecîndu-şi cu peria prin cîrlionţii de un roşcat închis, cît aş vrea ca domnul Fraser să mai fie aici. Totul era mult mai plăcut atunci.

Domnul Fraser condusese biroul din Londra al firmei *Joshua McInnes Inc.* cu o incompetenţă efervescentă, dar bine intenţionată.

Imediat cum se pensionase toamna trecută, bătrînul Joshua McInnes, care supraveghease situaţia de peste Atlantic cu din ce în ce mai multă nelinişte, îşi trimisese fiul mai mic, pe Jake, să rezolve încurcăturile.

La început, cei de la biroul din Londra nu ştiau ce îi lovise.

Tînărul Jake McInnes luase la bani mărunţi fiecare departament şi, timp de şase luni, toată lumea tremurase.

Apoi, treptat, începură să îşi dea seama că lucrurile mergeau mult mai bine.

Comenzile curgeau şuvoi şi fabrica avea de lucru pentru trei ani.

Oamenii încetară să se mai lipească de perete cînd Jake McInnes trecea pe coridor. Toată lumea se linişti – toată lumea, în afară de Penny, mai bine-zis, deoarece era extrem de ineficientă.

Domnul Fraser o ţinuse ca pe un fel de animăluţ al biroului.

O găsise utilă la memorarea aniversărilor şi pentru faptul că ştia care dintre nepoţii centralistei se îmbolnăvise de pojar.

Din cînd în cînd îi dăduse să bată la maşină scrisori pe care, apoi, le semna fără să le citească.

– Penny e frumoasă şi mă menţine tînăr, spusese el de fiecare dată cînd domnişoara Payne de la Personal pomenise de concedierea ei. Face cafea bună şi are grijă întotdeauna ca florile din sala de conferinţe să arate superb.

Dar acum, că domnul Fraser nu mai era şi Jake McInnes îi luase locul, toţi puneau pariuri cu privire la cît putea să reziste Penny.

În ziua cînd se hotărîse să meargă la cumpărături, Penny nu se aşteptase ca Jake McInnes să se întoarcă decît după-amiază tîrziu.

– Bună ziua, domnule McInnes, v-aţi simţit bine? îl întrebă ea agitată cînd intră în birou.

Jake McInnes o măsură din cap pînă în picioare cîteva clipe, observîndu-i bluza albă de mătase şi fusta roşie peste picioarele lungi şi ciocolatii.

– la loc, spuse el cu răceală.

Jake McInnes era un bărbat solid, în jur de treizeci de ani, cu un păr negru şi des, ochi de culoarea mahonului şi un maxilar foarte pătrat.

Cu acest zîmbet pe buze, aduce mai degrabă cu un bandit sicilian decît cu un om de afaceri american, îşi spuse Penny.

Se priviră peste biroul imens.

– Este trei şi douăzeci. Credeam că pauza de prînz este între douăsprezece şi jumătate şi unu şi jumătate, spuse el.

– Vă rog să mă scuzaţi, murmură ea, dar am văzut o rochie superbă şi, apoi...

– Nu vreau să aud nici o scuză, se răsti el. I-am spus domnişoarei Payne să-ţi taie două ore din salariul de săptămîna aceasta, zise el apoi şi luă un dosar. Trebuie să fi fost ocupată cît am fost eu plecat, pentru că aceste scrisori sînt dactilografiate foarte frumos.

– Ah, bine, spuse Penny zîmbindu-i încîntată.

– Păcat că n-au absolut nici o legătură cu ceea ce am dictat eu, continuă el încet.

Penny tresări ca şi cum ar fi lovit-o.

– Nu scrii steno?

– Nu prea mult, recunoscu ea, dar scriu foarte repede, aşa că se compensează. Domnul Fraser nu s-a plîns niciodată, adăugă ea sfidătoare.

– Nici nu mă miră, spuse Jake McInnes.

În următoarea jumătate de oră, el citi fiecare scrisoare ca pe o teză de examen, pînă cînd fiecare fărîmă de încredere din ea dispăru complet. Apoi rupse scrisorile şi le aruncă la coş.

Penny se ridică imediat, roşie la faţă.

– Şi încă ceva, adăugă el, data viitoare cînd mai faci rezervări la hotel, ai grijă să fie camere cu un singur pat. Nu-mi place să ajung în toiul nopţii şi să descopăr că trebuie să împart un pat dublu cu domnul Atwater.

Penny izbucni într-un hohot de rîs, dar se opri ime-

diat cînd văzu expresia de dezaprobare de pe chipul lui.

– Un ultim lucru, spuse el cînd ea dădu să iasă. Să-ți pui pantofii cînd vii aici.

– A fost foarte supărat? o întrebă domnișoara Piggott.

– N-a fost încîntat, zise Penny oftînd.

Valerie, de la dactilografe, tocmai sosise cu ceaiul. Duse o ceașcă în biroul lui Jake McInnes și ieși după cîteva secunde cu ochii strălucind.

– Nu-i așa că e superb? îi spuse ea lui Penny. Felul cum te privește. Nu că aș avea vreo șansă, cînd mă gîndesc la toate femeile sofisticate care îl așteaptă jos, în hol. Doamna Ellerington de săptămîna trecută parcă era o vedetă de cinema. Totuși, nu-i un păcat să speri, nu?

– Ar trebui să te duci la doctor, spuse Penny scurt.

Valerie se uită la fotografia de pe biroul lui Penny în care era un tînăr ale cărui trăsături uluitor de frumoase erau puțin afectate de o barbă lungă.

– Ei bine, din moment ce-ți plac indivizii ăștia cu unghii murdare, nu cred că te-ai uita la domnul McInnes, spuse ea sarcastic.

– Francis nu are unghiile murdare, se răsti Penny. Și să nu îndrăznești să-i pronunți numele în aceeași răsuflare cu cel al lui Jake McInnes. Francis e atît de bun și deloc agresiv.

– N-a fost deloc agresiv cînd a rupt pancarta aia în capul polițistului în Trafalgar Square în timpul Marșului Dezarmării, remarcă domnișoara Piggott.

– Asta-i altceva, spuse Penny ironică. Francis a arătat doar ce simte față de non-violență.

– Ciudat mod de a o arăta, spuse domnișoara Pig-

gott, care nu îl plăcea pe Francis, nu atît din cauza vederilor politice sau al înfăţişării sale, cît pentru modul nonşalant în care o trata pe Penny.

În clipa aceea, sună telefonul. Penny răspunse.

– Alo... adică biroul domnului McInnes. Francis! Dragul meu! Chiar tu eşti? Cît mă bucur că-ţi aud vocea, zise ea uitîndu-se triumfătoare la Valerie şi la domnişoara Piggott.

Jumătate se oră mai tîrziu, puse receptorul în furcă, se cutremură fericită şi îşi ascunse faţa în mîini.

– A sunat, spuse ea simplu.

– Am observat, spuse domnişoara Piggott. Şi domnul McInnes a sunat. A venit aici de două ori şi a ieşit încruntat.

– La naiba cu domnul McInnes, spuse Penny. Ah, domnişoară Piggott, Francis încă mă iubeşte. Credeam că s-a îndepărtat de mine. Sîmbătă e o demonstraţie şi vrea să mă duc cu el.

Încîntată de faptul că Francis continua să se arate interesat de ea, Penny se duse la dactilografe ca să-i dea lui Valerie cel de al treilea ecler ca un fel de ofertă de pace.

În cursul următoarelor două săptămîni, Penny îşi dădu toată silinţa să fie mai eficientă, dar făcu destule greşeli. Rezervă mese la restaurante greşite, stabili întîlniri în zile greşite şi vărsă ceai peste maşina de scris electrică a domnişoarei Piggott.

De asemenea, deveni din ce în ce mai deprimată, pentru că Francis nu o sunase, singura ei alinare fiind faptul că îi promisese să o ducă la teatru joia următoare. Veni şi ziua de joi. După ce se spălase pe cap dimineaţă, Penny ajunse la serviciu mai tîrziu ca de obicei. Jake McInnes o chemă imediat.

– Penny, îi spuse el.

– Oh, Doamne, acum ce am mai făcut?

– Îți amințești că, săptămîna trecută, am scris două scrisori, una tatălui meu, în care îi spuneam că Atkinsonii sînt greu de prins, dar credeam că vom încheia un acord cu ei pînă la sfîrșitul lunii; și cealaltă, Atkinsonilor?

– Da, spuse Penny. Le-ați semnat pe amîndouă.

– Și tu le-ai pus în plicuri greșite. Acum ieși, ieși imediat. Și nu vreau să vorbesc cu Emma McBride, dacă sună.

Către prînz, sună telefonul lui Penny.

– Aș putea vorbi cu Jake? întrebă o voce senzuală.

Oh, Doamne, își spuse Penny, cu care spusese el că nu vrea să vorbească?

– Cine întreabă?

– Este un telefon personal, murmură vocea.

Lui Penny îi veni o idee.

– Ce mai face cățelul? întrebă ea.

– Foarte bine, Penny, foarte bine.

Trebuie să fie doamna Ellerington, care avea un pechinez. Penny se hotărî să riște.

– Ei bine, doamnă Ellerington, domnul McInnes mi-a spus că nu vrea să vorbească cu cineva, dar nu-mi amintesc cu cine: cu dumneavoastră sau cu Emma McBride, sau poate cu doamna Lusty. L-aș întreba, dar e atît de supărat pe mine în dimineața asta. Nu v-ați certat cu dînsul în ultima vreme, nu?

– Nu, dar sînt pe cale s-o fac, spuse vocea umplîndu-se de răceală. Cred că ar fi bine să mi-l dai la telefon.

Două minute mai tîrziu, Jake McInnes ieși din birou. Fu pentru prima oară cînd își pierdu cumpătul, cu adevărat, cu Penny și fu lucrul cel mai înspăimîntător care i se întîmplase vreodată.

– Şi ia fotografia aia de acolo, strigă el în final. Aici e un birou, nu un studio de film.

– Ia te uită, spuse domnişoara Piggott după ce el trînti uşa în urma lui. Nu l-am văzut niciodată în halul ăsta. Poate că, pînă la urmă, ţine la doamna Ellerington.

– Cred că ar trebui să-mi caut altă slujbă, spuse Penny luînd fotografia lui Francis.

– S-ar putea să fie indicat; uită-te în ziar, spuse domnişoara Piggott. după care flutură o periuţă de dinţi. Ei bine, eu am plecat la dentist. Nu mă mai întorc.

– La revedere. Sper să nu vă doară prea tare, spuse Penny, care se uita deja la rubrica "Oferte de serviciu".

Nimic nu îi atrase atenţia în mod deosebit, pînă cînd citi deodată:

"Director general caută secretară/asistentă personală foarte inteligentă şi muncitoare. Cunoştinţe de steno şi dactilografie esenţiale. Salariul de la 8000 de lire în sus pentru persoana potrivită. Trimiteţi date la căsuţa poştală 9873."

Salariul era aproape dublu faţă de cît primea în prezent şi se gîndi la toate hainele pe care şi le-ar fi putut cumpăra. Cele două pisici ale ei ar fi putut să mănînce ficat în fiecare zi.

Cererea nu îi luă decît cîteva minute. Îşi închipuia că noul ei şef era o variantă mai tînără a domnului Fraser, bun şi apreciativ, aşteptînd să-i aducă cineva o rază de soare în viaţă. Îi spuse despre toate necazurile ei cu Jake McInnes şi îi relată în termeni mult mai pozitivi despre cariera ei. Foarte încîntată de sine, lipi plicul şi îl duse personal la biroul de expediţii în pauza de prînz.

Tîrziu în după-amiaza aceea, Jake McInnes avea de dat una dintre cele mai grele bătălii din cariera sa. Stătea

relaxat pe dinafară într-un capăt al mesei lungi din Sala de Consiliu. De fiecare parte a sa, se aflau membrii Consiliului, toți englezi distinși, cu mult mai în vîrstă decît el.

Prezenta schimbările pe care intenționa să le facă; schimbări care, trebuia să-i facă să vadă, erau atrăgătoare în sine și nu doar o dovadă că încerca să se dea mare la biroul din Londra al firmei.

Treptat, pe măsură ce ședința avansa, simți că era pe cale de a cîștiga bătălia și obținea chiar și cîteva rîsete.

Tocmai trecuse la subiectul livrărilor, cînd Charles Atwater, directorul de vînzări, se întrebă deodată dacă nu cumva avea vedenii.

Deoarece, prin fumul gros de trabuc, dinspre ușă, țopăi un iepure. Își puse repede ochelarii. Da, era chiar un iepure.

– Ia uite, spuse el înghiontindu-l pe directorul pentru relații cu publicul, care stătea lîngă el.

– Dumnezeule, spuse acesta acoperindu-și ochii și hotărînd să nu mai mănînce mult la dejunurile de afaceri.

Jake McInnes se uită spre ei.

– Ai ceva de adăugat, Charles?

Domnul Atwater izbucni în rîs și arătă spre iepurele care ajunsese lîngă scaunul lui Jake McInnes.

În clipa aceea, începu nebunia.

– Dumnezeule, un iepure.

– După el, băieți.

– Poate că vrea un loc în Consiliu.

– E iepurele tău sau e o perucă? Ha, ha, ha.

Sînt ca niște școlari, își spuse Jake McInnes, făcînd eforturi ca să-și păstreze calmul.

– Cum a ajuns aici? întrebă domnul Atwater.

– Cred că știu cum, spuse Jake McInnes luînd de jos

animalul teribil de speriat. Vă rog să mă scuzați o clipă, domnilor.

O găsi pe Penny în genunchi lîngă dulapul cu dosare.

Ea ridică privirea, roşie în obraji, cu o pată mare pe nas.

– Ah, spuse ea zîmbind fericită, l-ați găsit. Mi-era frică să nu fi ieşit în stradă.

Jake McInnes nu îşi găsi cuvintele cînd ea luă iepurele din mîinile lui, gîngurindu-i.

– Gata, gata, micuțule,te-ai speriat?

– De unde îl ai, Penny?

Ochii ei se umplură de lacrimi.

– Din piață. Era ultimul. Vînzătorul a spus că îl bagă în oală, dacă nu-l cumpără nimeni.

Un zîmbet stins apăru pe chipul lui Jake McInnes.

– Ei bine, ar trebui să te duci să-i cumperi o cuşcă, nu?

– E joi, nu mai am bani, spuse ea.

Jake McInnes scoase portofelul şi îi dădu douăzeci de lire.

– Du-te chiar acum la magazinul pentru animale. Şi vreau ca toate scrisorile să fie terminate pînă cînd ies din şedință, adăugă el.

Jumătate de oră mai tîrziu, iepurele era fericit instalat într-o cuşcă frumoasă, albastră, ronțăind la nişte frunze de salată, şi Penny bătea la maşină, cînd sună telefonul. Era Francis.

– Dragul meu, ce surpriză, exclamă ea. Ne vedem mai tîrziu, nu?

(Ce prostie, să lase să i se simtă emoția din glas.)

Francis era stînjenit.

– Nu pot să ajung, zise el.

– Ah, de ce? Ai promis.

Francis îi spuse că trebuia să meargă la o demonstrație.

– Foarte bine, vin şi eu, spuse Penny.

– Nu, zise el mult prea repede. E numai o mică demonstrație.

Penny intră în panică.

– Nu te cred. Ți-ai găsit pe altcineva. E blonda aceea oribilă, spuse ea cu vocea înecată. Ah, Francis, nu suport.

– Ei bine, va trebui să-ți treacă, zise el. O să te mai sun, adăugă apoi şi închise.

Lumea lui Penny păru să se prăbuşească în jurul ei. Într-o zi, practic, îşi pierduse slujba şi, cu siguranță, îşi pierduse iubitul.

– Nimeni nu mă iubeşte, spuse ea. Nimeni nu mă vrea şi am o cameră, două pisici şi un iepure de întreținut. Ah, Francis!

Rupse foaia din maşină şi introduse alta.

"Dragul meu," scrise ea repede. *"Îmi pare nespus de rău. N-am vrut să nu te cred, am fost doar dezamăgită..."*

O umbră căzu pe foaie. Penny se aplecă repede ca să acopere ceea ce scria.

– Ce naiba faci? întrebă Jake McInnes a cărui voce răsună ca o împuşcătură.

Penny izbucni în plîns. Puse capul pe hîrtiile de pe birou şi începu să suspine. Jake McInnes doar se aşeză pe marginea biroului domnişoarei Piggott, trăgînd din trabuc şi aşteptînd ca ea să se oprească din plîns.

– Îmi pare nespus de rău, spuse ea, în cele din urmă.

– Ce s-a-ntîmplat? Probleme cu iubitul tău?

Penny încuviință cu tristețe.

– Pînă la urmă, nu ieşim în seara asta. Cred că şi-a

găsit pe alta, o blondă îngrozitoare cu o pancartă de o sută de centimetri.

Jake McInnes îşi examină unghiile.

– Ei bine, din moment ce amîndurora ni s-au stricat planurile pentru diseară...

– Ah, nu, spuse ea îngrozită. Nu şi dumneavoastră – cu doamna Ellerington. S-a supărat din cauza telefonului?

– N-a fost "tocmai încîntată", cum ar spune domnişoara Piggott.

Penny începu să rîdă uşor.

– Şi, cum spuneam, din moment ce amîndurora ni s-au stricat planurile pentru diseară, aş propune să facem ordine aici, zise el arătînd spre dezastrul de pe biroul lui Penny. Care e tava ta?

– Păi, cele două mese de colo, spuse Penny, întrebîndu-se ce schelete îngrozitoare aveau să cadă din dulap.

În cele din urmă, se simţi foarte bine. Jake McInnes se hotărîse să fie amabil şi ea găsi multe lucruri pe care le crezuse pierdute: paşaportul, cîteva bonuri de la curăţătorie şi o ciocolată.

Două ore mai tîrziu, mesele, birourile şi dulapurile din jur erau puse în ordine şi Penny îndesa nişte hîrtii într-un sac.

– Domnişoara Piggott va fi şocată mîine dimineaţă, spuse ea bucuroasă.

– Încearcă să menţii lucrurile aşa, spuse Jake McInnes. Acum cred că meritäm amîndoi să mîncăm ceva.

– Am grămezi de mîncare acasă, zise ea.

– Ştiu, jumătate de cutie de crochete de peşte în congelator. Nu mai vorbi prostii şi du-te să te aranjezi.

Penny se îngrozi cînd se văzu în oglindă. Plînsul îi stricase machiajul şi, pe nas, avea o pată mare. Repară totul în grabă.

Jake McInnes o duse la un restaurant foarte elegant.

– Masa dumneavoastră obişnuită, domnule McInnes, spuse chelnerul conducîndu-i la o masă într-un colţ discret.

Penny se întrebă de cîte ori stătuse acolo Jake McInnes oferindu-i vin şi complimente frumoasei Clare Ellerington.

Jake comandă băuturile şi, odată cu acestea, chelnerul aduse o farfurie cu ridichi, pe care Penny ar fi vrut să le ia pentru iepure.

– E atît de plăcut să-ţi fie foame din cînd în cînd, zise ea. Francis mă inhibă atît de mult, încît nu pot să mănînc nimic în prezenţa lui. Mă tem că a terminat cu mine definitiv. Ar fi trebuit să-mi dau seama de asta de cînd a început să pună timbre de categoria a doua pe scrisori, în loc de categoria întîi.

Chelnerul aduse *avocado pear* pentru Penny şi stridii pentru Jake. Timp de cîteva minute, mîncară în tăcere, iar, la un moment dat, Penny observă că o femeie frumoasă de la masa de alături se uita fix la Jake. Ce ciudat, îşi spuse ea privindu-l. Umerii laţi, mîinile frumoase şi puternice, părul negru şi des. Deodată, el ridică privirea şi o surprinse.

– Ei bine? o întrebă el exact ca la birou.

Penny roşi.

– Mă gîndeam că sînteţi foarte atrăgător.

– N-ar trebui s-o spui pe un ton atît de surprins, nu e prea măgulitor.

– Voiam să spun că... ăăă, toate dactilografele sînt îndrăgostite de dumneavoastră, dar eu sînt imună, bine-

înțeles, pentru că sînt îndrăgostită de Francis. Şi nu mă atrag oamenii care țipă la mine, adăugă ea.

– Ăsta e şantaj, spuse Jake McInnes. De acum încolo, va trebui să-ți suport greşelile de dactilografie, ca să mă placi?

– Ah, nu, spuse Penny, am hotărît că vă plac oricum, după seara asta – de fapt, vă plac chiar foarte mult.

El o privi mult timp.

– Asta mă face să mă simt ca şi cum aş fi primit premiul Nobel pentru pace, spuse el rar.

Penny îl privi, la rîndul ei, neputînd să-şi ia ochii de la el, şi culoarea îi apăru în obraji. Chelnerul le aduse felul doi, făcîndu-i să revină cu picioarele pe pămînt.

– Dumnezeule, arată delicios, rosti ea luînd furculița. Domnule McInnes, spuse încet, după vreo cinci minute, uitîndu-se la farfuria de care nici nu se atinsese, îmi pare nespus de rău, dar nu pot să mănînc. Nu-mi dau seama ce s-a-ntîmplat... mi-era atît de foame şi acum nu-mi mai e, şi a costat atît de mult...

– E în regulă, spuse el cu blîndețe. Nu contează, adăugă apoi şi, cînd îi zîmbi, ea îi observă liniile de oboseală din jurul ochilor, ca şi cum n-r fi dormit suficient în ultima vreme.

– Deodată, îi era ruşine de el, iar în maşină, pe drum spre casă, stătu cît mai departe cu putință, ținînd cuşca iepurelui între ei.

El nu încercă să o sărute cînd o lăsă în fața uşii.

– Culcă-te devreme, îi spuse. Poate aşa, ajungi la timp dimineață.

Am luat-o de la început, îşi spuse ea, dar nu se culcă. Se plimbă prin cameră, vorbindu-le iepurelui şi celor două pisici, bînd ceşti de cafea şi gîndindu-se cît de mult mai bine arăta Francis decît Jake McInnes.

Nu încercă să își dea seama care era originea senzației de vagi de fericire care punea stăpînire pe ea.

– Bună ziua, domnișoară Piggott, spuse Penny visătoare a doua zi dimineață. Cum a fost la dentist?

– Îngrozitor, zise domnișoara Piggott. A folosit freza ore întregi. Domnul McInnes vrea să te vadă.

– Îmi închipuiam, spuse Penny dîndu-se cu *Miss Dior* din belșug.

– Aș fi mai atentă în locul tău. Pare cam supărat, o preveni domnișoara Piggott.

Pe chipul lui Jake McInnes nu se vedea nici o expresie cînd Penny intră în birou. Ea îi zîmbi.

– Iepurele e foarte bine, spuse ea. Mănîncă o grămadă de...

– la loc, spuse el brusc. Ai face bine să-mi explici ce e cu scrisoarea asta, zise apoi ținînd două foi de hîrtie între degetul mare și arătător.

– Oh, Doamne, iar am încurcat ceva? spuse ea oftînd.

– Cred că o să ți-o citesc eu, spuse el mieros.

"Stimate domn, ca răspuns la anunțul dumneavoastră pentru o secretară/asistentă personală, cred că posed calificările necesare pentru acest post."

– Ah, spuse Penny interesată. Angajați altă secretară? O să fie mare înghesuială, din moment ce o să fim trei.

– Mai continuă, spuse Jake McInnes, *"Îmi place să muncesc mult, iar țelul meu este să găsesc o slujbă care să-mi ofere satisfacții!"*

– Eu aș angaja-o, spuse Penny. Pare foarte bună.

– Da? Ei bine, ascultă mai departe. *"Sînt foarte meticuloasă în tot ce fac și obișnuiesc să iau inițiative."*

Pe chipul lui Penny se citi groaza.

– Oh, nu, şopti ea, nu se poate.

– Acum urmează partea cea mai interesantă, spuse el încet. *"Motivul pentru care vreau să renunț la actuala mea slujbă este că directorul general(un om minunat) a fost recent înlocuit de un director de la compania-mamă din America. Ca să fiu sinceră, acesta este unul dintre cei mai mari tirani pe care i-ați putea cunoaşte. A concediat deja duzini de colegi de-ai mei – oameni foarte buni, care au lucrat mulți ani pentru firmă. Mi-e groază că s-ar putea să urmez eu, deoarece mă ceartă tot timpul şi îmi face viața un coşmar."*

Penny îşi ascunse fața în mîini.

El o privi cu severitate.

– Ai putea fi dată în judecată pentru scrisoarea asta, zise el. E o calomnie de la început pînă la sfîrşit. Bineînțeles că am ajuns devreme şi n-a mai văzut-o nimeni.

– Îmi pare rău, murmură ea. Sincer.

– Aşa ar şi trebui, zise el şi apoi, spre surprinderea ei, îşi dădu capul pe spate şi izbucni într-un hohot de rîs. Obişnuiesc să iau inițiative. Penny, Penny... zise el ştergîndu-şi ochii.

Lacrimi de ruşine apărură în ochii ei.

– De unde era să ştiu că vă ascundeți în spatele unui număr de căsuță poştală? Şi v-ați purtat atît de frumos cu mine aseară, cînd tot timpul căutați pe altcineva ca să angajați în locul meu. Un lucru atît de...

– Tiranic, spuse el continuînd să rîdă.

– Plec, spuse Penny suspinînd. Plec chiar acum de la firma asta oribilă.

Se ridică brusc, dar, înainte să ajungă la uşă, el o apucă de braț.

– Uşurel, înainte să fugi aşa din viața mea, citeşte

acest memo. A sosit de la Relații Publice azi-dimineață.

Penny îl privi suspicioasă.

"Dragă Jake," scria. *"Îți mulțumesc pentru scrisoare. Îți confirm că o putem angaja pe roșcata ta cu picioare lungi oricînd vrei să-i dai drumul – mai ales dacă e atît de frumoasă cum spui. E un loc liber la xerox chiar acum și poate să lucreze și la recepție, din cînd în cînd. Cele mai bune urări, Jim Stokely."*

Penny puse memo-ul pe birou.

– Ați aranjat să mă transferați, spuse ea rar.

El încuviință.

– Ca să reușesc să lucrez ceva în timpul zilei și să dorm puțin noaptea. M-am gîndit că te-ai descurca foarte bine la Relații Publice cu imaginația ta bogată.

Penny continuă să-l privească uimită.

– Frumoașă și tulburătoare, spuse ea încet. Nu încercați doar să scăpați de mine?

El clătină din cap cu tristețe.

– Aproape toată noaptea m-am gîndit la tine; cînd te-am văzut cum țineai în brațe iepurele, mi-am dat seama că te irosești ca secretară. Ar trebui să trăiești la țară, să ai grijă de o casă, de animale, de copii și de un bărbat foarte norocos.

– Am scris scrisoarea aceea pentru că eram supărată pe dumneavoastră, zise ea. Credeam că nu mă puteți suferi.

– Că nu pot să te sufăr! M-ai vrăjit încă din prima zi cînd am intrat în biroul bătrînului Fraser. Era după-amiază și tu îți făceai unghiile cu radioul deschis, iar soarele îți juca în păr.

Se duse spre ea și expresia de pe chipul lui o făcu să se dea înapoi pînă cînd se propti de birou. El o luă în brațe.

– Ah, nu se poate, zise ea cu teamă. Nu aici.

– De ce nu? întrebă Jake McInnes. Eu sînt şeful aici, zise apoi şi o sărută foarte apăsat.

– Oh, Doamne, spuse ea roşie la faţă şi radiind. Cred că nu mai vreau să mă mărit cu Francis, totuşi.

– Iar eu cred că nu-mi pot permite să te las să-mi sabotezi departamentul de relaţii publice; ar fi mult mai bine dacă te-ai ocupa de relaţii particulare cu mine. O să discutăm amănuntele la masă.

Continuînd să o ţină după umeri, se aplecă şi apăsă butonul interfonului.

– Domnişoară Piggott, plec la masă şi nu mă mai întorc în după-amiaza aceasta. Răspunzi de tot biroul. Tai şi spînzuri după bunul plac.

– Dar, domnule McInnes, se auzi vocea domnişoarei Piggott, aveţi o întîlnire.

– Contramandeaz-o, am o întîlnire personală.

Luă degetul de pe buton şi îşi îndreptă atenţia din nou asupra lui Penny.

– Dar, domnule McInnes, zise domnişoara Piggott dînd buzna în birou. Nu cred că pot să iau legătura la timp cu cei care urmau să vină la şedinţă.

Tăcu brusc însă, cînd o văzu pe Penny în braţele lui Jake McInnes.

– La naiba! zise ea.

Sfîrşit